

ЛОРА ЛЕЙ ДА ОБИЧАШ ПОРОДА

Част 8 от „Породите“

Превод от английски: Alena, 2015

chitanka.info

ПРОЛОГ

Боулдър, Колорадо

Хармъни Ланкастър включи телевизора и издърпа мократа кърпа от косата си. Дългите влажни черни, кафяви и руси кичури паднаха по раменете ѝ, когато вдигна комплекта за маникюр и се подпря на леглото, за да гледа пресконференцията.

Добрият стар преподавател Хенри Ричард Алонзо, ръководителят на едно от най-големите и бързо развиващи се расистки общества в страната, отново държеше реч в съда и декламираше безсмислиците си. Само ако онези, на които проповядваше, разберяха кой и какъв е той в действителност. Син и внук на членове на Съвета по генетика от най-висок ранг. Човек, чието семейство бе помогнало за създаването на чудовищата, срещу които сега той роптаеше. Ако Породите можеха да бъдат наречени чудовища.

Цинична усмивка изви устните на младата жена. Е, може би в нейния случай, можеха.

Решението за завръщането ѝ в Съединените американски щати не бе лесно, особено на това място. Но работата, заради която бе дошла го изискваше: спасяването на отвлечената дъщеря на богат индустриалец. Малкото момиче бе невероятно смело по време на спасителната акция. Това бе направило работата ѝ много по-лесна, когато дойде време да го измъкне от бараката, в която го държаха.

Що се отнася до похитителите, те никога нямаше да бъдат намерени. Хармъни се бе погрижила за това.

— Самото създаване на Породите е една мерзост спрямо естествения ред и право на човечеството — посочи Алонзо разумно, въпреки че сините му очи блестяха с фанатичен плам. — Оставянето да се движат на свобода, да се множат и живеят като хора е най-безотговорното нещо, което можем да направим. Те не са създадени от нашия велик и всемогъщ Бог. Те са създадени от човека. Те са животни, които ще ни дамгосат със своята поквара. Това ли е, което наистина искаме? Да рискуваме пропадането си в ада?

— О, за бога — промърмори жената, насочвайки вниманието си към пресконференцията, докато прокарваше бавно пилата по късите си нокти, наблюдавайки арогантността, която изпълваше набръчканото лице на Алонзо.

На колко години бе той сега? Шестдесет и пет, седемдесет? Не трябваше ли вече да е мъртъв? Този човек беше чума, бич за обществото, и ако беше поредния откачалник, тя с радост щеше да го отстрани. Но докато той не пролееше нечия кръв със собствените си ръце, тя нямаше да може да направи нищо.

Ако Ръководния кабинет на Породите не бяха много внимателни, Алонзо в крайна сметка щеше да успее да ги унищожи. Той набираще скорост и сила. Някога разделените расистки групи сега бавно се обединяваха около него, създавайки единен обект и с течение на времето щяха да успеят да обърнат мнението на света против Породите.

Расистки воители. Те бяха част от света откакто човечеството съществува, в една или друга форма. Бяха набрали сила с появата на Породите в населението. Понякога Хармъни се чудеше защо Калън Лайънс, водача на Котешките породи, бе взел решението да направи обществено достойние съществуването им. Да, Породите бяха свободни. Вече не погиваха в лабораториите и не бяха затворени. Но и сега бяха преследвани и хулени, и светът отново бавно се разделяше на лагери. Този път на видово разделение, не на расово.

Породите бяха ли хора? За съжаление, доколкото смяташе Хармъни, не бяха. През първите пет години на живота им те бяха лишавани от всичко човешко. И сега Алонзо застрашаваше крехкия баланс, който Ръководния кабинет на Породите се опитваше да постигне с онези, които се бореха да възвърнат отново хуманността си.

И това щеше да се случи, ако Алонзо не умреше по-скоро. Неговото богатство и плам бяха водещите сили зад бързо обединяващото се Общество за чиста кръв. И това бе гадно. Защото убийството му ще изисква много работа и това бодваше съвестта й леко. Разбира се, нямаше да я притеснява прекалено много, ако не беше факта, че друг фанатик просто щеше да заеме мястото му. Винаги имаше други чудовища, чакащи да заместят падналите.

— Господин Алонзо, учените от всички страни обявяват Породите за човеци — посочи репортерката. Една много приятна дама

и защитник на правата на Породите. — В този момент, не е ли малко късно да се разглежда повторното им затваряне? Те не са животни.

— Именно такива са — отсече Алонзо. — Те са животни и нашите жени се размножават с тях, създавайки още повече животни. Преди това да приключи, чистотата на дарената ни от нашия Бог генетика, сътворените на нашия всемогъщ Бог, ще бъде опетнена. Нашите деца ще бъдат животни. Това ли е светът, в който искаме да живеем?

— Ние искаме свят без расова дискриминация. — Репортерката се усмихна спокойно. — Това, което предполагате, е най-лошият възможен сценарий за точно такава дискриминация. Ако приемем вашите представи, какво ще спре насилието срещу другите раси?

Алонзо се взря от подиума към репортерката, когато телевизионните камери се фокусираха върху нея. Хармъни седна и кръстоса крака на леглото, докато гледаше репортерката. Тя беше облечена в коприна и перли, много сериозен израз на власт. Хармъни хареса това.

— Бихте ли взели кучето си в леглото, мила моя? — присмя се той. — Или котката си?

Репортерката повдигна вежди.

— Нито кучето ми, нито котката ми ходят на два крака, говорят на моя език или се хранят с вилица, господин Алонзо. Нито пък кръвта им е съвместима с моята. Извинете ме, ако не съм съгласна с вашето виждане и мога да кажа, че ако ходи като човек, говори като човек и кърви като човек, тогава моето предположение е, че е човек. — Привлекателните черти на лицето ѝ пламнаха от гняв, а сивите ѝ очи се присвиха към добрия преподобен неодобрително.

— А моето предположение е, че вие нямате представа за допълнителния състав на кръвта, за която говорите приповдигнато, мила моя — отговори Алонзо подигравателно. — Направете проучване, след това елате да говорите с мен за разликата между хората и животните.

Репортерката отвори уста да отговори, но бе изблъскана настрана, когато преподобният призова друг репортер. Хармъни поклати глава, когато той внимателно маневрираше през останалата част от пресконференцията.

Алонзо беше твърдо решен да въведе законопроект пред Конгреса, който сериозно да ограничи правата, на които Породите се радваха за момента. Ако продължава така, както до сега, щеше да има всички шансове да го постигне.

Хармъни присви устни при тази мисъл, като насочи вниманието си към ноктите си и процеса на изпиляване, който щеше да оправи всички разкъсвания, започнали по върховете. Изведнъж тя присви очи и обърна глава към вратата, когато странна миризма докосна чувствителното ѝ обоняние.

Миризма на Порода.

Хармъни се претърколи плавно от леглото и издърпа ножа изпод възглавницата си, придвижи се бързо отстрани до вратата и се притисна към стената. Ако отвън беше Джонас, щеше да влезе бързо. Вратата щеше да се отвори рязко и щеше да връхлети вътре, преди да извади оръжието си. Нямахше да очаква тя да се измъкне зад него.

Младата жена нямаше намерение да се бие със собствения си брат. Но нямаше да позволи да я заловят, не и сега, не и заради престъпление, което имаше пълното право да извърши. За него си имаше кодово име — смърт по причина. Нямахше да се предаде лесно.

Хармъни се напрегна в готовност и вдиша, опитвайки се да определи колко души я чакат отвън. Припомни си миризмата на Джонас, той не беше там, а един от хората му. Щеше да познае мириса на Меркюри Уорант навсякъде. Той беше толкова Порода, че аромата буквално изтичаше от него. И бе възможно да замаскира всички други Породи, които бяха с него.

Нямаше никакво съмнение, че е дошъл за нея. Хармъни можеше да го усети. По дяволите, бе усетила как я преследват в продължение на седмици. Очевидно ставаше невнимателна, в противен случай никога нямаше да успеят да я открият толкова лесно.

Господи, не искаше да прави това. Не искаше да се бие със собствения си вид. Но когато вратата бе блъсната навътре, Хармъни захвърли настрани нежеланието и се опита да избяга. Този път Джонас не си играеше. Бе намерил начин да я хване в капана си и след това бе изпратил най-добрите си хора. Шансовете ѝ бяха минимални.

Шест часа по-късно

Убежището, Вирджиния

Джонас гледаше как дребното, стройно тяло на женската Порода буквално бе довлечено до затвора с единична клетка и стая за разпит. Трите Породи, теглещи я в циментовата сграда, изглеждаха повече от изтощени. Натъртвания, разцепени устни и кръв помрачаваха суровите черти на лицата им. Най-силният от тримата — Меркюри Уорант, имаше турникет, вързан високо на бедрото, над прорезната рана, която бе получил. Ръкавът на черната униформа на Рул беше разрязан и напоен с кръв. Лоа щеше да носи още един белег на лицето си, ниско под брадичката.

Хармъни беше захвърлена в малкият метален стол до издраскана дървена маса. Белезниците на китките и глезените ѝ бяха прикрепени към металната халка на пода. Беше здраво завързана, прикована. Облечена в светлосиви боксерки и подходящ потник, тя не показваше никаква реакция към студенината на въздуха или синините и ожулванията, които покриваха раменете и ръцете ѝ.

Дишането ѝ бе бавно и спокойно, цялостният ѝ вид беше хладнокръвен. Странно оцветената ѝ черна коса покриваше лицето ѝ и скриваше изражението ѝ от Джонас. Какво друго щеше да види той, ако можеше да погледне в тези невероятни очи? Дали само щеше да засили способността ѝ да се скрие там?

Хармъни бе израснала като убиец през годините, като боец. Самоконтрол, двадесет години на военно обучение и ожесточена решителност да живее и да отмъсти я бяха направили много търсена като наемен убиец.

Джонас се загледа във файла на монитора на рафта пред него. Той беше пълен с данни за предполагаеми убийства, наблюдения и психологически доклади.

Тя бе поела първата си работа не повече от година след бягството ѝ от лабораториите преди десет години. Бе станала по-опитна и смъртоносна с течение на времето. Беше станала също така по-добра в криенето. Не малко хора бяха по следите на жената, наричана Смърт. Не само заради репутацията ѝ, че е най-добрата, а и заради досиетата, които бе взела в деня на бягството си от лабораториите и информацията, която бе откраднала.

Устните на Джонас се извиха развеселено, когато вътре в него се надигна уважение. Хармъни бе надминала прогнозите, които учените

бяха направили относно способностите ѝ, да се превърне в съвършен убиец.

Младият мъж погледна как вратата към тясната клетка се отвори и ученият от медицинското заведение на Породите влезе в стаята, носейки пластмасова медицинска чанта, която съдържаше спринцовки и флакони за пробите, които ѝ трябваха.

— Хармъни, името ми е Ели. — Гласът на Елиана Морей беше мек и приятен. — Ти не си в опасност тук.

Не получи отговор.

— Трябват ми няколко кръвни проби и тампон със слюнка. Няма да отнеме много време и обещавам, че няма да боли.

Джонас имаше чувството, че на Хармъни не ѝ пука. Мерк се премести по-близо, за да защити Елиана, когато тя застана отстрани до Хармъни и вдигна ръката ѝ на масата.

Хармъни остана отпусната, неподвижна, когато Ели завърза гумената лента около горната част на ръката ѝ и започна да търси подходящата вена. Джонас видя как мускулите на жената се огъват, след което се стягат. Действието щеше да попречи на иглата да намери вените под кожата. Умение, което Породите бяха научили в лабораториите, да контролират мускулите си, разработено само за тази цел. Погледът на Ели бе загрижен, когато погледна нагоре към камерата, и срещна този на Джонас.

— Кажй ѝ, че ще ѝ дадеш успокоително, ако не съдейства — нареди той студено.

Ели се намръщи неодобрително, когато от микрофона, който носеше, се разнесе командата му.

— Направи го, Ели. Сега не е време за спорове.

Докторката сви устни.

— Хармъни, наредиха ми да те упоая, ако не съдействаш. Моля те, не ме карай да го правя.

Джонас едва не се изсмя на състраданието на Ели. Хармъни щеше да ѝ пререже гърлото без да се поколебае, ако това бе цената на бягството ѝ.

Но тя се отпусна и дори не трепна, когато иглата намери вената ѝ. Елиана напълни два флакона и извади един памучен тампон от чантата си.

— Отвори си устата, сега ми трябва проба от слюнка.

Хармъни остана неподвижна.

Джонас въздъхна.

— Мерк, издърпай главата ѝ назад и я принуди да отвори устата си.

Хармъни нямаше да направи това лесно за никого.

Когато Мерк дръпна главата ѝ назад и силната му ръка стисна челюстта ѝ, Джонас видя лицето ѝ. Той се наведе напред и очите му се присвиха върху деликатната костна структура, големите скосени очи с черни мигли, блясъкът на зелена огнена ярост в тях.

Ели взе бързо тампона и го пхна в устата ѝ, след което се отдръпна от масата и Мерк пусна момичето.

Пробите от кръв и слюнка бяха наложителни. За да проработи плана им, Джонас трябваше да докаже подозрението, което сетивата му бяха предусетили, и да се увери, че Хармъни все още не е чифтосана. Това можеше наистина да провали плановете му.

Единственият начин да неутрализира Хармъни в този момент, бе да я убие. Но убийството ѝ нямаше да даде на Джонас или на Ръководния кабинет на Породите отговорите, или информацията, от която имаха нужда. Убийството ѝ щеше да унищожи душата му, но той знаеше, че Хармъни никога повече няма да му се довери. Тя беше по-сурова, прекалено предпазлива и бе наясно колко лесно може да бъде предадена.

Първо, трябваше да отслаби съпротивата ѝ, трябваше да намери уязвимото ѝ място.

Ако подозренията му бяха верни, това уязвимо място се разхождаше наперено из Броукен Бът, Ню Мексико, с цялата арогантност и авторитет на човек, спокоен в територията, което си бе създал.

При тази мисъл устните на Джонас се извиха в доволна усмивка. Изправи се на крака и тръгна към вратата на офиса и килията за разпит зад нея. Преди да излезе от стаята, той взе четката, лежаща на бюрото му, изпробва я на дланта си и кимна кратко.

Бяха изминали толкова много години, откакто я бе успокоявал, като разресваше косата ѝ. Чудеше се дали тя все още е податлива на това, което бе един от малкото хубави спомени от лабораториите, в които бяха държани. Те бяха малко и рядко, но въпреки годините,

които бяха прекарвали разделени, той все още бе неин брат. Не само от една и съща порода, а и от една и съща майка.

Майката, която Хармъни бе убила.

ПЪРВА ГЛАВА

Две седмици по-късно

Броукен Бът, Ню Мексико

Някой я наблюдаваше. Хармъни паркира спортния си джип на паркинга пред малкия западнал бар в началото на Броукен Бът и обмисли възможностите си.

Тя трябваше да пристигне в шерифството сутринта или там някъде. Или там някъде идваше от Джонас, разбира се. И така, какво, по дяволите, правеше тук, когато би трябвало да работи над онези файлове, прибрани в куфара ѝ, в хотела?

Защото беше отегчена. Отегчена и нервна, и дяволски ядосана на себе си, задето бе позволила това да се случи. Комбинацията от емоции беше депресираща, а депресията не ѝ действаше добре. Нуждаеше се от малко забавление. Само колкото да оживи леко нощта. Нищо прекалено. Едно питие, може би един добър бой.

Очите на Хармъни се присвиха към входа на бара. С малко повече късмет, опашката ѝ щеше да реши да поеме по своя път, когато се увери, че тя е там вътре. При положение, че не решише да го подгони, тогава щеше да се наложи да тръгне на лов. А тя просто нямаше време да тръгва на лов точно сега.

Не, Хармъни Ланкастър, някога известна като Смъртта, щеше да се преструва на добро момиче цели шест месеца.

Което означаваше никакъв лов. Никакви своеволни кръвопролития. Хармъни се намръщи на последното, метна чантата на рамото си и затръшна вратата на джипа.

Смърт — добро момиче. Оксиморон. Самата мисъл за това бе достатъчна да остави кисел вкус в устата ѝ. Това бе една от причините да се насочи към този долнопробен малък бар, вместо да търси настоящия си противник — добрият шериф на Броукен Бът.

Хармъни блъсна енергично старите врати в кръчмарски стил, спря на входа и погледът ѝ обходи сбирщината от каубои, гледащи към нея.

Седна на един празен бар-стол и погледът ѝ се плъзна по танцьорките в далечния край на помещението.

— Какво мога да направя за теб, сладурано? — Младата жена се обърна по посока на бумтящия глас на бармана.

Висок, широкоплещест и плешив, с приятелска усмивка, той ѝ напомни за бармана в любимият ѝ бар в Чикаго. Може би Ню Мексико не бе толкова далеч от цивилизацията, колкото Джонас би могъл да я изпрати в края на краищата.

— Уиски.

— Шот или чаша?

— Чаша, без лед.

— Имаш го, сладурано — кимна мъжът.

Хармъни взе питието си, обърна се с гръб към бара и отново проучи помещението.

Какво, по дяволите, я бе накарало да се върне в Щатите? Нямахше значение колко важна бе работата.

Децата бяха нейната слабост. Молбата бе дошла от един бивш клиент, да помогне на приятел да намери отвлечената му дъщеря. Момиченце бе на не повече от пет години, с големи кафяви очи и палава усмивка. Сигурно бе полудяла, за да се съгласи. Трябваше да знае, че Джонас я дебне в продължение на почти половин година. Не трябваше изобщо да се връща. Защото знаеше какво иска той в крайна сметка, точно както знаеше, че той очаква от нея да провали тази възможност, която ѝ дава да избяга от Закона за Породите.

Хармъни поклати глава при мисълта. Брат ѝ бе остарял повече, отколкото би трябвало за десет години. Горчивината, студенината и силната воля в очите му само бяха нараснали.

Подобно на нея, френският му акцент бе изчезнал напълно след бягството му от лабораториите, а английският му беше гладък и безупречен. Те бяха тренирани да се сливат с обществото, без значение къде са били изпратени.

Когато повдигна питието към устните си, игнорирайки откровено сексуалните погледи, които получаваеше, Хармъни улови движение на вратата с ъгълчето на окоото си. Обърна глава и погледна преценяващо, когато в бара влезе фигура, образец за мъжко съвършенство.

Много се съмняваше това да е опашката ѝ, въпреки че нямаше нищо против да е. Най-малко метър осемдесет и пет, широкоплещест и

мускулест, движещ се с ленива, небрежна грация.

Беше облечен в дънки и тъмно синя риза, която подчертаваше силно загорелите контури на лицето му. Чертите му бяха изсечени, с високи скули, чувствено пълна долна устна и очи тъмносини и дълбоки, които проблеснаха от потиснато веселие, когато срещнаха погледа ѝ. Той я преценяваше също толкова внимателно, колкото и тя него. И, очевидно също като нея, хареса това, което видя.

Беше ли забелязвала един мъж толкова цялостно преди? Сексуалността крещеше от този човек, от издутината на тесните му дънки до широките, мускулести рамене. Дългата до раменете, гъста права черна коса, се спускаше около арогантните черти на лицето му и ги омекотяваха достатъчно, за да го накарат да изглежда достъпен.

Хармъни бе признала пред себе си отдавна, че не е сексуално същество, въпреки своите животински гени. Но този мъж, той караше котката вътре в нея да се надигне и да изреве.

Усещаше странна отзивчивост, течаща по вените ѝ, караща зърната ѝ да настръхнат и увеличаваща чувствителността на гънките на женствеността ѝ.

— Хей, Ланс, приятелю. Крайно време беше да наминеш да ни видиш — извика бармана зад Хармъни, поздравявайки каубоя, който издърпа стола до нея. — Бира?

— Бира звучи добре, Стан — отговори Ланс с провлечен говор, който предизвика тръпка по гръбнака на младата жена.

Харесваше ѝ този глас. Беше гладък и тъмен като уискито ѝ.

Хармъни се завъртя на стола си, потърси погледа на бармана и плъзна чашата си напред, за да я напълни отново.

— Добави едно и за дамата, Стан.

Хармъни едва не пропусна думите му, сетивата ѝ внезапно се изпълниха с уханието на среднощни бури и тъмни пустинни ноци. Ароматът на мъжа до нея. Силен. Чист. Не, това не бе опашката ѝ, но само за миг тя успя да си го представи зад себе си, ръцете му наместващи дупето ѝ, преди да се плъзне към нея и да разтвори бедрата ѝ.

— Благодаря. — Хармъни пое дълбоко дъх и се обърна. Лека усмивка извиваше устните ѝ, прикриваща острите кучешки зъби от двете страни на устата ѝ. Нейните бяха по-малки от тези на повечето

Породи и едва се забелязваше разликата от нормалните, но се стараяше да не ги показва често.

— Пак заповядай. — Леко кривата му усмивка предизвика нещо в корема ѝ. Той запърха. По дяволите, никога нищо не бе карало тялото ѝ да трепти така през целият ѝ живот.

— Казвам се Хармъни. — Младата жена подаде ръка, като наклони глава, за да види по-добре лицето му.

— Ланс — кимна той, протегна ръка и голямата му мазолеста длан обхвана пръстите ѝ.

Усещането на плътта му върху нейната, я стресна. Усети как ръката ѝ се наелектризира, а пръстите ѝ изтръпнаха. Топлина, различна от всяка друга, която бе усещала, потече от едно просто ръкостискане, от неговото тяло към нейното. Очите ѝ се разшириха, докато неговите се присвиха, на челото му се появи лека бръчка, когато погледна към свързаните им ръце. Дали го усещаше и той? Тази размяна на топлина, на осъзнаване.

— Е, това беше доста странно. — Усмивката му все още беше ленива, но погледът му се изостри от чувственото усещане.

— Нали? — Хармъни прочисти гърлото си и отметна дългите кичури от наскоро боядисаната си коса от лицето си. Харесваше ѝ мекият, червеникавокафяв цвят. Допълнително подчертаваше светлозелените ѝ очи и тъмните вежди.

Маскировката беше приятно допълнение. Естествено нашарената ѝ коса беше лош подарък от гените ѝ на Порода. Комбинацията от черно, кафяво и златисто би се забелязала незабавно.

— Не съм те виждал наоколо. Гостуване на роднини? — попита Ланс.

— Не точно. — Хармъни поклати глава и се обърна отново към него. — Просто минавам от тук.

Поне така ѝ се искаше. И все пак, някак си имаше чувството, че отговорът ѝ няма да попречи на този мъж да разбере, че тя ще остане тук по-дълго.

— Това е много лошо. — Съжалението затрептя във въздуха между тях.

— Да, така е. — Хармъни пое дълбоко дъх, сигурна, че ще се пристрасти към уханието му, ако не бъде изключително внимателна.

— Значи си тук само за през нощта? — Ланс вдигна студената бутилка бира. Очите му потъмняха. Намерението му да я съблазни беше очевидно.

— Само за тази нощ. — Младата жена кимна бавно.

— Сама?

Тя се поколеба и потърси погледа му.

— Бях.

Хармъни проследи как той постави бирата си обратно на бара. Очите му не изпускаха нейните, държаха я в плен с дълбокия си син огън.

— Аз бих могъл да бъда опасен — промърмори Ланс, гласът му се понижи почти до шепот. Очите му флиртуваха безсрамно с нея. — Преследвач. Сериен убиец. Ако останеш тук с мен, ще бъдеш в лапите ми.

— Или пък ти в моите — прошепна тя в отговор, също толкова закачливо.

— Бих се смятал за късметлия.

Хармъни потисна смеха, който се надигна в гърлото ѝ при скандалния коментар. Смехът не бе нещо, с което бе свикнала, и все пак този човек сякаш го предизвикваше от първия миг, в който го видя.

Навеждайки глава, тя се опита да скрие усмивката, трептяща на устните ѝ, като вдигна чашата си и отпи подсилваща глътка от питието си.

— Колебания? — попита мъжът.

Хармъни вдигна глава и преглътна тежко, докато обмисляше борбата с привличането. Може би за една секунда.

— Аз никога не се колебая — увери го най-сетне. — А ти?

— Никога. — В изражението му се четеше мъжка увереност. — Искаш ли да танцуваме?

— С удоволствие. — Хармъни довърши питието си, събра смелост и положи ръка в неговата.

* * *

Ланс пое ръката на младата жена и отново усети прилива на усещането, което премина от неговата към нейната длан. Не бе имал

намерение да влиза в бара тази вечер. Утрешната среща с Джонас Уайът, Директорът на Отдела по делата на Породите, щеше да изисква цялото търпение, което притежаваше. Кое то означаваше, че тази нощ може да си открадне малко спокойствие.

Вместо това, колкото повече се приближаваше до бара на Стан, „Последен отдих“, толкова повече се засилваха предупредителните шепоти във въздуха около него. Те не крещяха или стенеха и в тях не чуваше тайните, както дядо му често правеше. Но чуваше настойчивостта им. Точно както чуваше женския призив, ехтящ в душата му.

В мига, в който премина през вратата, той разбра, че е там заради нея. Очите им се докоснаха и шепнешното настояване се успокои.

Насочвайки я към дансинга, Ланс я привлече в прегръдките си и усети как ръцете ѝ се отпуснаха на раменете му, докато тя се опитваше да запази достатъчно дистанция между двамата им. Набъбналият penis го заболя от разочарование.

Искаше да усети как тя пламва до него. Но не толкова на дансинга, колкото в леглото му. Гола, влажна от пот, извиваща се към тялото му, докато той я води към оргазма.

— Просто преминаваш, а? — попита най-сетне мъжът, а пръстите му се придвижиха по бедрата ѝ и притеглиха по-близо малката ивица гола плът между панталоните и потника ѝ. Ако не се лъжеше, бе зърнал малка обеща на пъпа ѝ, когато тя се изправи от бар-стола.

— Само за тази нощ.

Ланс наблюдаваше как устните ѝ се движат, меки и розови, влажни и съблазнителни.

— Нощта си отива бързо. — Той плъзна ръка нагоре по гърба ѝ и долови лека тръпка в отговор.

Видя я как преглътна, кратко объркване проблесна в светлозелените ѝ очи, а нежното ѝ езиче облиза устните ѝ. Не беше нервна, но сянката на уязвимост в погледа ѝ го прониза.

— Да — отговори най-сетне Хармъни. — Нощта си отива бързо. Какво трябва да направим по въпроса? — Тя не се преструваше на свенлива, нито пък флиртуваше. Думите ѝ съдържаха предизвикателство, което накара мускулите на корема му да се стегнат в очакване.

— С приятели ли дойде?

— Аз нямам приятели.

Странният отговор накара очите му да се присвият, докато я изучаваше изпод мигли. По някаква причина, той имаше чувството, че тя няма предвид само в този район.

— Готова ли си да тръгваме тогава? — Върховете на пръстите му я притиснаха през потника и почувстваха мускулите на гърба ѝ, когато леката тръпка отново премина през нея.

— Готова съм. — В тонът и изражението ѝ имаше примирение.

Онзи странен, тъжен стон отново прошумоля покрай ушите му, докато въздъхът около тях натезжаваше от възбуда. Нейната и неговата. Хармъни се бореше със силата на отклика си към него, предпазливо се държеше на разстояние от него и отказваше да се отпусне в прегръдката му. Очите ѝ огледаха помещението бързо.

Смущение? Като че ли тя не бе съвсем сигурна, че иска другите да знаят за слабостта и възбудата ѝ.

Ланс изчака погледът ѝ да се върне на него, преди да проговори отново.

— Жилището ми е само на няколко минути път от тук. Готова ли си да тръгваме? — попита той тихо, знаейки, че това ще се случи и, по дяволите, ако не го очакваше с нетърпение.

Хвана я за ръката и я поведе от дансинга, когато музиката спря.

— Можеш да ме следваш, или аз мога да те докарам до тук на сутринта за твоя автомобил — предложи Ланс, когато излязоха от бара.

— Може ли да вземем моя джип? — Хармъни спря на стъпалата и се взря в мрака около тях. — Не бих искала да го вдигнат.

Беше сигурна, че новият ѝ шеф ще се зарадва, като му се наложи да взема автомобила на заместника си от конфискуваните, ако го вдигнат. Тя предпочиташе да не започват работните си отношения с лошо. Следващите шест месеца и без това щяха да бъдат достатъчно трудни.

— Звучи ми добре. — Ланс кимна кратко, когато тя извади ключовете от вътрешността на чантата, която носеше на рамо и му ги подаде.

— Синият джип. — Хармъни посочи спортния Вранглер с широки гуми сред множеството автомобили.

Задържайки ръката ѝ в неговата, мъжът я поведе през паркинга. Отключи вратата на пасажера за Хармъни и я остави да стигне почти до седалката, преди да хване ханша ѝ и да я обърне към себе си.

Усети напрегането ѝ, като че ли все още не бе сигурна какво прави. Беше очевидно, че да си тръгва от бара с непознат не е често срещано явление при нея.

— Сигурна ли си? — Той сведе глава, докато устните му не застанаха на сантиметри от нейните, уханието ѝ се обви около него, аромата на орлови нокти и детелина се вля в сетивата му.

— Без колебания. — Дишането ѝ вече бе учестено, а устните ѝ се разтвориха, когато Ланс плъзна ръце към голият ѝ кръст, за да докосне меката плът.

Устните ѝ го изкушаваха прекалено много, за да успее да се въздържи. Мъжът сведе глава, когато дланите ѝ потрепнаха върху гърдите му, усети как потъват в плата на ризата му, докато се бореше да овладее желанието си.

Само една целувка, обеща си той, докато докосваше устните ѝ със своите. Той беше шерифа, не можеше да си позволи да бъде хванат да разменя нежности на публично място. Но една целувка със сигурност нямаше да навреди.

Или поне така си мислеше. Докато устните ѝ не се разтвориха с тих стон и езикът ѝ докосна неговия. Финият вкус на орлови нокти бе по-силен тук, сладък и чист, и само подхрани глада му.

Ланс усети как ръцете ѝ се плъзват от гърдите към врата му, а след това се заравят в косата му. Мек стон завибрира по устните му. Целуваше я нежно, но жадно, напомняйки си на всяка секунда, че не може да стигне по-далеч. Можеше да я целуне. Само една хапка, преди основното ястие.

Докато устните му се движеха върху нейните, Ланс установи, че желанието му към нея нараства, превзема здравия разум и контрола му. Ръцете му се плъзнаха под потника ѝ, погалиха гладката плът и обхванаха твърдите извивки на гърдите ѝ. Хармъни се изви към него и гладните му устни погълнаха тихият ѝ вик.

Езикът му се притисна към нейния, преплете се с него, след което го привлече в устата си и го засмука.

Тя имаше вкус на горещ, жаден секс. Като съблазнителка, създадена за страст и удоволствие. И ако Ланс не бе много, много

внимателен, накрая щеше да я обладае точно там, на паркинга.

— Май загазихме. — Ръцете му се придвижиха от гърдите към дупето ѝ, обхванаха стегнатите извивки и я придърпаха към бедрото му, докато устните му се плъзгаха от челюстта към шията ѝ.

Ланс ухапа уханната кожа там и усети горещата, покрита с плат женственост да се потрива в бедрото му. Хармъни се бореше за въздух, пламтеше, роса от пот покриваше кожата ѝ.

— Това не е нормално. — Гласът ѝ бе замаян, натежал от желание, а Ланс продължаваше да гали с устни и език шията ѝ, насочвайки се към гърдите и нежната плът, която знаеше, че ще открие там.

Хармъни бе по-деликатна от всяка друга жена, която бе докосвал. По-сладка. По-гореща. И той беше на секунда разстояние от това да разкъса дънките си, да я вдигне на седалката и да я обладае.

— Сигурен съм, че е. — Ланс облиза влагата между гърдите ѝ и усети вкуса на орлови нокти и там. По дяволите, започваше да се пристрастява към орлови нокти. Само ако вкусът не беше толкова коварен. Тогава можеше да изпълни сетивата си с него, да задоволи нуждата си за него.

Мъжът сви пръсти върху извивката на дупето ѝ и ѝ помогна да язди бедрото му. Можеше да се закълне, че усеща влажната топлина на женствеността ѝ, изгаряща го през нейните панталони и неговите дънки.

— Вкусът ти е сладък като лято — изръмжа той. Устните ѝ бяха на челото му, притискаха се колебливо, и го накараха да спре в неистовото си отчаяние да опита възможно най-голяма част от нея и да върне част от контрола си.

Устните ѝ го докосваха с чувство. Ланс го усещаше в мекия бриз, който се обвиваше около тях, шепота на объркване и изгубени мечти във въздуха до ухото му.

Сякаш никога преди не бе докосвала доброволно.

ВТОРА ГЛАВА

— Шшшт... — Нежният шепот на Ланс погали обърканите сетива на Хармъни, когато главата му се надигна от извивката на гърдите ѝ.

Той свали надолу потника ѝ. Небрежното докосване на ръцете му по гърдите ѝ успокояваше възбудата, която заплашваше да ги погълне.

Хармъни се втренчи в него замаяно, когато ръцете му пригладиха назад косата ѝ от пламтящите ѝ бузи, преди той да постави нежна целувка на устните ѝ.

— Качвай се — прошепна той.

Премести ръце към кръста ѝ и я повдигна на седалката, след което вдигна чантата ѝ от земята и ѝ я подаде.

Беше изгубила единствената си защита, докато той я бе държал? Чантата съдържаше ножа ѝ и малкият пистолет, който носеше, когато не можеше да задържи другите си оръжия. Никога не я изпускаше от ръката си, освен ако не бе абсолютно наложително. И никога, никога не я бе изпускала.

Хармъни трепна, когато вратата от страната на шофьора се отвори и Ланс се качи. Можеше да го подуши, опияняваща смесица от нощта и сезоните, сливащи се с неговото ухание.

— Готова ли си? — Гласът му бе тъмен, подрезгавял от сексуалната възбуда на първичен мъжкар, готов да предяви претенциите си над една женска.

Младата жена вдигна глава и пое дълбоко дъх, когато погледът ѝ срещна неговия.

— Готова съм — прошепна тя.

Беше повече от готова. Тялото ѝ вече крещеше за него. Сетивата ѝ бяха замаяни, съзнанието ѝ бе дезориентирано. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за неговото докосване, за това как го поглъща, как засища глада, бушуващ в нея.

През целият си живот не бе изпитвала потребност да бъде с някой мъж, но сега внезапно чувстваше отчаяна нужда да го почувства

върху себе си.

Ланс запали автомобила и излезе от паркинга, докато Хармъни следеше с периферното си зрение малкото странично огледало до нейната врата. Не виждаше някой да ги следи, но тила ѝ настръхна от усещането.

За съжаление, инстинктът ѝ за оцеляване бе потиснат в мига, в който ръката на Ланс се отмести от скоростния лост и вдигна нейната от скута ѝ.

— Ръцете ти са толкова нежни. — Гласът му бе малко несигурен, страстта му нарастваше. Положи дланта ѝ върху скоростния лост и я покри със своята, докато шофираше.

— Благодаря. — Хармъни се бе научила как да флиртува за една година след бягството ѝ от лабораториите. Знаеше игрите на думи, както и остроумните забележки, които да държат мъжете настрана. Но нищо от това не ѝ дойде на ума в момента.

Всичко, което усещаше, бе пулса, ударите на сърцето си, твърдостта на зърната ѝ, набъбналата пъпка на клитора и гладната си вагина. Беше толкова влажна, че усещаше как соковете ѝ напояват копринените прашки и потриването на подутите гънки на женствеността ѝ по мекият плат на панталоните, които носеше.

Палецът на мъжът погали нейният, леко загрубялата плът възбуди чувствителните ѝ нервни окончания. Хармъни пое дъх с усилие.

— За първи път ли идваш в Броукен Бът? — прозвуча тихо гласът му в тясното пространство.

Хармъни се размърда на седалката, преглътна тежко и се намръщи на странния сладък вкус, който изпълни устата ѝ.

Искаше неговият вкус. Богатата земна есенция на вятър и земя по езика си.

— Да. — Тя пое дълбоко дъх и затвори очи за кратко, за да запази самоконтрола си.

Никога не бе била толкова близо до ръба. Не се чувстваше на себе си, и това бе дяволски страшно. Никога не бе губила контрол. Обработваше информацията бързо и взимаше решенията си само на базата на желязна логика.

Този глад беше нетипичен за нея, нямаше никакъв смисъл. Напълно нелогичната, забиваща нокти нужда, хвърляше ума и тялото ѝ

в хаос.

Хармъни никога не бе обръщала внимание на положението си на жена... до сега. Сега усещаше омаломощаващата възбуда, пулсирането на меката плът между бедрата си, желание да отстъпи, да бъде притежавана.

— Била ли си тук дълго време? — Палецът му описваше кръгове по страничната част на ръката ѝ, галеше и масажираше, когато Хармъни се обърна бавно към него.

Просто имаше нужда от още едно вкусване. Дишането ѝ бе учестено, затруднено. Ланс пусна мигача и зави от главния път към една чакълеста алея. Алеята се простираше пред тях, сякаш безкрайна, а опустошителното желание, изпълващо сетивата ѝ, не намираше облекчение.

— Не много дълго — прошепна в отговор, погледът ѝ се съсредоточи върху устните му. — Целуни ме отново, Ланс.

Гримасата, която направи той, беше измъчена, болезнена.

— Ако те целуна пак, няма да успея да стигна до къщата, преди да те положа под мен.

— Не ми пука. — Наистина не ѝ пукаше. Всичко, което имаше значение, бе тази целувка, докосването му.

Ръката му стисна нейната за миг, преди да вдигне пръстите ѝ и да ги положи обратно в скута ѝ.

— Почти стигнахме къщата. — Гласът му бе напрегнат, както се чувстваше и тя. — Само още минута-две, скъпа.

Ланс се размърда на седалката, очевидно надявайки се да облекчи натиска на дънките по ерекцията си. Хармъни можеше да подуши глада му, обвиващ се около нея.

Тя затвори очи, борейки се да се сдържи, само още няколко минути. Замаяните ѝ сетива изискваха; тази странна непозната възбуда бе толкова настойчива, че всеки сантиметър от плътта ѝ я болеше за докосването му.

Беше в пламъци. Чувстваше се така, сякаш е в треска и изгаря; толкова чувствена, че въздуха в джипа изглеждаше прекалено тежък за дишане.

— Господи, това изражение на лицето ти. — Гласът му бе напрегнат, когато автомобила увеличи скоростта. — Убиваш ме.

Хармъни отвори очи, отпускна глава на облегалката и го погледна замаяно.

— Как изглеждам?

— Жадна — прошепна той. — Толкова възбудена и жадна, че ме караш да копнея да те видя заситена.

Можеше ли да бъде заситена?

— Искам те сега — каза тя тихо. — И това малко ме ужасява — призна с крива усмивка.

Животът трябва да означава нещо за теб, за да се страхуваш от последиците от действията си. Собственият ѝ живот никога не бе бил от значение отвъд изпълнението на отговорностите ѝ към други хора. До сега.

Сега животът означаваше удоволствие. Означаваше неговата целувка, неговото докосване, приключение в усещанията, каквото тя никога не си бе представяла, че ще намери.

— Ето я къщата. — Ланс кимна напред, когато фаровете осветиха бледите очертания на едноетажно ранчо. Разтегнатия дизайн изглеждаше ленив и удобен, светлините на верандата окъпваха предната част на къщата в нежен, съблазнителен блясък.

Ланс закара джипа до циментовата пътека, която водеше към верандата. Извади ключовете от стартера, обърна се към гостенката си и я погледна мълчаливо.

Светлозелените ѝ очи сезираха в него през сънливо спуснатите клепачи, а руменината по бузите и подутите извивки на устните ѝ свидетелстваха за възбудата ѝ.

Самият Ланс бе в агония. Пенисът в дънките му бе като стомана, горещ и пулсиращ от желание да се зарови вътре в нея. Езикът го болеше от нуждата да я вкуси. Нужда, към която можеше да се пристрасти. Споменът за това го измъчваше — за фината сладост, със следа от възбуда.

— Готова ли си?

Хармъни кимна в отговор, изражението ѝ беше мрачно, когато той отвори вратата си, за да излезе от автомобила. Но спря. Само едно вкусане. Бяха достатъчно близо до къщата. Със сигурност можеше да запази контрола си достатъчно дълго, за да я вкуси още веднъж.

Ланс я остави тя да върви пред него по пътеката, погледът му се насочи към бедрата ѝ, които се поклащаха и люлееха съблазнително, а

ръцете го засърбяха да ги сграбчи, да ги стисне и да ги задържи здраво, докато се тласка вътре в нея.

Мъжът направи гримаса при изгарящата страст, която измъчваше тестисите му. Те бяха напрегнати също както penisът му, изтерзани, страдащи и копнеещи за освобождение. Ланс си мислеше, че я желае още преди онази целувка, но след като устните му докоснаха нейните, гладът само бе нараснал. Дори сега продължаваше да расте главоломно.

— Пристигнахме. — Ръката му се отпусна на хълбока ѝ, докато отваряше мрежестата врата и вадеше ключовете от джоба си. Изсумтя, когато плата притисна ерекцията му, но успя да извади ключодържателя.

Отключи вратата и влезе. Бързо огледа вътрешността на къщата, сетивата му улавяха всеки нюанс, докато изследваше стаята.

— Имаш хубав дом — произнесе Хармъни меко, когато пристъпи в антрето. Слабата светлина създаваше лек ореол върху тъмночервеникавата копринена коса, падаща гладко около лицето ѝ.

— Гладна ли си?

Младата жена поклати глава отрицателно и Ланс усети как мускулите му се стягат още повече, а penisът му става още по-твърд, ако изобщо бе възможно.

— Питие?

— Не, благодаря. — Ръцете ѝ висяха до тялото ѝ, сякаш отпуснати, но Ланс усещаше напрежението, което я изпълваше.

Протегна ръка подканващо към нея и видя как тя подаде своята без колебание. Тънките ѝ пръсти се свиха в топлата му длан. Приемащо. Охотно.

Ланс не успя да сдържи усмивката си, харесваше му лекият блясък на озадачено любопитство, който изпълваше погледа ѝ всеки път, когато правеше така. Сякаш никой не ѝ се бе усмихвал преди.

— Спалнята? — попита тогава.

Хармъни наклони глава и го погледна, докато вдишваше бавно и дълбоко. Той видя как руменината по бузите ѝ се сгъсти, съзря безпокойството, което потъмни очите ѝ.

Езикът ѝ се подаде и облиза устните ѝ. Това бе първият истински знак на нервност, който той видя от нея.

— Спалнята. — Гласът ѝ бе дрезгав и вибриращ от желание.

Когато влязоха в спалнята, автоматичните светлини отслабнаха в лека, приглушена светлина, която засенчваше стаята и запазваше интимната обстановка, която той обичаше.

Ланс затвори вратата, обърна се към Хармъни и не ѝ даде време да изрази каквото и да бе имала намерение да каже. Не искаше никакви възражения, не можеше да понесе да чуе колебание. Искаше я мека и сладка до него, езикът ѝ да бъде неговия като малко котенце, вкусът ѝ, този див вкус на орлови нокти и детелина, да порази сетивата му, както бе станало по-рано.

Устните му се спуснаха към нейните, докато той се опитваше да сдържи страстта си. Ръцете му я придърпаха към него и притиснаха нежните ѝ извивки към високото му тяло, дланите му преминаха по гърба ѝ, докато отпиваше от устните ѝ. Дълбоки, успокояващи целувки, които само разпалваха още повече желанието.

Хармъни беше слаба в ръцете му, по-дребна, по-деликатна, отколкото изглеждаше, но Ланс усещаше силата в нея.

Малките ѝ остри нокти го прободоха през ризата, когато пръстите ѝ го стиснаха. Един измъчен стон се откъсна от него, когато бедрата ѝ се раздвижиха срещу неговите и твърдят ѝ плосък корем притисна бушувания му пенис. Ланс наклони устните си върху нейните и плъзна език в устата ѝ, търсейки нежното докосване на нейния и еликсира на страстта, който сякаш я изпълваше.

По дяволите, вкусът ѝ беше прекрасен. Езикът ѝ се преплете с неговия, разливайки сладък мед в сетивата му, който изгори съзнанието му като афродизиак.

— Ела тук. — Ръцете му обхванаха дупето ѝ. Заоблено, извито и стегнато. Пръстите му го стиснаха и я повдигнаха към него. Ланс изстена, когато краката ѝ се обвиха около кръста му и меката ѝ женственост приюти ерекцията му.

— Ти си като огън. — Той захапа устните ѝ, понесе я към леглото и я положи под себе си. — Толкова сладка и гореща, че може да изгубя ума си по теб.

Той беше изгубил ума си по нея. Пръстите му се насочиха към потника ѝ и го издърпаха през главата ѝ, разкривайки дантеления сутиен, който повдигаше гърдите ѝ, след което отстрани и него.

Никоя жена не му бе повлиявала по този начин, никоя не го бе карала да изгаря, всяка клетка на тялото му да копнее и пулсира за

докосването ѝ, за вкуса ѝ. Хармъни беше толкова дяволски женствена, толкова мека и топла, и все пак твърда и жилава, че той трябваше да стисне зъби, за да не изкрещи от нуждата за нея.

А тя го гледаше, ръцете ѝ паднаха отстрани до тялото ѝ, морскозелените ѝ очи блестяха от страст и объркване.

Ланс свали обувките ѝ и практичните бели чорапи. Стъпалата ѝ бяха нежни, деликатни, с висок свод и малки лакирани нокти, толкова очарователни, че той направи гримаса при вида им.

Нищо на този свят не бе като жената — нежен аромат, леко украсен, с всички техни козметични трикове и самоуверената находчивост, която обръщаше един мъж наопаки. Те бяха слаби, и все пак най-голямата сила на земята. А тази жена би могла бързо да стане неговия свят. Той го усещаше. Знаеше го с всяка фибра на съществуването си.

Хармъни носеше съвсем лек грим, колкото да подчертае външността си, а не да я прикрие, но аления цвят на тези малки нокти на краката бе това, което го тласна към ръба. Тя глезеше стъпалата си. Грижеше се за тях. Те бяха меки като коприна, с перфектен педикюр, и блестяха от красота.

Ланс вдигна едното ходило, докато я гледаше, и постави свода му върху бузата си, която се бе покрила с леко набола брада. Усети коприненото докосване, когато пръстите ѝ се свиха и в очите ѝ проблесна изненада.

Мъжът обърна глава, наведе я и гризна извивката на палеца ѝ, след което го облиза невероятно нежно.

Очите ѝ пламнаха, шок и нещо приличащо на страх изпълни дълбините им.

— Имаш прекрасни стъпала. — Той ги масажира кратко, преди да я пусне.

Хармъни преглътна и отвори уста да проговори, но само прехапа долната си устна, когато пръстите му се насочиха към панталоните ѝ. Закопчалката и ципа паднаха бързо. Ханшът ѝ се надигна и Ланс плъзна плата надолу по бедрата ѝ, пръстите му докосваха нежната сатенена плът, докато освобождаваше краката ѝ.

Тогава тя се протегна към него, ръцете ѝ трепереха, а от устните ѝ се откъсна тих, почти неуловим стон.

— Не още. — Той бутна ръцете ѝ обратно на леглото. — Почакай, скъпа. Позволи ми да те докосна. Ако сложиш горещите си малки ръце върху мен първа, ще изгубя контрол и ще те чукам, докато и двамата не останем без сили, за да се тревожи за любовна игра. Просто си лежи там. Само за малко.

— Искам да те докосвам. — Думите ѝ прозвучаха накъсано, но изпълни това, за което я бе помолил, пръстите ѝ се свиха в юмруци и се отпуснаха от двете страни на главата ѝ.

— И аз искам да ме докосваш — призна той, опитвайки се да разсее мъглата на страстта в съзнанието си. — Просто не още.

Ланс се отдръпна назад и очите му обходиха тялото ѝ. Нежната дантела на сутиена ѝ не можеше да скрие стегнатите ѝ зърна. Плоският загорял корем и изящната бяла коприна на прашките ѝ. Материята бе достатъчно влажна, за да очертае меките извивки на женствеността ѝ.

Младият мъж въздъхна тежко при осъзнаването, че под крехката коприна лежи гола плът. Сладките ѝ сокове бяха навлажнили плата достатъчно, за да види, че чувствените извивки са лишени от женствени къдрици.

— Бръснеш ли се? — Ланс свали ботушите си, неспособен да откъсне поглед от влажната коприна.

— Не. Кола маска. — Тя звучеше смутена.

Той погледна нагоре с усмивка на одобрение, когато и вторият ботуш падна на пода. След това издърпа ризата през главата си, без да губи време с копчетата, после разкъса колана си и разтвори закопчалката на дънките си. Пенисът му го погубваше. Беше по-твърд и по-горещ, отколкото Ланс можеше да си спомни да е бил през живота му.

— Ще изям това хубаво котенце — прошепна той, като захвърли дънките и бельото си с едно пестеливо движение. — Ще разтворя краката ти и ще се загубя в теб. Обзалагам се, че вкусът на орлови нокти го има и там. Харесвам орлови нокти, Хармъни. Наистина много.

Той обви пръсти около ерекцията си и очите му се върнаха отново на нейните. Измъчена усмивка изви устните му при еротичната червенина, която покри лицето и шията ѝ. Устните ѝ бяха разтворени и блестяха от влагата на езика ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени, а зениците разширени и изпълнени с шокиран глад.

Той самият би трябвало да е шокиран. Никога не бе бил толкова дяволски възбуден, толкова твърд за някоя жена през живота си. Протегна се към нощното шкафче, извади един презерватив от чекмеджето и разкъса бързо опаковката. Ако не го направеше сега, нямаше да има достатъчно разум да го стори по-късно.

Тогава протегна ръка към Хармъни, стиснал леко кръглият латекс между пръстите си.

Не можеше да се насили да произнесе думите. Ако проговореше, щеше да изплаши и нея, и себе си с животинското ръмжене, напирало в гърлото му.

Хармъни погледна към презерватива.

— Аз съм защитена. И съм чиста — каза тя.

Пенисът му трепна от нежният звук на гласа ѝ, от мисълта, че може да се потопи в нея непокрит, да почувства как го докосва, как се обвива около него.

Ланс поклати глава.

— Никой не може да бъде сигурен, скъпа. Хайде. Докосни ме сега.

В погледът ѝ проблесна веселие, някакво скрито знание, което той се надяваше да може да си спомни, за да се разрови в това. Но тогава тя се надигна и седна пред него. Лицето ѝ бе на едно ниво с щръкналата дължина на пенисът му.

Хармъни взе презерватива от пръстите му, но когато ръката му падна на рамото ѝ, не това покри главичката на ерекцията му. Езикът ѝ, горещ, като грубо кадифе, се плъзна по издутия връх.

— Хармъни... — Ръката му се насочи към косата ѝ. — Скъпа. Това може да не е добра идея. — Самоконтролът му бе обтегнат до краен предел.

— Хмм — промърмори тя около чувствителната плът, когато устните ѝ се разтвориха и го привлече в устата си, предизвиквайки приглушен стон, а пръстите му се стегнаха в косата ѝ.

Езикът ѝ беше като камшик на удоволствието, толкова еротичен, толкова гладен, че Ланс се стегна, за да се сдържи, да се предпази от загубата на контрол и от изстрелването на спермата му между тези плътни, нацупени устни.

Но не можеше да не се движи срещу нея, не можеше да не гледа как твърдата му плът се изплъзва от устата ѝ, преди да се притисне

напред, потапяйки се в нея до тогава, докато той разбра, че не може да отиде по-навътре. А Хармъни от своя страна се взираше в него, очите ѝ бяха подивели от страст, а тялото ѝ трепереше. Пръстите ѝ също трепереха, докато се движеха по ствола на пениса му. Другата ѝ ръка държеше стегнатите му тестиси, а пръстите си играеха с косъмчетата, растящи там.

Всичко, което Ланс можеше да стори, бе да гледа. Да гледа и да се тласка в устата ѝ, бавно и спокойно, стиснал здраво зъби, докато се бореше да задържи освобождението, пращящо в основата на гръбнака му.

— Достатъчно. — Ланс се отдръпна назад, пръстите му стиснаха главата ѝ, когато тя се опита да го последва. Устните ѝ блестяха и бяха подути от нахлуването му.

— Искам още — прошепна Хармъни, когато той разтвори пръстите ѝ от пулсиращата си плът. — Позволи ми да те докосна, Ланс. Само този път.

— Скоро. Не още, скъпа.

Бутна я отново на леглото и я последва, и когато устните му покриха нейните, сладкият ѝ вкус изпълни сетивата му отново, и той забрави за контрола.

Пръстите му се заплетоха в косата ѝ и задържаха главата ѝ неподвижно, докато устните му я поглъщаха. Подразни езикът ѝ, засмука го с бавно и нежно подръпване, което като че ли засили вкуса, за който Ланс жадуваше.

Умираще за нея, жадуваше за нея. Пристрастяваше се.

* * *

Хармъни се бореше. Беше загубена битка, но тя все пак се мъчеше да запази достатъчно контрол, за да остане бдителна, с вдигнат гард. Нещо не беше наред тук, нещо не беше нормално. От мига, в който видя Ланс тази вечер, бе разбрала, че привличането към него е прекалено силно. Прекалено интензивно.

Но това, тази страст, беше интензивна. Тя забиваше нокти в утробата ѝ, пронизваше вагината ѝ и караше соковете ѝ да се изливат от нея. Караше я да сграбчи Ланс, а устните ѝ да се разтворят под

неговите, докато той сваля сутиена ѝ и я оставя само по прашки. Но и те останаха за кратко, докато ръцете му не достигнаха бедрата ѝ и ги разкъсаха на парчета.

— По дяволите, гореща си — простена той, когато Хармъни изстена. Пръстите му се плъзгаха по влажната цепка между бедрата ѝ, а палецът му потърка клитора ѝ, кръжеше около него и я опустошаваше, докато устните му се придвижваха надолу по шията ѝ, насочвайки се към бързо повдигащите се гърди.

Удоволствието беше мъчително. Хармъни никога не бе познавала усещания, толкова крайни, толкова брутални, че не можеше да съсредоточи сетивата си върху друго нещо. Никога не бе знаела, че може да изпита нещо друго, освен ужас, който би могъл да превземе тялото, сърцето и душата ѝ с един замах. До този момент.

Ръцете на Ланс я докоснаха, погалиха, разпространиха огъня, създаваха ураган от блаженство, който изгаряше всяка друга мисъл, всеки друг инстинкт.

Нуждата да се слоят стана наложителна. Да почувства тялото му да се движи над нея, вътре в нея, да я вземе, да я притежава...

— Чукай ме! — Хармъни едва успя да сдържи ръмженето си, когато устните и езикът му се преместиха към болезнено настръхналото, крайно чувствително зърно.

Ланс се засмя с мрачно задоволство, когато пръстът му се премести от хлъзгавите очертания на женствеността ѝ и ръката му улови бедрото ѝ, задържайки я неподвижна.

— Скоро — прошепна той. — Спокойно, скъпа. Нека да видим колко горещо може да стане.

Тя не можеше да си представи по-горещо. Не можеше да си представи как ще оцелее, ако тялото ѝ стане дори малко по-чувствително.

— Не може да стане по-горещо — изпъшка Хармъни, вече не познаваше нито себе си, нито тялото си, когато зъбите му одраскаха зърното ѝ, предизвиквайки накъсан вик от гърлото ѝ. Ако станеше по-горещо, нямаше начин да оцелее. Нямаше начин да си тръгне от него незасегната.

— Разбира се, че може — каза напевно Ланс, гласът му бе дрезгав, груб. Захапа нежно зърното ѝ.

Младата жена се взря в него, видя едно сексуално, чувствено животно, надвесено над нея и ѝ се прииска да изкрещи от несправедливостта.

Една нощ. Само една нощ.

Ръцете ѝ бяха заплетени в косата му, а тя не можеше да се спомни да ги е местила от леглото. Но почувства твърдите кичури между пръстите си, топлината, която плъзна по чувствителните връхчета.

— Имам нужда от теб сега. — Тя трепереше, разтърсвана от желанието, но не можеше да контролира импулса да го докосва. Едната ѝ ръка падна от косата към лицето му, а пръстите ѝ се плъзнаха по твърдите очертания и колебливо погалиха устните.

Ланс захапа палеца ѝ, улавяйки го между здравите си бели зъби, а езикът му се изви около него гладно и възбудено.

— Можем да си поиграем по-късно — прошепна Хармъни задъхано, цялата изгаряше, усещаше набъбналия дълъг пенис до бедрото си и вагината ѝ потече от нужда за него.

— По-късно също ще поиграем. — Пръстите му се обвиха около китката ѝ и я смъкнаха на рамото му, след това сведе глава и езикът му се плъзна към средата на корема ѝ, насочвайки се бързо към измъчената плът между бедрата ѝ.

Ланс погледна нагоре към нея, докато целуваше потръпващия ѝ корем, очите му блестяха от топлина, смях и глад. Див, вибриращ глад, който отекна в нея и нарасна, докато тя не почувства как пламъците я обхващат.

— Ланс. — Звукът на собствения ѝ вик я шокира — дрезгав, изострен от отчаяние, когато главата му приближи влажните гънки на женствеността ѝ. — Не мога да го понеса... Моля те...

Тя бе на ръба на пропастта и това я ужасяваше. Никога не бе летяла толкова високо, никога не бе познала подобно удоволствие. Да задържи контрола си, колкото и разпокъсан да бе, стана наложително.

— Само още малко, скъпа. Просто искам да те вкуся. Това е всичко... Просто се отпусни и се остави на усещанията. Обещавам да е хубаво. — Порочната му усмивка бе последвана от полъх въздух върху невероятно чувствителния набъбнал клитор.

Тогава тъмнината я погълна. Очите ѝ се затвориха и енергията се оттече от тялото ѝ, докато не ѝ остана сила да стори друго, освен да

откликне. Тялото ѝ се изви към него, а от устните ѝ се откъсна разпокъсан стон, когато езикът му се премести да я измъчва, да изтезава потръпващата ѝ женственост.

— Това се казва добро момиче — изпъшка Ланс, когато бедрата ѝ се разтвориха още повече. — Нека ти покажа колко хубаво може да бъде, скъпа.

Хубаво? Това надминаваше представите ѝ за хубаво. Беше мъчение.

Езикът му беше пламтящ камшик на удоволствие, бавно си проправяше път по тясната цепка, а пръстите му разтвориха закръглените устни.

— Толкова сладка и гола — изпъшка Ланс. — Харесва ми неокосменото ти хълмче, Хармъни. Обичам усещането на копринената ти плът, гореща и влажна, и разтворена за мен.

Хармъни се напрегна още повече. Езикът му облиза всяка гънка, погъделичка клитора ѝ и се плъзна надолу към потръпващия отвор на вагината ѝ, след което започна отначало.

Задъхана, бореца се да диша, Хармъни усети как ръцете ѝ стискат косата му, а ноктите ѝ се забиват в скалпа му, докато се опитва да го задържи неподвижно, да намери освобождението, намиращо се на един дъх разстояние.

Езикът му беше порочен, властен. Той търсеше, искаше, и извлече от нея удоволствие, което надхвърляше всичко, което бе чувала, да не говорим познавала. Изпрати светкавица, която прониза тялото ѝ. Приливните вълни на усещането връхлетяха съзнанието ѝ, накараха я да трепери, да се разтърсва, а виковете ѝ отекваха около нея. Контролът бе изгубен.

Когато устните му се върнаха на клитора ѝ, един твърд мъжки пръст опипа входа на вагината ѝ, плъзна се вътре и я погали, изпращайки спазми в самия център на утробата ѝ.

— Ланс... — Викът ѝ беше приглушен. — За бога. Моля те...

Още един пръст се присъедини към първия. Устните му покриха набъбналата пъпка на клитора ѝ и я привлякоха в устата му, а езикът му трепна върху нея като пламък. Хармъни усети как полита по-високо. И по-високо.

Усещането я заля. Прониза нервната ѝ система и достигна душата ѝ. Оргазмът я връхлетя, стегна тялото ѝ и я запрати в един

водовъртеж от топлина и блясък, толкова екстремни, толкова силни, че тя се изгуби в тях.

Силното ръмжене на Ланс изпълни съзнанието ѝ, когато той се премести върху нея, бедрата му разтвориха нейните, а заоблената, дебела главичка на пенисът му раздели гънките на женствеността ѝ.

— Погледни ме.

Да го погледне? Хармъни се опита да отвори очи, да намери смисъл за бурните тръпки, които я разтърсваха. Това, което видя, не ѝ помогна по никакъв начин да възстанови контрола или равновесието ѝ. Очите на Ланс бяха толкова сини, дълбоко, невероятно, блестящо сини, чертите на лицето му бяха напрегнати и подивели, а устните подути, когато погледна надолу към нея и постави презерватива в ръката ѝ.

— Сега. — Той се изправи рязко, дебелият пулсиращ ствол на пенисът, стърчащ от тялото му, протягащ се към нея, туптеше със същият яростен отчаян глад, който раздираше и вагината ѝ.

Очите ѝ се насочиха бавно и неохотно към дланта ѝ и презерватива, който той бе поставил там.

— Сложи го.

Хармъни примигна от гърления звук на гласа му.

— Не е необходимо...

— Веднага! — Ръцете му сграбчиха бедрата ѝ, а очите му блеснаха към нея.

Младата жена преглътна тежко, пръстите ѝ трепереха, когато се раздвижи, за да направи това, което ѝ бе наредил възможно най-бързо. Имаше нужда от него, вагината ѝ изгаряше и я болеше. Езикът ѝ пулсираше. Всяка клетка в тялото ѝ пламтеше настойчиво.

Пръстите ѝ трепереха толкова силно, че тя едва успя да постави кръгчето върху издутата влажна главичка.

— Не мога. — То се подхлъзна, премести се и се измъкна. Не можеше да накара пръстите си да действат.

— Сложи проклетото нещо, Хармъни. — Тялото на Ланс трепереше.

— Зарежи го. — Тя захвърли презерватива и повдигна ханша си, докато подутата главичка се притисна към входа на влагалището ѝ. — Чукай ме. Казах ти, че не е необходимо, мамка...

Нахлуването — не можеше да се нарече по друг начин, пронизване, навлизане — я разкъса, разтегна я и я унищожи.

Хармъни се чу да крещи името му. Краката ѝ се обвиха около движещите се бедра, устните ѝ се разтвориха за неговите, а езикът ѝ започна да се бори с неговия в мига, в който се докоснаха.

Беше изпълнена докрай, разкъсващото удоволствие я връхлиташе и превземаше сетивата ѝ, докато нищо и никой нямаше значение, светът се разтвори и не остана нищо друго, освен Ланс. Неговото докосване. Целувката му, силните тласъци на пениса му вътре в нея. Езикът ѝ изпълваше устата му, вкусът на див мед и подправки, афродизиак, който засилваше всяко усещане и караше сетивата ѝ да изпаднат в екстаз.

Тялото ѝ се разтрепери бурно, когато я връхлетя следващия оргазъм. Тя се тресеше, докато се бореше да не изкрещи. От устните ѝ се откъсна само скимтене, когато той прекъсна целувката. Сподавен мъжки вик изпълни стаята, последван бързо от най-странното, най-ужасяващото усещане, което някога бе изпитвала.

Хармъни извика, когато почувства как спермата му бликва вътре в нея, просмуква се в самите пори на пулсиращата ѝ плът, облекчава изгарящата страст и напоява утробата ѝ.

Тя го чувства. Всеки горещ пулс от сперма, който я изпълваше, променяше я, правеше я завършена, точно преди зъбите ѝ да потънат в рамото му и тя вкуси кръвта му. И в този миг разбра поражението си.

ТРЕТА ГЛАВА

Ланс беше разсеян. На следващата сутрин крачеше из кабинета си, намръщен, тялото му гореше, пенисът му пулсираше в дънките му, а ухапването на рамото му пламтеше от нужда.

Мамка му. Проклетата Порода. Бе разбрал каква е Хармъни в мига, в който онези малки, остри зъби пронизаха рамото му. Беше видял белега на рамото на братовчедка си Мегън преди година. Поставен там от половинката ѝ, Брейдън Арнес.

— Не мога да открия никой, който отговаря на описанието ти в базата данни, Ланс — изръмжа Брейдън раздражено.

— Виж сега, по дяволите, знам, че тя е Порода — озъби се Ланс. — Трябва да е там.

— Ланс, претърсвам проклетите файлове от един час насам. Тя не е тук. За какво, по дяволите, е всичко това?

Ланс пое дълбоко дъх.

— Кучката ме ухапа миналата нощ, Брейдън — изръмжа най-сетне. — Забърсах я в бара и я заведох у дома.

— Правил си секс с нея и тя те е ухапала? — Гласът на Брейдън беше мек и предпазлив. — Как каза, че ѝ е името?

— Хармъни. Не спомена фамилно име. Червеникавокафява коса, светлозелени очи, метър и седемдесет.

— Татуировки или отличителни белези? — попита Брейдън.

Ланс се намръщи. Спомни си бегло една малка татуировка.

— На дясното рамо, не съм много сигурен, но мисля, че беше коса.

Тишина изпълни телефонната линия, а въздухът около него прошумоля предупредително.

— Сигурен ли си за това? Коса?

— Червена коса, не повече от три сантиметра голяма. Видях я точно преди да облече потника си. Но веднага забравих за нея, когато тя се обърна с шибан пистолет в ръка.

Тя бе насочила пистолет към него. Малък, късоцевен, но мощен военен Барета. А тези бебчета бяха наистина мощни, въпреки размера си.

— Проклятие. Това е лошо. — Гласът на Брейдън внезапно стана по-дълбок, животинското ръмжене, наследство от вида му, се проявяваше само по време на гняв или стрес.

— Частта, че е Породата, или частта с косата? — попита Ланс. — Трябва да бъдеш малко по-ясен, Брейдън. Умът ми не работи с нормалната си скорост.

И той знаеше защо. Знаеше и това го гневеше. Бог да ѝ е на помощ, ако я пипне отново. Първото нещо, което щеше да направи, беше да напляска хубавото ѝ задниче, задето бе избягала. Второто, което щеше да направи, беше да я чука, докато не ѝ останат сили да избяга отново.

— Според моите файлове, Породата с тази татуировка е гаднярка, с която не би искал да се забъркваш. Ние я наричаме с името, дадено ѝ в лабораториите, защото тя не си е избирала друго, доколкото знаем. Името ѝ е Смърт, Ланс. Издирвана е не само от Отдела по делата на Породите, но и от няколко правителствени агенции за разпит във връзка с убийствата на лица, заподозрени като насилници на деца, както и предполагаеми учени от Съвета. Ако Смъртта се е чифтосала с теб, брат'чед, ти си прецакан.

Жената в ръцете му не беше убиец.

— Трябва да има грешка.

— Няма грешка — опроверга го Брейдън. — Никоя друга Породата не би посмяла да носи тази татуировка. Смъртта е властна кучка. Тя е убиец от клас А с добавена оценка за майсторството ѝ с ножовете. Смъртта не изпитва чувства, Ланс. И не разбирам как, по дяволите, може да си чифтосан с нея.

Защото във всеки случай на чифтосване, настъпил в обществото на Породите, беше замесена емоция. Доколкото им бе известно, не съществуваше чифтосване, което да е само физическо, винаги бе и психологическо и емоционално. Ланс знаеше това от малкото обяснения, които Мегън му бе дала по отношение на връзката си с Брейдън.

— Тогава има грешка — каза Ланс със стържещ глас. — Има ли описание на тази Смърт?

— О, да — въздъхна другият мъж. — Описанието на косата ѝ ме обърква. Косата ѝ е с цвета на гривата на истински лъв, а не само подобен. Цвета на очите ѝ е светлозелен. Ръст метър и седемдесет, двадесет и пет годишна. Избягала е от лабораториите на петнадесет, след като е убила всички учени там. Включително и собствената си майка.

Въздухът започна да вие в ухото на Ланс.

— Тук е отбелязано, че май наскоро е била забелязана в щатите, но не е актуализирано.

— Дай ми досието ѝ. Искам пълното ѝ досие, и виж какво друго можеш да разбереш. Взимам си почивен ден и сам ще я потърся.

— Уау, задръж, човече — протестира яростно Брейдън. — Не чу ли какво казах току-що? Тази жена е един от най-смъртоносните убийци в нашите редици. Тя преследва Койоти за забавление, Ланс. И ги убива. Ще те извади от строя ако дори помисли, че ще се доближиш до нея.

— Според вас, разгонването действа в двете посоки, нали така? — напомни му Ланс.

— Доколкото знам. Според всички доклади на Отдела, в които са описани чифтосаните двойки, винаги е двупосочна улица.

— Тогава най-вероятно тя не е в по-добра форма от мен — посочи Ланс.

Брейдън въздъхна.

— Ако разгонването е двустранно, вероятно тя е в по-лошо състояние — изръмжа той. — Ако, Ланс. Това е само предположение, по дяволите. От това, което виждам в базата данни тук, тази жена няма душа. Може да преплуваш ада сам.

— Не е трудно. — Шерифът прокара пръсти през косата си и направи гримаса при спомена за лицето и очите ѝ преди да си тръгне. — Засяга също и нея, Брейдън. Залагам живота си за това.

— И точно това залагаш. — Породата въздъхна тежко. — Дай ми един час. Чакай ме там и аз ще изляза с теб. Нуждаеш се от подкрепление за това, Ланс, а и не искам Мегън близо до нея. Тя все още не се е възстановила от търсенето ѝ.

— Какво търсене? — Ланс стисна зъби при тази информация.

— След като напуснахме Убежището миналата година, първата ни мисия бе да намерим Смъртта. Смятахме, че сме се доближили до

нея, и тогава тя просто изчезна.

— Къде е Мегън? — Тя щеше да му каже. Нямаше да скрие информация, която знае, че ще му е нужна.

— Мегън отлетя обратно в Убежището тази сутрин, за да заведе едно от новите момичета, които тренираме тук, в ранчото. Няма да се върне до сутринта.

Не беше ли това идеално подбран момент?

Ланс се загледа в парка, видя как бриза поклаща дърветата и чу тихия психически стон, прошумолял около него, предупреждение и молба.

— Тръгвам след час — каза най-сетне и въздъхна тежко. — Ела тук, ако ще идваш с мен. Нямам на разположение цял ден.

Защото ако нямаше Хармъни отново под себе си, той щеше да експлодира от страстта, бушуваща в тялото му.

— Ще събера всичко веднага. Ще се видим след един час. — Връзката прекъсна и Ланс дръпна телефона от ухото си и го хвърли на бюрото.

Точно това му трябваше, по дяволите, намръщи се той. Х.Р. Алонзо, един от най-злобните противници на Породите, вече протестиращи пред кметството срещу тренирането на Породите в ранчото на Мегън, а членовете на сектата Чиста раса се стичаха там. Журналистите се бяха настанили в хотелите и ситуацията бързо ескалираше от просто главоболие до истински проблем.

Ланс със сигурност не се нуждаеше от това допълнително усложнение. И в мига, в който Хармъни попаднеше отново в ръцете му, той възнамеряваше да изрази недоволството си. По най-различни начини. И всички те гарантираха, че ще я накара да свърши.

* * *

Хармъни едва се бе приготвила, когато Джонас и адвокатата на Породите пристигнаха в хотелската ѝ стая късно тази сутрин. Не беше спала и гримът не прикриваше резултатите от безсънието много добре. И я болеше. Една физическа, жадуваща болка от възбудата, нарастваща вътре в нея.

От кога липсата на секс предизвикваше наистина болка?

Облечена в черната униформа от мек памук на Силите на Породите, тя намести удобния колан на кръста си и се увери, че пистолета ѝ е на сигурно място в кобура. Ножът бе пристегнат на другото ѝ бедро, а на десния ѝ глезен бе затъкнат втори. Дрехите обаче, я подлудяваха.

Потриването на плата по кожата ѝ беше дразнещо, и тя се запитва дали ще го понесе. И беше възбудена. Чувстваше се така, сякаш изгаря жива отвътре навън.

Утробата ѝ пулсираше от желание, вагината ѝ бе толкова влажна, че тя се бе отказала от опитите си да възпре хлъзгавите сокове, които я държаха готова за проникване и само благодареше на Бога, че не се просмукват през дрехите ѝ.

Когато отвори вратата на Джонас, Хармъни отбягна погледа му, пристъпи в коридора и затръшна вратата зад себе си. До Джонас, Дж. Р. „Джес“ Уордън, адвокатът на Отдела по делата на Породите, я погледна в очите с лека изненада.

— Да приключваме с това — каза остро тя, като тръгна надолу по коридора. — Уведоми ли твоя шериф вече с кого е натоварен?

— Добре ли спа миналата нощ, Хармъни? — Гласът на Джонас бе подигравателен, когато най-сетне тръгна след нея. Ноздрите му пламнаха, когато очите ѝ се присвиха към него.

Копеле. Той знаеше. Каквото и да не бе наред с нея, той можеше да го подуши.

— Спах добре, Джонас — измърка тя заплашително, погледна към Джес, и след това отново към него. — А ти?

Устните му се извиха, въпреки че самодоволната увереност остана на лицето му.

— Аз спях доста добре. — Джонас се придвижи бавно пред нея. — Изглеждаш развълнувана тази сутрин. Нещо не е наред ли?

Хармъни се изкуши да изръмжи, но потисна това желание.

— Просто обикновената ти психоза — отвърна жената презрително, повтаряйки психологическия профил, който Джонас бе поръчал преди тя да тръгне за Броукен Бът.

Сякаш склонността ѝ към проливане на кръв имаше нещо общо с генетиката ѝ. Животите, които бе отнела след бягството от лабораториите, изобщо не тежаха на съвестта ѝ. Чудовищата, които бе отстранила, бяха заболяване. Светът бе по-добър без тях.

Не че животите, които бе отнела преди бягството, преследваха сънищата ѝ. Бяха онези, които я оставяха задъхана, мълвяща молби, докато се мъчеше да избяга от ужасите, които я спохождаха. Хармъни не беше още жива, защото обичаше живота. Нито беше тук за отмъщение. Живееше, защото знаеше за ада, който я очаква след смъртта ѝ.

Хармъни влезе в асансьора след Джонас и се обърна с лице към вратата, пренебрегвайки погледа, който ѝ хвърли брат ѝ. Наричаха го Джонас Уайът. А тя го наричаше Алфа едно. Водачът на малката група от Лъвски Породи във френските лаборатории, в които бяха създадени.

Въпреки че той бе по-млад от неколцината други Породи там, неговата сила и вродено надмощие му бяха осигурили постоянно израстване в редиците. Той бе създаден като потомък от няколко специално подбрани женски, като последен опит да се види дали биха могли да създадат войника, който търсят чрез други средства. Вместо това, Джонас се бе отличил в области, които главният учен, мадам Ла Рю, изобщо не бе очаквала.

Измамен, силен, съвършено логичен и хладнокръвен, Джонас бе поел контрола над другите мъже от момента, в който достигна зрялост. Манипулираше ги, маневрираше помежду им и винаги успяваше да изкара най-доброто от тях.

Хармъни се вторачи в тавана търпеливо.

— Шериф Джейкъбс ще бъде твоя пример — информира я Джонас, когато вратите се отвориха и те пристъпиха във фоайето, адвокатът вървеше след тях. — Ще живееш в неговата къща, под негово ръководство, докато си тук. Той ще докладва на Отдела веднъж в седмицата за напредъка ти. Той е доста отговорна личност. Сигурен съм, че няма да се наложи да се притесняваш за него.

Хармъни задържа темпото си на ходене, като вървеше заедно с него, опитвайки се да запази мнението си относно неговите заповеди.

Нямаше представа каква игра играе Джонас, или как се надява да постигне целите си, вкарвайки я в този малък туристически капан, но бе сигурна, че ще разбере. Знаеше едно нещо: тя нямаше да издаде единственото, което подозираше, че иска той — информацията, която криеше за първия Лъв, първата създадена и все още жива Порода. Информация, която тя бе откраднала, когато бе избягала от лабораториите.

— Слушаш ли ме, Хармъни? — попита Джонас най-накрая, когато излязоха на слънчевия двор пред входа на хотела и той намести тъмните очила на очите си.

— Чух те, Джонас — усмихна се жената хладно, напомняйки си твърдо, че не може да го убие. Е, можеше. Щеше да бъде голяма битка, но технически, можеше да се уреди. Но бе почти сигурна, че да го направи в този момент, не бе в неин интерес.

Той се усмихна и кучешките му зъби проблеснаха застрашително. Изглежда тези дни драмата вървеше ръка за ръка с Породите. Хармъни си спомни времето, когато те държаха мненията си за себе си и просто убиваха. По-скоро тя така правеше. Заплахите просто бяха безполезни при нея.

— Мисля, че ще харесаш шериф Джейкъбс. — Джонас най-сетне кимна към сградата на съда и шерифския отдел от другата страна на малкия парк, който преминаваха. — Няколко от женските Породи го смятат за доста красив.

Хармъни едва потисна една тръпка и скимтенето, което напираше на устните ѝ, докато вървеше в крачка с него. Ходенето беше мъчително. Болезнено. Подутите гънки на женствеността ѝ се триеха по копринените ѝ бикини, а набъбналата пъпка на клитора ѝ настояваше за облекчение. Беше опитала да се самозадоволи. На свой риск. Но това само бе увеличило възбудата, вместо да я намали.

Докато прекосяваха парка, Хармъни се бореше да потисне нарастващата си възбуда. Джонас поддържаше равномерно темпо на ходене, а гласът му бе монотонен. Съветваше я как да действа и реагира като заместник на шерифа. Сякаш тя не знаеше нищо друго, освен как да убива.

— Пристигнахме. — Тримата стъпиха на пътеката, водеща към входа на шерифството. Сградата беше едноетажна, с високи с широки прозорци и очарованието на стария запад, който тя оцени.

Вратата се отвори и Джонас отстъпи настрани, оставяйки я тя да влезе първа. Хармъни му хвърли подозрителен поглед и получи една подигравателна усмивка в замяна.

— Право напред. — Той кимна към коридора от другата страна на рецепцията, като вдигна ръка към дежурния сержант. — Офисът му е в края на коридора.

Хармъни пое дълбоко дъх, молейки се за търпение. Сепна се и потрепери от близостта на Джонас, когато ръката му се насочи към гърба ѝ.

— Добре ли си? — Той вдигна вежди, а сребристите му очи проблеснаха развеселено.

Не, не беше добре, помисли си тя, когато изведнъж усети наченки на страх в корема си. Нещо ужасно не бе наред. Усещането на ръката му, дори през дрехите, почти ѝ причини гадене. Дори и сега, плътта ѝ стана лепкава, а под кожата ѝ се надигна студен огън.

— Да приключваме с това. — По гръбнака ѝ премина тръпка, когато тръгна надолу по коридора.

Джонас бе намислил нещо и тя го знаеше. Усещаше как стомаха ѝ се стяга предупредително, чувството за опасност натежаваше на раменете ѝ, докато приближаваха края на коридора.

Тогава уханието му я блъсна. Полунощ и ураган. Земният аромат, свеж и първичен, я привлече, напомняйки ѝ насилствено за мъчителната нужда, нарастваща вътре в нея.

Стъпките ѝ се забавиха.

— Продължавай да се движиш, Хармъни. — Гласът на Джонас бе заповеднически, нетърпящ никакъв отказ. Хармъни усети как всяко нервно окончание в тялото ѝ се пробужда от осъзнаването.

Ланс.

— Как е неговото име? — прошепна тя. Приближаваха се неотклонно към вратата; осъзнаваше, че няма как да избяга. Да мине покрай Джонас би било невъзможно.

Хармъни спря на няколко стъпки от вратата, уханието на мъжа вътре разпали страстта ѝ до невъобразими висини. Почти усещаше докосването му, въздуха около нея се сгъсти. Ръцете му — големи и загрубели, устните му — твърди и горещи.

— Ланс.

Отговорът я накара да затвори очи, истината разцъфна вътре в нея. Хармъни се обърна бавно и се взря в Джонас. Той посрещна погледа ѝ хладнокръвно.

— Какво направи с мен? — прошепна тя, знаеше, бе сигурна, че Джонас разбира какво се случва с нея и защо.

Кръвните тестове, проби от слюнка, психологически профили — те са били направени с причина. Заради това. Знаеше го. Тя не би

оцеляла в този свят последните десет години и със своята работа, ако не се бе научила кога да се доверява на собствените си инстинкти.

— Нека просто кажем, че се подсигурявам — отбеляза Джонас, протегна ръка покрай нея и почука на вратата настойчиво. — Можеш да ми благодариш по-късно.

Хармъни се обърна, когато вратата се отвори и уханието на чиста, силна, мъжка страст я заля. Усети как коленете ѝ омекват и утробата ѝ се стяга болезнено, когато се взря в изненаданите, после подозрителни среднощни сини очи.

Ланс откъсна поглед от Хармъни, за да погледне зад нея. Намръщването му се задълбочи, а гневът изкриви чертите на лицето му.

— Какво, по дяволите, правиш ти тук? — озъби се към Джонас, миг преди да улови ръката на Хармъни и да я издърпа в стаята.

По всяко друго време факта, че някой се опитва да затръшне вратата под носа на Джонас, щеше да е смешно. Хармъни можеше дори да изпита уважение към този опит, ако не бе на път да достигне оргазъм от усещането на ръката на Ланс, обвита около нейната.

Когато Джонас пристъпи в стаята, младата жена се отдръпна от Ланс само за да се обърне и да се изправи пред още един обезсърчаващ човек.

Брейдън Арнес. Съпруг на емпата Мегън Арнес. Те я бяха проследили до Франция миналата година и почти бяха успели да я заловят.

Хармъни отстъпи назад, ръката ѝ се насочи към пистолета, висящ на бедрото ѝ. Отдръпна се достатъчно далеч, за да може да държи под око и тримата мъже.

Това не беше хубаво.

— Ти! Не мърдай и махни ръката си от проклетия пистолет. — Ланс посочи с пръст към нея яростно, суровата властност в гласът му накара очите ѝ да се разширят. — А ти можеш да се разкараш от офиса ми. — Обърна се рязко, когато Джонас затвори вратата зад себе си. — Ти и твоя адвокат-мошеник. Преживях достатъчно от игричките ти миналата година, Джонас.

Джес Уордън се усмихна отчасти развеселено, отчасти със съжаление, сякаш думите му бяха по-скоро комплимент, отколкото обида. Но погледа ѝ не се отдели от Ланс. Светлосивите ѝ очи

проблеснаха от интерес и страст. По дяволите, Хармъни можеше да подуши желанието на другата жена и това я разгневи.

— Ако си тръгна, Хармъни идва с мен. — Джонас сви рамене леко, пъкна ръце в джобовете на панталона си и се залюля на пети.

Ръката на Хармъни стисна дръжката на пистолета. Познаваше този тон, знаеше също и колко опасен може да бъде Джонас, когато го използва.

Боже, той бе такъв манипулатор. Дори Хармъни разбра, че емоциите и страстта, изгарящи Ланс, са опасна комбинация точно в този момент. Каквото и да се случваше, то изпращаше толкова много тестостерон в тялото му, че тя можеше да го подуши — тъмен, мъжествен, силно възпламенен аромат.

— Назад, Джонас — изръмжа Хармъни, косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, когато погледът му се насочи отново към нея.

Младата жена можеше да чуе тихото, гневно ръмжене, надигащо се в гърлото ѝ. Нямаше представа какво го причинява или от къде идва. Всичко, което знаеше, бе, че въпреки заплахата, която Джонас насочваше към нея лично, тя няма да му позволи да се изправи срещу Ланс.

Беше наясно с внимателната, предпазлива поза на Брейдън, който я наблюдаваше, но задържа очите си върху Джонас. Другата Порода можеше да се опита да я спре, но не и преди тя да нанесе известни вреди. Достатъчно вреди може би, за да отклони вниманието му от Ланс.

— Наистина ли искаш да се върнеш обратно в Убежището, Хармъни? — попита тогава Джес хладно, докато местеше погледа си между нея и Джонас.

Хармъни се вторачи в Джонас със студена враждебност, игнорирайки изразителния тон на другата жена.

— Той няма да ме върне — поклати глава твърдо. — Не и сега. Не е изиграл тази малка тренировка за нищо.

Джонас се изсмя, изражението му бе отчасти одобрително, отчасти хитро, когато се обърна отново към Ланс.

— Тя се учи добре, въпреки времето, прекарано в убиване на дребни престъпници след лабораториите. Жалко, че не се придържа само към изстребването на войници на Съвета и Койотите, изпратени след нея. Може и да успее да ме накара да не тръгна след нея.

Да. Точно така. Хармъни наистина вярваше в това.

Ланс не продума, но младата жена имаше чувството, че той е опасен сега. Можеше да го усети, като зловец шепот във въздуха около нея.

Тогава се намеси Брейдън.

— Джонас, прекрачваш границите отново. Предполагам, че това е Смъртта. — Той кимна към Хармъни. — Ланс е доста сигурен за татуировката, която тя има на рамото си и няма съмнение, че е малката котка, която го е ухапала.

Джонас погледна към нея и вдигна вежди подигравателно.

— Трябваше да се досетя, че няма да следва заповедите и да отиде право в хотелската си стая, докато аз пристигна. — Вдигна рамене небрежно и погледна към Ланс.

В този момент Джес пристъпи напред.

— Разполагаме с документите, изпратени по факса миналата нощ. Вашите началници в Санта Фе одобряват представителството на Силите на Породите във вашия отдел. Както знаете...

— Тя остава с мен. Ще погледна документите по-късно. Сега се разкарайте от офиса ми.

Хармъни се стегна от ниската примитивна вибрация в гласа на Ланс.

Усмивката на Джонас беше едно предизвикателство. Джес погледна към Ланс изненадано.

— Може би трябва да я взема с мен.

— Ланс, спри! — Преди Ланс да се раздвижи, Хармъни скочи между двамата мъже. Възторжено удоволствие нахлу в тялото ѝ, когато ръцете ѝ сграбчиха твърдите мускули на бицепсите му, и го тласна назад, опитвайки се да го предпази от това да разкъса Джонас, както очевидно възнамеряваше.

— Махни се от пътя ми. — Мириса на неговата ярост кипеше във въздуха, въпреки нежността на ръцете му, когато уловиха раменете ѝ.

— Това не е пътя — озъби му се тя, борейки се да остане между него и Джонас, докато той се опитваше да я отстрани. — Остави го. Той се весели и си играе с теб. Опитва се да ти противодейства. Остави го.

— Първо ще се справя с него, а после ще стигна до теб. — Сините му очи горяха, когато погледна надолу към нея.

— Ланс, започваш по грешния начин — провлече Брейдън. — Хайде, човече, спомни си как конфронтира Мегън миналата година. Спри и помисли.

— И как трябва да подходи той, Брейдън? — попита Джонас. — Толкова бързо ли забрави, че служиш на Отдела?

— Не съм забравил нищо, Джонас. — Веселието на Брейдън беше много осезаемо и много истинско. — Но също така знам кой е шефът ти. Нека не стигаме до там, ясно?

Очите на Джонас се присвиха за миг, след което устните му се извиха от одобрителна усмивка.

— Учиш се — кимна рязко към него.

Ланс намести гърба на Хармъни към гърдите си и стисна раменете ѝ по-силно.

— Махайте се от тук. — Младата жена едва говореше заради желанието, което я връхлиташе.

— Не още — обади се Ланс. — Забравяте нещо.

— И какво е то? — Джонас наклони глава любопитно.

— Хормоналното лечение — изрече остро. — Знам какво става тук, Джонас. Не се опитвай да ме измамиш.

Очите на Джонас се присвиха към Брейдън.

— Не е законно да даваме такава информация, Брейдън.

Другият мъж сви рамене.

— Не съм казвал нито дума. Сигурно вятърът му е казал.

Вятърът?

Джонас сви устни раздражено, след което отново погледна към Ланс.

— Съвсем не очаквах това — излъга той гладко. Хармъни знаеше, че лъже. — Трябва да се свържа с Убежището и да изчакаме Ели да долети до тук. Може да отнеме няколко дни.

— Кучи син. Ще я оставиш да изстрада това. — Чиста изумителна ярост прозвуча в гласа на Ланс, докато Хармъни се опитваше да разбере точно за какво говорят те. — Знаеш какво ще се случи.

— Мисля, че от нея ще излезе чудесна майка — изтананика Джонас, натисна дръжката и отвори вратата. — Може би това ще я

укроти малко. Ако е късметлийка. Готова ли си, Джес?

— Имаме нужда от документите... — протестира отново Джес.

— Той може да ги изпрати по факса в офиса ми. — Джонас задържа вратата отворена за нея и тя се подчини, но Хармъни имаше чувството, че не е толкова покорна, колкото показва.

Преди някой да реагира, вратата се затвори зад тях и Хармъни се обърна към Ланс бавно. Не бе пропуснала прощалния удар на Джонас изобщо. Въпреки че нямаше смисъл. Женските Породи не можеха да забременеят. Това бе доказано.

По дяволите, бяха се опитвали в продължение на години в лабораториите без успех. Но пък и тя не бе чувала и за странната сексуална възбуда, която я атакуваше.

— Какво говори той? — Чувстваше се замаяна, извадена от равновесие. Не искаше нещо друго, освен да се плъзне по тялото му и да го умолява да я вземе, но внезапния страх, че Джонас може би е намерил идеалното отмъщение за нея, я остави неподвижна. — Жените Породи не забременяват.

— При подходящите обстоятелства могат. — Ланс направи гримаса.

— Какви обстоятелства? — Усети как паниката започва да се промъква в нея сега. Сякаш емоциите, бушуващи диво вътре в нея, не бяха достатъчни. Това бе грижа, от която не се нуждаеше.

Ланс се обърна към нея бавно, скръсти ръце на гърдите си и я погледна с гореща, едва сдържана страст.

— Разгонване. Ние се чифтосахме миналата нощ, Хармъни. Не просто се чукахме. Ако това продължи без хормоналната терапия, която Породите произвеждат, ти ще забременееш. И най-вероятно доста бързо. Сега, какво ме кара да мисля, че Джонас знаеше това?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кръвните тестове и пробите от слюнка — това бе единствения начин да се разбере. Хармъни погледна отново към Ланс шокирано, след което се обърна бавно към Брейдън.

— Това не може да е вярно. — Тя се втренчи в него, отчаяно се нуждаеше от потвърждението му.

Брейдън въздъхна тежко.

— Вярно е. Обзалагам се, че жлезите под езика ти са подути дори сега и са горещи. В рамките на двадесет и четири часа възбудата ще стане толкова силна, че ще предизвика физическа болка. Утробата започва да се свива и да пулсира, когато хормона я атакува, а нервните ти окончания стават толкова чувствителни, че жените буквално могат да усетят въздуха около тях. Мегън го описва като предменструален синдром, умножен по хиляда. Единственото нещо, което го облекчава, е мъжката сперма. Спермата на половинката. Докосването на всеки друг мъж е изключително болезнено. Толкова много, че е непоносимо.

Той не лъжеше. Хармъни можеше да подуши една лъжа толкова лесно, колкото страстта на Ланс.

Насочи се към един стол с несигурна походка, отпусна се тежко на него и прокара пръсти през косата си с чувство на безсилие.

— Има ли лек? — Погледна Брейдън за отговор. — Тази хормонална терапия.

Той поклати глава бавно.

— Няма лек. Хормоналната терапия само облекчава най-тежките симптоми и предпазва от зачеване.

Младата жена се обърна към Ланс.

— Не мога да забременея. — Мисълта за това беше ужасяваща. Никога нейно дете нямаше да оцелее от онези, които искаха да я заловят, да я убият. — Ти не знаеш коя съм аз, Ланс. Не знаеш каква съм. — Страх прониза съзнанието ѝ, разкъса душата ѝ.

Усети чувството, така непознато досега, да експлодира в съществуването ѝ, докато не остана нищо друго, освен ужасяващата

представа какво ще се случи с всяко нейно дете.

— Джонас. Той трябва да спре това. — Тя скочи на крака и се олюля, преди да успее да се изправи и да се втурне към вратата.

— Хармъни, почакай. Не можеш да тръгнеш след него. — Ланс я улови през кръста и я дръпна да спре, а тя започна да се съпротивлява с ръмжене. — Хармъни, по дяволите. Той си отиде. Знаеш, че го няма.

— Не — изкрещя жената, като се освободи от него и се обърна рязко. — Не. Той не може да си отиде. Трябва да оправи това.

Ланс я гледаше, погледът му бе пълен с болка. Гръдният му кош се надигаше и спускаше с вдишванията му. Хармъни се разпадаше отвътре. Тя го знаеше. През целият си живот не бе познавала болка толкова силна, толкова ослепителна, като тази, която връхлиташе съществуването ѝ сега. Дете. Не можеше да има дете, защото никога не би могла да го запази.

— Ти не знаеш каква съм аз, Ланс. — През тялото ѝ преминаха тръпки, докато се взираше в него ужасено.

Щеше да бъде прокълната. Джонас най-сетне бе намерил начин да я унищожи. Бавно. Болезнено. Трябваше да го убие, когато имаше възможност преди десет години.

Той беше неин брат. Кръвен брат. Двамата споделяха майката, която тя бе убила. И сега той щеше да види нейното дете унищожено. Дете, което никога не бе възнамерявала да има.

— Не мога да го направя — прошепна Хармъни нещастно. — Пусни ме, Ланс. Ще си тръгна. Не ме интересува какво направи той...

— Той ще я убие, Ланс.

— Млъквай! — Тя се обърна към Брейдън и веднага забеляза, че е застанал до вратата. Нямахше начин да избяга от там.

— Ако погубиш себе си, погубваш и половинката си, Хармъни — каза остро Брейдън, златистите му очи се присвиха към нея. — Видях желанието ти да застанеш между него и Джонас. Ти се страхуваше за него. Беше решена да го защитиш. Ако избягаш от него, ти го осъждаш на същата агония, която ще изстрадаш и ти. Не си сама в това.

— Аз винаги съм сама — изръмжа тя към него. — Има причина да ме наричат Смърт.

— Ами ако вече си бременна? — попита Ланс тихо. — Би ли ми отказала правото да защитя детето си? И повярвай ми, Хармъни, мога

и ще защитавам както половинката, така и детето си.

Той наистина вярваше, че може да го стори. Хармъни усети мъчителното ридание, което стегна гърдите ѝ, когато безнадеждността я изпълни.

— Няма сила на тази земя, която да защити мое дете — каза презрително. — Ти не разбираш. Не знаеш за животите, които съм отнела, за кръвта, която съм проливала или за чудовищата, които ще нападнат. Няма начин да се спаси никой от нас сега.

Ланс видя изкривеното ѝ от болка лице, повдигнато към него. Страх изпълваше очите на една жена, чието досие посочваше, че тя не познава страх. Не, не беше страх, беше пълен ужас, и той поразил душата му.

Въздухът бе натезжал от нейната болка, виеше в ухото му като далечен писък, изпълнен с мъка. Хармъни бе измъчена. Ланс го виждаше в изражението ѝ, в сълзите ѝ. В объркването ѝ, докато изтриваше влагата от очите си.

Нуждата да я защити, да я успокои, се надигна в него като приливна вълна. Беше повече от просто нужда, беше импулс, инстинктивна реакция към болката, която я разкъсваше.

Мисълта за дете и за жена, която да го допълва, не можеше да го съкруши. А защитата на това дете и тази жена щеше да бъде основната му цел.

— Брейдън, можеш ли да се свържеш с Ели без знанието на Джонас? — Ланс не сваляше очи от Хармъни, докато говореше.

— Това би било доста лесно — отговори Брейдън.

— Докарай я тук за изследванията, които трябва за Хармъни. Искам тази хормонална терапия. Доведи я бързо.

— Ученият на Джонас? — Въпросът на Хармъни накара погледът му се върне на нея.

— Тя е учен на Породите — поправи я Ланс. — Оглавява отдела, който работи върху феномена на чифтосването.

— Тя ми взе кръв и проби от слюнка, когато бях в Убежището...

— Не си била в Убежището — изръмжа Брейдън. — Изтеглих досието ти тази сутрин. Джонас би трябвало да те регистрира.

Ланс видя как устните ѝ се извиха в горчива усмивка.

— Това е една малка хубава подземна килия, която се намира под основната сграда за задържане — каза тя меко, сарказмът засили

лекият френски акцент, който не бе забелязал миналата нощ. — Бях там две седмици, Брейдън, докато твоята Ели ме бодеше и мушкаше. Бях измъкната през нощта и натоварена на хеликоптер от Карлсбад. Консултирай се с безценната ти Ели и да видим дали тя ще каже истината по-добре от Джонас.

Ланс погледна към Брейдън и видя изненадата му при описанието на Хармъни на клетките.

— Мамка му. С това темпо той ще намери смъртта си. — Брейдън прокара пръсти през спуснатата си коса и погледна към двамата. — Ще се свържа с Ели веднага щом се прибера вкъщи. Искам напълно защитена линия за разговора. Няма никакво съмнение, че Джонас подслушва телефоните ви. Така че внимавайте. Проверете къщата и този офис за буболечки, докато сте тук.

— Направих го веднага щом пристигнах — каза остро Ланс. — Не приемам нищо за даденост в кабинета си, Брейдън.

Брейдън кимна рязко, погледът му докосна Хармъни съчувствено, когато тя обви ръце около гърдите си и закрачи към прозореца от другата страна на стаята.

— Ти си му сестра — обяви най-сетне Брейдън. — Същата, която уби майка му. Защо ти дава шанс да се поправиш?

Ланс видя как тя се обърна, тялото ѝ бе напрегнато от очевидните ефекти на неестествената възбуда, която я разкъсваше.

— Ще трябва да питаш него. — Хармъни оголи зъби яростно. — Той щеше да даде този шанс на всяка друга Порода. — Устните ѝ се извиха в презрителна усмивка. — Предложението беше трик. Той някак си знаеше, че това ще се случи, знаеше реакцията, която ще последва от това да бъда с Ланс. Знаеше и го използва. Намери идеалният начин да ме унищожи.

Брейдън изруга и Ланс усети ехото на убийствената ярост вътре в него. Бог да е на помощ на Джонас, ако го хванеше скоро.

— Можем ли да подадем жалба в Управителния съвет на Породите? — обърна се отново към Брейдън. — Те биха могли да го обуздаят.

— Направи го и ще разкриеш местонахождението на Смъртта на всеки шпионин, който издава тайните на Убежището — въздъхна той. — Това ще донесе повече опасност, отколкото разрешение на проблема в този момент. Докато разгонването не затихне, тя е най-слаба, Ланс.

Ако друг мъж я докосне, ще я омаломощи. Точно сега Смъртта е уязвима като бебе. Хормоналните изменения и промени събарят защитите, физически и психически. Тя няма да го преживее.

— Няма да позволя това да се случи! — Гневът и страхът пронизаха душата на Ланс.

Той се обърна и тръгна към нея, виждайки намръщването ѝ. Разгонването се надигаше в нея, изражението ѝ се изкриви от болка, ръката ѝ се притисна към корема ѝ, а лицето ѝ пребледня.

Ланс я прегърна, зарови лице в косата ѝ. Шепнейки тихичко, той я повдигна към гърдите си, след което се обърна към Брейдън.

— Свържи се с Ели — отсече дрезгаво. — Веднага.

Породата кимна и излезе от офиса. Вратата се затръшна след него, след което щракна, заключвайки ги безопасно в помещението.

— Седни. — Ланс я настани в стола, отиде до бюрото си и натисна интеркома. — Лени, не съм на разположение до второ нареждане — каза на дежурния сержант. — Разбра ли?

— Разбрано — изсумтя сержанта. — Видях онзи проклетник Джонас да излиза от тук, ухилен като пор. Пазя ти гърба, шерифе. Никой няма да те притеснява.

Не беше тайна, че след някое от изненадващите посещения на Джонас, Ланс обикновено изчезваше в продължение на часове, за да възвърне търпението си.

Мъжът пусна копчето на интеркома и се обърна отново към Хармъни. Тя крачеше из стаята сега, главата ѝ бе наведена, кестенявата коса закриваше лицето ѝ, докато тя се бореше с очевидните ефекти на разгонването.

То погубваше и него. Тестисите му се бяха стегнали толкова силно, че можеше да се закълне, че ще се спукат. Пенисът му бе като нагорещена стомана под дънките му и притискаше болезнено към ципа.

Справянето с това щеше да бъде невъзможно, докато не задоволи най-належащите си физически нужди. А именно надвесен над нея и обладаващ я, докато заличи сълзите и глада ѝ, докато и двамата успеят да дишат, без да ги измъчва агонизиращото желание.

Бог да им е на помощ, ако тя издадеше един от онези малки, животински резове, когато достигне върха обаче. Защото ако го

стореше, целият отдел щеше да разбере как Ланс прекарва дежурството си, чукайки малката котка.

— Хармъни, ще намерим начин да оправим това. — Мъжът издиша тежко и тръгна към нея. — До тогава, бейби, преди да напуснем този офис, трябва да се погрижим за тази възбуда. Тя погубва и двама ни.

Хармъни вдигна глава рязко, лицето ѝ бе безизразно от шок.

— Не — поклати глава категорично. — Не можем да поемем този риск, Ланс. Знаеш, че не можем.

Ръката ѝ притисна долната част на корема ѝ, докато дишаше тежко.

— Нямаме избор — отсече той. — Не мога да мисля, заради спомена за вкуса на целувката ти. Това ме убива. Ти може да притежаваш контрола да издържиш, но аз не.

Хармъни поклати глава отново, когато Ланс се насочи към удобния шкаф от другата страна на стаята. Отвори вратите и извади една нова кожена топка с ремъци за запушване на уста от целофановата ѝ опаковка и се обърна отново към нея.

Очите ѝ се разшириха, когато погледа ѝ попадна на ръцете му. Ланс се ухили порочно.

— Малък подарък от една от извратените ми братовчедки. Тя смята, че трябва да ги държа тук, в случай че искам да си поиграя по време на работа.

Хареса му лекото смръщване на челото ѝ, както и проблясъка на ревност в очите ѝ. Да, това му хареса много. Влезе в банята, намираща се до шкафа, изми бързо гуменото приспособление, после го подсуши и се върна обратно в стаята.

— Ти си луд, ако си мислиш, че ще ти позволя да ми запушиш устата — озъби се Хармъни.

— Може би искаш хората ми да те чуят как крециш? — Мъжът изви вежди любопитно. — На мен не ми пука, но ти ще трябва да работиш тук, след като се справим с това, скъпа.

— Не.

— Бих могъл също и да ти сложа белезници. — Той извади старомодните метални белезници от шкафа и ги разклати към нея.

Дъхът ѝ секна, а ръката ѝ се притисна по-силно към корема ѝ.

— О, харесва ти идеята, нали, скъпа? — каза напевно, виждайки как погледа ѝ става по-горещ, по-гладен...

О, да, би могъл да започне да харесва това чифтосване. Имаше чувството, че Хармъни никога няма да допусне да стигне до там, да му остави толкова контрол над нея в друго отношение. Беше чел досието ѝ, бе разбрал за щитовете, които бе изградила около себе си. Щитове, които бързо се рушаха пред нуждите на жената.

— Ето така, котенце. — Ланс се придвижи зад нея, бавно дръпна едната китка към кръста ѝ, след което хвана и другата и щракна белезниците около тях.

Хармъни се сепна от звука и потръпна в прегръдката му, а от гърлото ѝ излезе тихо скимтене.

— Знаеш ли какво ще направи тази топка на устата ти? — Той се наведе по-близо до ухото ѝ, докато я насочваше към тъмната баня. — Ще улови всичкия сладък афродизиак, който се излива от езика ти в устата ти. Той ще потече в твоето тяло като лава и ще те направи по-гореща от ада.

Принуди я да спре пред малката мивка.

— Това не е добра идея — прошепна жената пресипнало, поглеждайки нагоре към него. — Не прави това, Ланс. Не мога да се боря с теб. Не е честно, когато не мога да отвърна на удара.

— Но, скъпа, това не е битка. — Ланс наведе глава, докато устните му не достигнаха нейните. — Хайде сега, дай ми от сладкия си вкус. Накарай ме да полудея колкото теб.

Хармъни се опита да се съпротивлява, да го отблъсне. Но как можеш да устоиш на нещо, което не разбираш? Слабостта към един мъж, която няма смисъл. Тя се опита да убеди сама себе си, че е заради онова разгонване, за което той и Брейдън бяха говорили по-рано. Но част от нея знаеше по-добре. Знаеше, че дори без разгонването, съпротивата срещу Ланс щеше да е битка, която тя не можеше да спечели.

Така че когато устните му докоснаха нейните, сетивата ѝ пламнаха и волята ѝ рухна. Устните ѝ се разтвориха пред невероятната нежност на докосването му, ласките на езика му. Леките, кратки целувки я накараха да се извие към него, копнееща за още, а ръцете ѝ се свиха в юмруци зад гърба ѝ.

Нима бе полудяла да му позволи да я окове така? Искаше да го докосне.

— Спокойно — прошепна той до устните ѝ, когато тя се напегна да се доближи. — Всичко е наред, скъпа. Само след минута ще имам цялата ти сладка целувка.

Отпи още веднъж от устните ѝ, а езикът му ги облиза, докато нейният не го последва. Тогава той го направи. Преди Хармъни да се досети за намерението му, Ланс притегли езика ѝ в устата си, устните му се склучиха около него и той я целуна дълбоко и силно, изсмуквайки сладкия вкус на хормона от малките жлези.

Удоволствието бе неописуемо. Хармъни се потриваше в него, опитвайки се да облекчи болката в зърната си, във влажните гънки на женствеността си. Беше в пламъци и изгаряше все по-силно с всяка секунда.

— Господи, вкусът ти — прошепна Ланс. — Ела тук, нека да приглушим очарователните ти викове. Аз съм дяволски властен човек. Малките ти викове са само за моите уши.

Той пхна малката гумена топка в устата ѝ и завърза каишките. Хармъни бе с белезници и със запушена уста, безпомощна пред него. Смъртта никога не е била безпомощна. Но не Смъртта стоеше пред него, осъзна тя. Беше Хармъни. Жената, която никога не е била жена.

— О, това е прекрасно. — Усмивката му беше напегнатата и измъчена, ръцете му вдигнаха затъкнатата в панталоните ѝ риза и я изтеглиха над гърдите ѝ. — Но, скъпа, това е произведение на изкуството.

Разтвори предната закопчалка на дантеления сутиен, чашките се отдръпнаха и разкриха стегнатите връхчета на гърдите ѝ. Викът, който се откъсна от нея, когато устните му покриха чувствителното зърно щеше да предупреди всички в сградата какво става. Топката заглуши звука ефективно, но нищо не можеше да спре невероятното удоволствие, което я връхлетя.

Устни и зъби обработваха нежното връхче, преди езикът му да се извие над него и да го привлече в горещите дълбини на устата му. Силните възбуждащи подръпвания я запратиха на ръба, което щеше да я ужаси, ако ѝ бе останал и малко здрав разум, за да го обмисли.

Хармъни затвори очи, докато се мъчеше да се задържи изправена, да издържи на агонизиращата наслада, която я пронизваше.

Беше толкова хубаво. Повече от хубаво.

Тя се опита да изкрещи името му, да умолява за още, докато той не бързаше, местеше се от едното зърно на другото, ръцете му обгръщаха гърдите ѝ, стискаха ги, масажираха заоблените извивки. Драскането на езика му по невероятно чувствителните връхчета изпрати светкавица от изгарящо усещане към вече измъчената ѝ утроба. Хармъни се изви по-близо към него, търсейки облекчение.

Кракът на Ланс се плъзна между бедрата ѝ, твърдият мускул се притисна силно към женствеността ѝ, когато той започна да я движи върху него.

Приглушените ѝ викове бяха животински, отчаяни.

— Толкова хубави, стегнати малки зърна. — Целуна всяко от тях, преди да започне да тегли надолу мекия плат на панталоните ѝ.

Практичният ремък на кръста ѝ се смъкна, плъзвайки се под широкия черен колан, пристегнат на ханша ѝ.

Ланс не губи време да маха колана или оръжието ѝ. Остави ги там, само плъзна панталоните под тях, за да оголи бедрата ѝ. Хармъни го погледна изненадано, когато той се изправи и започна да разхлабва панталоните си.

— Толкова съм твърд, откакто си тръгна миналата нощ, че мога да забивам клинове в железопътни релси — изръмжа Ланс, когато освободи бушуващата си ерекция, сваляйки дънките и слиповете си под бедрата. — Всичко, за което можех да мисля, бе как те обладавам, Хармъни. Как те връзвам за леглото и те карам да крещиш за мен, да умоляваш за мен.

Хармъни изскимтя, когато той я завъртя, едната му ръка се обви около кръста ѝ за опора, докато той се наместваше зад нея, разтваряйки краката ѝ широко. Хармъни се взря в огледалото, виждайки го на приглушената светлина, идваща от офиса. Пенисът му се закъта в отчаяните влажни гънки между бедрата ѝ и остана неподвижно.

Топлината я изгори, усещането на твърдата плът, разтваряща хлъзгавите извивки, изпрати светкавица от наелектризиращо желание от вагината до набъбналия клитор.

— Помня колко си тясна. — Ланс направи гримаса, изражението му се изкриви от страст. Клепачите му бяха натежали, а устните

подути и плътни. — Толкова тясна, че се чудех дали няма да умра от удоволствие, преди да свърша.

Бедрата му се раздвижиха, широката главичка я разтвори, притисна се към нея, разтягайки нежната плът до границите ѝ, и Хармъни изкрещя зад топката.

— Ето така, скъпа — каза напевно Ланс, свободната му ръка хвана кожения колан, който още стягаше бедрата ѝ. — Там съм. Нека да видим колко можеш да поемеш. Можеш ли да ме поемеш целия, котенце?

Хармъни се изправи на пръсти, когато той започна да гали вътрешността ѝ, отдръпваше се назад, след което се плъзваше по-дълбоко, изпълвайки я сантиметър по сантиметър с набъбналия си твърд penis.

Беше агония. По-голямо удоволствие, отколкото Хармъни можеше да понесе. Тласна се назад, борейки се за повече, наслаждавайки се на болезнената наслада, отекваща по нервните ѝ окончания. Хлъзгавите ѝ сокове улесняваха пътя му, но нищо не можеше да отпусне невероятно стегнатите дълбини на вагината ѝ. Малко използвана и рядко възбуждана, плътта ѝ сега сякаш наваксваше всичките години, през които бе живяла без докосването на Ланс.

— Още малко, скъпа. — Той се плъзна по-дълбоко. — Господи, толкова си нежна. Влажна и тясна. Мога да правя това вечно.

Ланс се отдръпна назад, твърдата му ерекция почти се измъкна от нея, преди да спре.

— Погледни ме, скъпа. Отвори очи.

Младата жена се насили да се подчини. Той беше слабост. Беше се заклела, че никога няма да си позволи да бъде слаба, но ако Койотите нападнеха в този миг, те просто щяха да я убият, защото нямаше волята да се откъсне от Ланс.

— Искам да гледам, когато те вземам. Искам да видя колко ти харесва, тъй като не мога да чуя. Харесва ли ти това, скъпа?

Един рязък, силен тласък го изпрати до самите ѝ дълбини. Изгарящ, нажежен до бяло екстаз я връхлетя, когато тя усети как плътта ѝ се опитва да се разтегне, да се приспособи към размера на пениса, който я пронизваше. Погледа ѝ се замъгли, въпреки че очите ѝ

останаха отворени, насочени към огледалото, опитвайки се да се фокусират.

— По дяволите, да. Точно така, движи бедрата си.

Движеше бедрата си? Наистина. Хармъни го усети сега, извиваше се към него с леки, кръгообразни движения, които галеха плътта му и караха вагината ѝ да потръпва от удоволствие.

— Да, скъпа, поеми ме точно така. Продължавай по този начин и ще ти дам точно това, от което се нуждаеш да охлади огъня, докато стигнем до леглото ми.

Тогава се раздвижи, бавно се отдръпна, после се плъзна напред, тласвайки се в нея, погали чувствителните нервни окончания и я запрати по-дълбоко във вихрушката от удоволствие, която разтърси цялото ѝ същество.

Хармъни изгуби себе си. Усети как се случва, слоевете защита, които бе изградила между себе си и света се разпаднаха под неговата власт. Нищо на този свят нямаше значение, освен това. Този мъж, неговото докосване, неговата страст, пенисът му, изпълващ я, докато тя не бе сигурна, че не може да поеме повече.

Но пое повече.

Ланс я обладаваше като човек, който властва, който предявява претенции за притежание. Едната му ръка стискаше колана ѝ, придърпваше я назад по твърдия член, движейки се в нея по-дълбоко и силно, с всеки тласък, докато тя не започна да се стяга.

— Да, скъпа, стегни се, точно така. Засмучи пениса ми със сладката си вагина. Точно така, любима. — Гласът му бе дълбок, замаян, удоволствието го изпълваше, както изпълваше и нейните накъсани викове, приглушени от топката на устата ѝ.

Тогава равномерният, твърд ритъм, се засили. Зад нея, дишането на Ланс се накъса и стана още по-тежко, стаята се изпълни с мириса на сила и страст, когато започна да я обладава с резки, енергични движения. Тласкаше се във вътрешността ѝ, като я държеше здраво за собствения ѝ колан. Тогава Хармъни усети как света се разпада около нея.

Тя трепереше. Разтърсваше се. Не можеше да стои стабилно на краката си, не можеше да се бори с урагана, бушуващ вътре в нея. Вълнение. Усещания. Те се сблъскаха и изгориха съзнанието и тялото ѝ, и тя се загуби в него.

Оргазмът, който я връхлетя, я унищожи. Усети как краката ѝ омекват, гърбът ѝ се изви бурно, когато тя се изопна, за да изкрещи от изгарящото разкъсващо удоволствие. То я прониза като яростна светкавица, експлодира в утробата ѝ и разтърси тялото ѝ, когато усети Ланс да се стяга зад нея.

Секунда по-късно, той се наведе над нея, зъбите му се заключиха на рамото ѝ и я ухапаха, както тя бе ухапала него. Първият пулс от сперма започна да изпълва жадната ѝ вагина. Силни, отчаяни струи изгаряща топлина, които се изстреляха към входа на утробата ѝ, заляха я с агонизиращо удоволствие и я запратиха в още един отчаян, ослепителен оргазъм.

Хармъни сега беше само топка от усещания. Трепереше в ръцете на Ланс, извиваше се от спазмите, които я издигнаха по-високо, след това експлодира в нажежена до бяло мъгла от екстаз.

Беше загубена. Смъртта не съществуваше. Имаше го само това. Това ослепително удоволствие и чистото усещане, вълнение и отчаяние, които пронизаха душата ѝ. Далечна част от нея осъзна, че падналите щитове, защитите, на които бе разчитала през целия си живот, се разпадат на прах. И Хармъни, старата и новата, се сринна немощно в ръката, която я държеше сигурно, и се отдаде на това, което природата бе планирала от самото начало. На половинката си.

ПЕТА ГЛАВА

Хармъни не бе в състояние да оправи дори собствените си дрехи. Ланс ѝ помогна да се облече, след това нежно свали белезниците и топката от устата ѝ.

Хармъни избягваше погледа му, държеше главата си наведена, а тялото ѝ още се разтърсваше от тръпки. Това не бе жената, която наричаха Смърт. Жената, която трепереше под докосването му, не бе убиецът, описан в досието, което Брейдън му бе дал.

Ланс я отнесе до дивана в офиса, след това оправи и своите дрехи, отиде до бюрото си и вдигна предавателя. Постави го на ухото си, натисна бутона за вътрешна връзка в офиса и зачака Лени да вдигне.

— Бланшар. — Гласът на другият мъж бе тих, когато отговори на повикването.

— Лени, ще се измъкна през задния вход и си тръгвам към къщи. Ще бъда там, ако изникне нещо важно.

— Разбрано, шерифе. Всичко е доста тихо за сега — отговори Лени. — Но Алонзо отново лае из града, опитвайки се да предизвика проблеми.

Ланс се намръщи. Х.Р. Алонзо беше трън в очите му, откакто Мегън отвори дома си и отстъпи половината къща на Породите, избрани за Националното прилагане на законодателството.

Шестимата мъже и жени прекараха последната година в дома на Мегън, обучаваха се на тактически маневри и военни ситуации от членовете на семейството, които работеха в областта на правоприлагането. А те не бяха малко.

— Дръж го под око и ме уведоми, ако ситуацията започне да нажежава.

Ланс се обърна, когато Хармъни легна на дивана и затвори очи. Лицето ѝ бе измъчено и бледо, изтощение беляза чертите ѝ, когато тя се сви.

— Разбрано, шерифе. Ще се видим на сутринта — провлече Лени. — И не те виня, да се занимавам с онзи пич Уайът щеше да изтощи и мен.

Ланс направи гримаса. Джонас вече бе добре известен в Броукен Бът. И крайно недолюбван.

— Тогава изчезвам. Дръж ме в течение. — Ланс прекъсна връзката, след което въздъхна уморено и сподави прозявката си.

Не беше мигнал снощи, след като Хармъни си тръгна. По дяволите, беше в офиса още преди разсъмване, за да търси информация за нея. Прекоси стаята, коленичи до дивана и нежно отстрани косата, паднала на лицето ѝ.

— Трябва да тръгвам — прошепна Хармъни, очите ѝ се мъчеха да се отворят, докато той я гледаше.

Неговото малко котенце беше извадено от равновесие, потресено. Чифтосването я бе запратило в една реалност, с която тя не бе подготвена да се справи.

— Хайде, нека те заведе у дома и да те сложа в леглото, скъпа. — Помогна ѝ да седне, след което я изправи на крака. — Няма да има много време за почивка, преди нуждата да се надигне отново.

Ланс обви ръка около кръста ѝ и я поведе от офиса към задната врата.

Плъзна електронния ключ в датчика, изчака щракването на ключалката, след което отвори вратата и двамата се насочиха бързо към изхода.

Райдъра му бе паркиран пред вратата, така че настаняването на Хармъни на предната седалка бе осъществено без проблеми. Тя се отпусна на удобната седалка, очите ѝ бяха сънени, а тялото ѝ беше като безгръбначно.

Ланс си позволи лека усмивка, докато закопчаваше колана ѝ, след това постави целувка на върха на главата ѝ.

— Хайде поспи, скъпа, ще те събудя, когато се приберем вкъщи.

Той отмести косата от лицето ѝ, пръстите му се спряха на невероятно меката кожа на бузата ѝ, докато Хармъни се взираше в него. Изтощението белязваше лицето ѝ, а очите ѝ бяха като стъклени. Колко време бе минало, откакто бе спала за последно?

— Някой ме следи — прошепна тя.

Мъжът се намръщи към нея, преди да огледа паркинга, незабавно разбирайки за какво говори тя.

— Идентифицира ли го?

Хармъни поклати глава бавно.

— Аз съм слаба — произнесе тогава, очите ѝ бяха пълни с умора.
— Не мога да съм слаба, Ланс.

— Всичко е наред, скъпа, аз ти пазя гърба. Почини си, а аз ще следя за преследвача ти.

Тя поклати глава, упоена от изтощението, което я завладяваше.

— Не мога да съм слаба. — Гласът ѝ прозвуча завалено. — Не мога...

В следващият миг Хармъни спеше. Ланс въздъхна, затвори вратата ѝ внимателно и заобиколи автомобила, насочвайки се към шофьорското място. След като се настани, настрои радиоприемника, за да се свърже с Лени.

— Лени, искам протоколи за сигурност по пътя към дома — каза на сержанта, докато активираше електронните щитове около автомобила. — Следи GPS-а и виж дали имам опашка.

— Проблеми ли имаш, шерифе? — Гласът на Лани беше загрижен.

— Не знам още. Виж дали можеш да засечеш нещо подозрително от обществените проследяващи устройства и ме уведоми.

GPS-протоколите бяха задължителни за всички превозни средства, въпреки че в много райони можеха да бъдат изключени законно. Не се надяваше много Лени да улови нещо, но си струваше да опита.

— Разбрано, шерифе — отговори Лени. — Ще те уведомя, ако хвана нещо.

Ланс излезе от паркинга на главната улица и пое към жилището си. Отвори прозореца си и за първи път през живота си, съзнателно отвори съзнанието си за шепотите, носещи се по въздуха.

Един свят на тайни, на болка, щастие и страхове, може да бъде чул по ветровете, така му бе казал веднъж дядо му. А ако се вслушаше по-внимателно, тогава вятъра ще му донесе онова, което му е нужно, но само ако е готов да чуе какво има да му каже.

Никога преди не бе бил готов. Ланс се бе борил срещу тайните на вятъра, както и с това да бъде избраното дете. Беше вярвал, че може да

живее без това, и може би би могъл, но знаеше, че спасяването на Хармъни е по-важно от нежеланието му да следва нещо невидимо, като въздуха около него.

Докато шофираше младият мъж позволи на вятъра да го удари, да се извие около тялото му, както и около това на Хармъни, преди да долови шепота в ухото си. Нямаше думи, само шумоленето на нейния вик, но той го бе чувал и преди. Зад вика обаче, беше тайната, която търсеше, шепота на измамата. И предупреждение.

Някой го наблюдаваше. Лени не беше докладвал за GPS-а, което означаваше, че опашката им не използва такъв, но ветровете шепнеха.

Ланс се намръщи на илюзорните шепоти. Там нямаше отговори и това бе част от причината, която подклаждаше нежеланието му през годините. Нямаше отговори, нямаше доказателства, нищо, за което да се хване, да му даде онова, от което се нуждае, за да разреши проблемите, пред които бе изправен.

Той беше шериф. Работеше с факти, с доказателства. Един шепот за опасност, или накъсан вик, които единствено той можеше да чуе, и силна интуиция, не бяха достатъчни да арестува човек. Не бяха достатъчно основание да дръпне спусъка.

Беше научил това преди години в Чикаго, когато бе работил с много напреднал SWAT екип^[1]. Заподозреният бе в неговия обсег, бе игнорирал заповедта да стреля. Беше се борил с ветровете, шепнещи в ухото му, парализиращи пръста на спусъка. Секунди по-късно, майката и нероденото ѝ дете бяха мъртви. Жертви на копеле терорист, решено да погуби възможно най-много невинни.

И сега ветровете отново виеха в ухото му, едва доловим вик на ужас, болка и предупреждение. И в тези ветрове той чу името на Хармъни.

Погледна към нея и въздъхна тежко. Тя се бе облегла на вратата; отпусната, почти в безсъзнание от изтощение. Тази дълбока умора не бе причинена единствено от възбудата. Хармъни бе живяла само на нерви и чиста воля твърде дълго.

Дали някога спеше?

Ланс чу отговора по вятъра. Тя бягаше, бореше се, и дори по време на сън, беше бдителна. Досега. Беше слаба, така му бе казала. Неспособна да се бори и се страхуваше от тази слабост.

Докато караше към края на града, където се намираше къщата му, Ланс разбра, че опазването на Хармъни ще означава повече от просто да я защитава от опасността, каквато и да бе тя, която ги преследваше сега. Щеше да означава да я защитава и от самата нея. Защото Хармъни щеше да се опита да избяга. След като се събуди, след като възбудата се уталожи, страхът щеше да я откъсне от него, без значение желанието ѝ да остане.

Това ли бе причината Джонас да я повери на него?

Ланс се намръщи при тази мисъл, чудейки се как, по дяволите, другият мъж би могъл да знае, че има възможност това да се случи.

Тогавя усети как вятъра се извива около ръката му, едно леко докосване, което му напомни за кръвта и пробите от слюнка, които ученият на Породите, Елиана, бе взела от него преди година, след като Брейдън бе работил в управлението. Според нея и Джонас, това бе задължително за всеки служител на правоприлагането, работещ в тясно сътрудничество с Породите.

Това бе уловка. Ланс го почувства, чу потвърждението в ухото си. Джонас бе планирал това от известно време, но защо?

Този път нямаше отговори. Беше само викът, накъсан, сломен; ридание на дълбока душевна болка, което накара сърцето му да се свие и прониза душата му. Това беше болката на Хармъни.

[1] SWAT (съкр. от Special Weapons And Tactics) — специални подразделения на американската полиция, предназначени за изпълнение на опасни операции. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— По-добре да спи до края...

— Изчерпана е. Не е спала от две седмици, доколкото знам...

— По дяволите, никой не спи двадесет и четири часа...

Гласовете се промъкнаха в съзнанието на Хармъни, когато усети студен огън да се надига в някои части на тялото ѝ. Бедрата. Ръцете. По шията и езика. Което беше дяволски странно.

Чувстваше се така, сякаш леден огън се надига под плътта ѝ в тези области. Това я извади бавно от дълбокия сън, в който бе потънала, връщайки я насилствено към реалността, въпреки очевидното нежелание на тялото ѝ да се събуди.

Но ставаше вече дразнещо. Това студено изгаряне. Достатъчно дразнещо, че Хармъни се намръщи и се насили да отвори очи.

Погледът ѝ се фокусира върху Елиана Морей и Ланс. Ланс изглеждаше измъчен, а Елиана — любопитна.

Младата жена огледа спалнята на Ланс.

— Чудесно време да се събудиш — каза остро шерифът. — Не трябва ли да използваш банята или нещо такова?

Нелепият въпрос я накара да примигне към него.

— Защо съм тук? — Хармъни върна погледа си на учения. — Ти защо си тук?

Устните на Ели трепнаха.

— Тук съм, защото Джонас ми нареди да не идвам. — Самодоволното ѝ изражение накара Хармъни да се намръщи.

— Защо си тук? — попита отново.

— За да започне хормоналната терапия, от която се нуждаеш, за да не заченеш — отговори най-сетне Ланс вместо докторката. — Тя остана, въпреки че ти не се събуди и въпреки своята умора.

Пръстите на Хармъни стиснаха завивката отстрани до тялото ѝ.

— Преглеждала си ме докато спя? — И тя не бе разбрала? Не бе усетила?

Младата жена преглътна тежко и се взря в Ланс. Той я гледаше с измъчен поглед, а изражението му бе натезало от тревога.

— По този начин бе по-лесно за теб — отговори Ели. — Прегледите са много болезнени след началото на разгонването. Така ти не страда.

— Щях да се справя. — Не можеше да си спомни никакви сънища. Погледна отново към Ланс, но от изражението му не можеше да прецени дали е говорила на сън или не.

— Така или иначе, прегледите приключиха. — Ели сви рамене. — Изглежда си в добра форма, освен леката анемия, от която още страдаш. Вземаш ли витамините, които ти дадох?

— Разбира се. — Да бе, да.

Ели изсумтя.

— Намерих шишенцето в чантата ти, Хармъни. Не са докоснати. Но не се безпокой, хормоналната терапия ще оправи това.

Докторката тръгна към черната чанта, оставена отворена върху скрина от другата страна на стаята.

— По едно от тези на ден през първия месец. Хормоните на разгонването са с висока концентрация в кръвта и телесните ти течности. — Вдигна флакона с таблетките, за да може Хармъни да го види, след което се върна до леглото. — Беше на инжекции през последните двадесет и четири часа, което вероятно обяснява защо възбудата ти позволи да спиш. Тези таблетки ще предотвратят зачеването и ще ти позволят да работиш без повечето от омаломощаващите симптоми. Но все пак, да се скриеш от друга Порода е невъзможно.

Хармъни проследи как докторката остави флакона с таблетките до леглото.

— Какво е това разгонване? — попита тя. — Защо причинява това?

Ели погледна към Ланс, сякаш искаше разрешението му да отговори.

— Не те пита той. — Хармъни се опита да вмъкне сила в гласа си, но се чувстваше силна колкото сварен макарон в момента.

Устните на Ели трепнаха.

— Когато използваш този тон, ми напомняш за Джонас. И това не е комплимент.

— Не го приемам като такъв — изръмжа Хармъни. — Отговори ми.

— Това е свързване. — Ели пъхна ръце в джобовете на бялото си лабораторно яке, докато се взираше в нея. — Начинът на природата да се подсигури, че ще останеш с мъжа, който е избрала за теб. От това, което успяхме да разберем, това е реакция, базирана на емоции и феромони. Все още работим върху това. — Тя сви рамене отново, а устните ѝ се извиха в съжалителна усмивка. — Няма лекарство, нито начин да се избяга от него.

Така бе дочула и Хармъни.

— Искам да стана. — Беше гола под завивката.

Погледна отново към Ланс, който прекоси стаята и взе копринената ѝ роба.

— Донесох дрехите ти от хотела. И оръжията. — Върна се при нея намръщен. — Знаеш ли, че половината от тях са незаконни?

Тя го погледна безмълвно.

Мъжът въздъхна тежко.

— Ето ти робата. Достатъчно силна ли си да станеш сама?

Хармъни пое дрехата от ръцете му.

— Напусни. — В гласът ѝ нямаше молба.

Ланс присви очи.

— Ели остава — нареди той и се насочи към вратата. — Ще се погрижа за вечерята.

Хармъни отметна завивката от голото си тяло и провеси крака от ръба на леглото, преди да навлече робата.

— Докосвала си ме с ръце? — попита хладно.

— Бях с ръкавици. — Докторката скръсти ръце на гърдите си и се взря в нея.

— Намери по-добри ръкавици — озъби се Хармъни. — Кожата ми гори там, където си ме пипала.

— Гори?

— Студен, дълбок огън. Бедрата, ръката, шията и езика.

— Никой никога не е споменавал за парене. Болка, но не и парене.

— Случи се също и когато Джонас докосна гърба ми след първата нощ с Ланс. Много е неприятно.

— Което означава и болезнено — изсумтя Ели. — Ти си една от най-своенравните Породи, които някога съм срещала. Чувствала ли си някога болка, Хармъни?

— Не и ако мога да я издържа. Имам нужда от душ. Къде е ръчната ми чанта?

— Имаш предвид бутиковите ти лосиони? — засмя се Ели. — Ланс не успя да произнесе и половината от имената на тези бутилки. Голяма колекция имаш.

— Къде е? — Хармъни не беше в настроение за разговори.

Ели въздъхна тежко, отиде до шкафа и извади голямата чанта от вътрешността.

— Можеш да говориш с мен, Хармъни. Аз не съм ти враг.

— Всеки, който не е приятел, е враг. — Младата жена я погледна право в очите. — А аз нямам приятели.

— Е, това ме постави на място. — Ели отнесе чантата до банята, остави я на плота, а след това отново се върна в спалнята. — Ето. Можеш ли да отидеш до банята?

— Мога да ходя. — Или щеше да умре, докато се опитва.

Беше слаба. Ужасяващо слаба. Краката ѝ се разтрепериха, когато пое тежестта на тялото ѝ, но успя да се изправи. За момента това бе всичко, което имаше значение.

— Хармъни, трябва да си тръгна тази вечер — съобщи Ели, когато тя направи няколко крачки.

— Довиждане. — Какво, по дяволите, искаше да ѝ каже? Тази жена бе съдействала да я задържат в плен две седмици и бе взела от нея достатъчно кръв да напълни още едно човешко тяло.

— Не можеш да избягаш от него, Хармъни — каза Ели, когато Хармъни стигна до вратата. — Хормоналната терапия действа само ако правиш редовно секс с половинката си. Ако си тръгнеш, грешката може да се окаже фатална.

Хармъни наведе глава и погледна краката си, стискайки зъби гневно.

— Джонас знаеше какво прави, нали? — прошепна тя. — Това беше планирано.

— Не мога да потвърдя. — Хладният тон я увери, че Джонас наистина е знаел точно какво прави.

— Играта, в която му позволяваш да те въвлече, е опасна, докторке. — Тя обърна глава и погледна горчиво другата жена. — Аз няма да бъда единствената, която ще умре, ако нещата поемат друго посока, обещавам ти.

— Кой ще ти отмъсти, Хармъни? — попита я Ели. — Същите хора, които измъкнаха задника ти преди? Четох досието на Джонас за теб, и то е много различно от онова в базата данни на Породите.

— Както казах, не искаш да се замесваш в това. — Хармъни се усмихна напрегнато. — Ако той не играеше малката си игра, ако беше останал само с опитите си да ме включи отново в обществото на Породите, всички ние щяхме да сме в безопасност. Но това... — Махна с ръка надолу към тялото си. — Това променя залозите. Ако ме хванат, Джонас няма да се отърве без последици. Нито пък ти.

* * *

— Как е тя? — Ланс попита Ели, докато стоеше над тенджерата, пълна с пилешка супа, следейки дали ври на тих огън, както леля му го бе инструктирала.

Елиана вървеше бавно из стаята, ръцете ѝ бяха пъхнати в джобовете на лабораторното ѝ яке, а раменете ѝ бяха приведени.

— Изплашена е, но го прикрива добре. — Тя сви рамене, но изражението ѝ бе загрижено. — Тя има няколко симптома, каквито никой друг не е споменавал. Студено изгаряне където съм я докосвала, докато я преглеждах, но освен че е малко отпаднала, изглежда добре.

Ланс кимна, след което се обърна отново към супата, наблюдавайки как спиралата на парата започва да се издига бавно от повърхността.

— Джонас се обади отново — каза той. — Каза, че има нужда от теб в лабораториите.

— Изненадана съм, че изчака толкова дълго. — Изражението ѝ беше иронично. — Направих всичко, което мога за половинката ти. Тя няма да забременее, а на мен ми беше изрично забранено да добавям този специален хормон към терапията ѝ. По някаква причина той вярва, че зачеването ще гарантира, че тя ще остане с теб.

— Ти не си съгласна? — Ланс я погледна внимателно.

— Единствената ми цел е нейното оцеляване — това е. Твоят основен приоритет е защитата ѝ и изграждането на връзка между двама ви — информира го остро. — Чуй ме, Ланс, ако тя избяга, по каквато и да е причина, ще бъде загубена за теб завинаги. Ще бъде регистрирана в базата данни на Породите като предател. Беязана на смърт. Не можем да позволим това.

— И защо те е грижа? — Ланс гледаше младата докторка, видя състрадание в очите ѝ, но усети и нещо друго. Тя не беше напълно безкористна в желанието си да помогне на Хармъни.

— Защото Джонас е толкова решен да следва собствения си план. — Ели се усмихна подигравателно. — В този момент това ми е достатъчно.

— А когато вече не е достатъчно? — попита мъжът остро.

— Тогава аз ще се заема с Джонас. — Тя сви рамене отново. — А сега трябва да тръгвам. Не искам да му давам причина да нареди да ѝ направят още изследвания с друг лекар. Най-добре ще е той никога да не научава за малката ми измама.

— Брейдън ще те върне обратно до мястото — кимна Ланс, вместо да я разпитва повече. — Джонас има хеликоптер там.

— Ланс, аз не мога да засиля хормона, както ако тя беше в лабораторията. Тя се нуждае от по-точна проверка, която не може да бъде осъществена, докато Джонас играе игричката си. Онова, което ѝ дадох, ще ѝ помогне, няма да бъде напълно безпомощна срещу възбудата, но все пак ще бъде силна. Съжалявам за това.

— Ти се погрижи за най-належащия проблем — въздъхна мъжът. — Хармъни няма да забременее. Не искам този избор да ѝ бъде отнет.

— И аз съм съгласна с теб. — Ели поклати глава уморено. — Сега тръгвам. Увери се, че приема достатъчно течности, но без кофеин. И почивка. Точно сега се нуждае от това повече от всичко.

Господи, как би могъл да се справи с още един от тези дълбоки сънища? Тя плачеше, докато сънуваше. Потоци от сълзи, и молеше Алфа едно, Джонас, да ѝ помогне. Да я спаси. Умоляваше го да ѝ прости.

Беше спала двадесет и четири часа. Разкъсвана между тихи сълзи и кошмарни битки, Хармъни се бе сблъскала с демони, с които Ланс не бе в състояние да се бори вместо нея. Можеше само да я

държи, да ѝ тананика. Понякога това сякаш я успокояваше малко, а друг път само я плашеше допълнително.

Когато Ели си тръгна, Ланс отиде в спалнята и се запъти бързо към малкия сейф, скрит в дъното на гардероба. От там извади малкият електронен детектор, който Брейдън му бе донесъл тази сутрин.

Двадесет минути по-късно откри две подслушвателни устройства в спалнята си и още три в цялата къща. Докато се взираше в малките механизми, Ланс поклати глава примирено. Въпреки цялата си помощ, Ели бе дошла по собствени причини, както може би дори и на Джонас. Ланс ги прибра в сейфа заедно с детектора, затвори го рязко и тръгна към банята.

— Хармъни? — Почука на вратата, след което я отвори.

Тя се бе изтегнала в огромната вана, косата ѝ бе загърната с кърпа. Изражението ѝ бе блажено, докато водата се пенеше около нея.

— Удобно ли ти е? — усмихна се той, когато очите ѝ се отвориха.

— Разкарай се и може да те оставя жив — отвърна тя сънено.

— Има домашно приготвена супа на печката. Ще бъде готова като приключиш. — Мъжът спря. — Кога ще приключиш?

Хармъни извъртя очи.

— Когато ме видиш да влизам в кухнята. Сега се махай. Имам нужда от възстановяване.

След тези думи затвори отново очи и се облегна назад във ваната.

— А аз си мислех, че котките не обичат вода — отбеляза Ланс, без да успее да прикрие веселието си.

— Но не и тази котка. Сега се махай. — Не си направи труда дори да го погледне.

Ланс се изсмя, преди да излезе от банята и пое към кухнята. Когато се възстанови, той бе сигурен, че ще получи дивата си котка обратно. За сега обаче, докато беше слаба, той щеше да се възползва от предимството си.

Разполагаше с много малко време, в което да накара Хармъни Ланкастър, известна още като Смъртта, да се влюби.

* * *

Какво бе направила?

Когато Ланс излезе, Хармъни седна във водата, вдигна колене, докато успее да подпре челото си на тях и започна да се бори за контрол.

Беше спала двадесет и четири часа, толкова дълбоко, че дори не бе разбрала, че я преглеждат. Нямаше никакво съмнение в съзнанието ѝ, че е сънувала. Но какво?

Затвори очи и преглътна горчивината, която заплашваше да се надигне в гърлото ѝ. Знаеше какво прави, когато спи толкова дълбоко, когато изтощението най-накрая я завладее и тялото ѝ надделява над контрола ѝ. Плачеше и умоляваше. Страх и ужас изпълваха гласа ѝ. Знаеше, защото преди винаги се бе събуждала от звуците, от спомена за кошмарите, които я преследваха.

Само се молеше да не е издала тайните си.

Господи, трябваше да намери изход от това. Трябваше да има начин да победи тази нужда, да усмири глада, който я разяждаше, и да избяга от тази ситуация. Нищо хубаво нямаше да излезе от това. Можеше да доведе само до смърт. Нейната смърт.

Но за да си тръгне, трябваше да изостави Ланс. Хармъни вдигна глава, очите ѝ още бяха затворени, и вдъхна аромата му. Домът му бе изпълнен с неговото ухание. Силно и мъжествено, наситено с мощно усещане за топлина, от която тя не знаеше, че се нуждае.

Но докато седеше в неговата вана и топлата вода се движеше около нея, Хармъни осъзна онова, което я бе привлякло към него първата нощ. Това усещане на топлина; топлина, която потече от неговото тяло, когато ръката му докосна нейната, завъртя се в душата ѝ и създаде една връзка, която нямаше смисъл.

Не можеше да направи това. Хармъни преглътна сълзите си, осъзнавайки че щитовете, които използваше, за да се поддържа силна, да запазва емоциите си студени и безчувствени, ги няма. Сега беше уязвима и нямаше представа как да поправи това. По дяволите, дори не знаеше как се бе случило.

Този човек нямаше представа каква е тя. Не би могъл. Ако някога разбереше, щеше да я наругае, точно както Джонас.

Шест месеца. Младата жена въздъхна уморено, облегна се назад и се взря в тавана намръщено. Просто трябваше да издържи шест месеца, това бе всичко. Дотогава това разгонване, каквото и да бе то,

вероятно щеше да изчезне. Можеше да намери начин да го контролира и да си тръгне, както трябваше.

Ели каза, че ѝ е дала хормонално лекарство за предотвратяване на забременяване, и не я бе излъгала. Хармъни можеше да подуши лъжата от една миля. Можеше да я разчете, дори у Джонас, но докторката не я бе измамила.

Добре. Тя изправи рамене. Шест месеца. Можеше да се справи. И след това щеше да бъде свободна. Свободна от Джонас и от Ланс.

Не обърна внимание на съжалението, което я прободеше при мисълта някога да се освободи от Ланс. Това не е емоция, увери се тя, беше мисълта да изгуби нещо, което никога не бе имала и на което винаги се бе възхищавала. Топлината. Насладата от докосването. Това щеше да ѝ липсва.

Не човекът. Никога човекът.

Хармъни спря водата, извади запушалката за отцеждане на ваната и внимателно се изправи. Все още беше слаба, но скоро щеше да се оправи. Бездействието и липсата на храна предизвикваше това, не нещо сериозно.

Дръпна кърпата от главата си и разклати косата си, след което се насочи към плота и чантата, оставена там. Гласът на Ели съдържаше малко презрение, когато заговори за лосионите вътре. Лосион, продукти за коса, гримове, масла и инструментите, необходими да се поддържа всеки сантиметър от тялото ѝ чист, мек и нежно ароматизиран.

Не както беше през първата година след бягството ѝ. Кожата ѝ бе суха и люспеста, мръсотията от лабораториите се бе задържала по нея, привличаща всеки Койот, изпратен да я търси. Тогава да я преследват беше лесно. Гладна, живееща на нерви и останките от храна, които успяваше да отмъкне, Смъртта бе близо до това да се поддаде на собствената си участ.

Но вече не.

Един час по-късно, Хармъни разтърси сухата си коса около раменете си и почувства как гъстите копринени кичури погалиха сатенено меката кожа. Тя блестеше от живот, а финият аромат на утринна роса на лосиона ѝ се смеси с уханието на Ланс, останало по тялото ѝ.

Хармъни вече не беше мършавото, мръсно животно, прибрано от улиците и довлечено в света на живите. Когато убиваше, беше Смъртта. Тъмна сянка на отмъщението, неудържима в решителността си. Като жена беше Хармъни. Спокойна. Хладнокръвна. И щеше да преживее това.

Може би.

СЕДМА ГЛАВА

Единствената полза от хормоналната терапия бе предпазването от забременяване, помисли си Хармъни, когато нощта се спусна над къщата на Ланс. Защото със сигурност не помагаше за възбудата.

Е, нямаше болка. Хармъни усещаше надигания се вътре в нея глад, но без нажежените до бяло пламъци, експлодиращи при болезненото осъзнаване на нуждата. Но страдаше. Беше влажна. И не искаше нищо друго, освен да оближе Ланс от главата до петите.

Седейки в отворената всекидневна, Хармъни се опитваше да задържи вниманието си на новинарската програма, вървяща по широкоекранния телевизор, окачен на стената срещу тях. Стоеше с кръстосани крака на един от широките, удобни столове и докато работеше върху ноктите си, можеше да види Ланс с крайчеца на окото си.

Той се бе отпуснал назад в ъгъла на дивана. Голяма възглавница почиваше зад гърба му, а в ръката му беше дистанционното управление.

Позицията даваше на Хармъни предимството да вижда всяка твърда мускулна линия по тялото му. Дългите мощни крака бяха обути в дънки, които не можеха да скрият добре оформения мускул под тях. Ланс се размърда и се протегна по-удобно, привличайки вниманието ѝ към бедрата му, когато те се свиха. Нямаше работа там, не можеше да позволи на очите си да се отклонят към това място, защото беше невъзможно да задържи погледа си далеч от твърдата издупчина между тях.

А той беше твърд. Ерекцията му беше като дебело копие под дънките, достигащо долната част на корема му. Хармъни премести поглед обратно към телевизора, но момчешкият чар на привлекателния новинар нямаше нищо общо с неподправеното земно привличане, което излъчваше Ланс.

След секунди очите ѝ се преместиха обратно към изкушаващото тяло, изтегнато на дивана.

Ланс изглеждаше полузаспал. Отпуснат, със сънливи очи. Незаплашителен. Беше трудно за вярване, че това е същия човек, на когото бе позволила да я закопчае и да запуши устата ѝ. Мъжът, който я държеше за колана, панталоните ѝ около бедрата, и чукащ я като обезумял.

Вагината ѝ се сви при спомена. Хармъни усети как влагата между бедрата ѝ се увеличи, а зърната ѝ започват да се притискат по силно към широката, светлокафява памучна риза, която носеше, съчетана с широко долнище на пижама.

Ако останеше в стаята още малко, накрая щеше да пълзи по тялото му като котката, каквато я бе нарекъл той. И нямаше ли да се чувства добре? Да гали тялото му, да оближе всеки прекрасен сантиметър от мъжката плът...

— Действа ли?

Гласът му я изтръгна от фантазията и накара очите ѝ да се ококорят, когато завъртя глава, за да го погледне изцяло.

— Какво? — Дали знаеше, че тя го гледа? Че копнее за него?

— Хормоналната терапия. — Ланс вдигна ръка, все още стискайки дистанционното, и махна към нея. — Действа ли?

Нуждата да го вкуси я погубваше.

— Действа добре. — Хармъни кимна, след което сведе глава, отдръпвайки погледа си от него. Отново се съсредоточи върху изпиляването на ноктите си.

— Хмм. — Ниският звук я накара да вдигне очи и да ги присвие към него.

— Какво означава това?

Тя очакваше някоя от онези порочни усмивки, или поне страстен поглед. Вместо това, той я гледаше леко намръщено, със сериозно изражение.

— Ти си силна жена — каза най-сетне тихо. — Мегън спомена, че е невъзможно да се игнорира възбудата, дори с хормоните.

— Какво искаш да ти кажа, Ланс? — Хармъни преглътна тежко. — Ситуацията не е комфортна за мен.

— Защо? Беше ти достатъчно комфортно онази нощ в бара, за да дойдеш у дома с мен. Какво се промени, Хармъни?

— За една нощ...

— Имала си много, така ли? — попита меко.

— Не. — Тя поклати глава объркано. Къде, по дяволите, бе самоконтрола ѝ, способността ѝ да поставя един мъж на място само с един поглед?

Тя се вторачи в него, уханието му се обви около нея, засягайки сетивата ѝ по начин, който запрати цялото ѝ същество в хаос. Нервните ѝ окончания започнаха да пулсират напрегнато, дишането ѝ се учести, а възбудата започна да се покачва.

— Защо трябва да е различно сега? — попита Ланс.

— Тогава ти не беше слабост — сопна се тя, скочи на крака, скръсти ръце на гърдите си и тръгна към вратата. — А сега си слабост.

Ланс не помръдна, просто остана да лежи там.

— Бягаш ли, Хармъни?

— Този разговор е безсмислен.

— Не можеш вечно да бягаш от себе си. Не се ли умори вече?

Младата жена се обърна към него, знаейки, че не може да скрие въздействието, което обвинението му имаше над нея.

— Криенето е единствения начин да се оцелее — прошепна тя. — Смяташ ли, че Джонас бе единствения човек, който ме преследва през последните десет години? Или единствения, който се е приближил? В крайна сметка, враговете ми ще ме намерят. И когато го направят, те ще ударят където съм слаба.

— Химията не те обвързва с един човек, Хармъни. Чувствата обвързват.

Жената го погледна шокирано. Чувства?

— Аз нямам чувства — озъби се тя. — Освен ако не броим отмъщението.

— Тогава нямаш слабости. — Ланс сви рамене. — Враговете ти не могат да използват нещо, за което не ти пука.

Хармъни се вторачи в него, сви устни и стисна зъби, за да задържи яростните думи, заплашващи да изригнат от устата ѝ.

— Секс за една нощ не е любовник, мила. — Усмивката му бе леко сардонична.

— Значи просто трябва да стана малката ти любовница и да забравя за опасността? — попита остро тя.

Веждите му се извиха бавно.

— Не те моля за секс, Хармъни. Опитвам се да те опозная. Посочих колко си упорита и своенравна. Не се опитвам да разбера

колко лесно ще паднеш в леглото ми.

— Трябваше да бъда упорита. Силна — отвърна тя. — Щях да умра още първата година след бягството, ако не бях такава.

Годината, през която Дейн Вандерел я бе открил, изпотрошена, почти мъртва. Той я беше спасил, както я бе спасявал и много пъти след това.

— Да, имаше няколко бележки в досието ти за тази първа година — кимна Ланс, сякаш информацията беше обществено достояние. — Койотите, които са били изпратени след теб описват, че са били ранени, тежко ранени. Щели са да те заловят, ако не са били отклонени от неизвестен екип от хора.

Един от Койотите сигурно бе оцелял. Хармъни се бе надявала, че ги е убила. Бяха двама, безмилостни и кръвожадни.

— Аз не знам за това. — Поклати глава твърдо. — Знам само, че избягах. Това беше всичко, което имаше значение за мен.

— Била си на петнадесет години, тежко ранена и сама — посочи Ланс. — И все пак си оцеляла.

— Какво искаш да кажеш?

Хармъни го погледна предпазливо. Той бе на лов за информация, което означаваше, че знае нещо. Нещо повече, отколкото досието ѝ му бе показало.

Спомняше си добре битката с онези двама Койоти. Живееца само на нерви, гладна, изтощена, те почти я бяха заловили. Вместо това, тя бе избягала, когато две тъмни фигури се бяха намесили в битката.

Прорезните рани, които ѝ бяха нанесли едва ли не бяха фатални, след като се инфектираха и я обхвана треска. Бяха прекалено дълбоки, а тялото ѝ — твърде слабо да се бори. Щеше да умре, ако Дейн не я бе открил.

Той беше син на африкански индустриалец, мошеник и човек, следващ свои правила. По това време, той преследваше един Койот, изпратен да убие негов приятел, млад мъж, който знаеше повече, отколкото би трябвало. Смъртта му не беше лека. Нито смъртта на Койота, след като Дейн го залови.

Налагаше се да работи тайно, за да успее в целта си, а именно да помогне на Породите да унищожат Съвета по генетика. Ако някога научеха, че наследникът на обширната империя на Вандерел е нещо

повече от отмъстител, това щеше да разруши всичко, което семейството му притежаваше. Това бе тайна, която Хармъни се бе заклела да пази до гроба.

— Как избяга, Хармъни? — Ланс се постара да зададе въпроса така, сякаш отговора ѝ не означава нищо за него. Не изискваше отговори, не я разпитваше. Просто питаше.

— Помогнаха ми — прошепна тя. — Двама мъже чули борбата. Избягах, докато те разсейваха Койотите.

— Защо Койотите са казали, че няма миризма? — На челото му се появи лека бръчка. — Докладите посочват, че Койотите се кълнат, че не е имало идентифицираща миризма. Всеки ли има аромат за Породите?

— Да. — Хармъни кимна бавно. — Всеки има.

— Уникален ли е, или може да бъде прикрит с парфюм или нещо такова?

— Уникален е — отговори предпазливо, наблюдавайки го внимателно.

Разбра какво става и беше безпомощна да го предотврати.

— И така, защо двамата мъже, които са те спасили не са имали миризма? — Ланс се намръщи, като остави дистанционното управление на пода и се почеса, по-скоро разсеяно, по твърдия мускулест корем.

Движението повдигна тениската му, разкривайки за миг мургавата му кожа, преди ръката му да се настани там. Хармъни се бореше да поеме достатъчно въздух, за да накара мозъка си да проработи отново.

По дяволите, тя бе хладнокръвен убиец, не секс котенце. Но в момента, секс котенцето определено се проявяваше.

— Не съм сигурна. — Наистина не разбираше процеса, така че технически не го лъжеше. Нали?

— Но имаш някаква идея?

Хармъни се вторачи в него подозрително.

— Защо са всички тези въпроси? Какво общо има това с факта, че една половинка е слабост и че не искам да играя ролята на секс котенце с теб?

— Секс котенце? — Порочно веселие проблесна в погледа му. — Не съм се замислял за това, но ми харесва идеята.

— Говориш безсмислици. — Хармъни вдигна ръка, за да възпре думите, които напиреха да излязат. — Тези твои безбройни теми не се връзват добре заедно, Ланс.

— Хей, ти спомена секс котенце, не аз. Просто ме заинтригува, това е. Кажи ми. — Той вдигна вежди и ги свали многозначително. — Как го правят Породите секс котенца?

— Със зъби? — предположи тя раздражено.

Устните му се нацупиха, а очите му заблестяха от закачлива страст.

— Харесвам зъби — прошепна той и вдигна ръка, за да потърка разсеяно рамото си, в областта близо до шията. Мястото, където го бе ухапала. — Можеш да дойдеш и да ми покажеш как се прави.

Хармъни наистина понечи да тръгне към него. Погледна надолу към краката си уплашено, когато направи една крачка, след това спря и го погледна гневно.

И изсъска.

Без мисъл, без намерение, звукът се зароди в гърдите ѝ и тя наистина изсъска. Никога през живота си не го бе правила. Не и това котешко, ръмжащо съскане, което сега излезе от устата ѝ.

Хармъни погледна Ланс шокирано.

— Продължавай така и ще ме накараш да свърша. — Гласът му бе нисък и натежал от възбуда, а очите му блестяха от страст.

— Ти си луд.

— Толкова съм възбуден, че съм на път да свърша в дънките само като те слушам да съскаш — изсумтя Ланс раздражено. — Като казваш, че съм луд, може би си по-близо до истината, отколкото смяташ.

Болката от възбудата преди докторката да започне хормоналната терапия, бе ужасна. Дали и той страдаше? Хармъни се намръщи, вдишвайки уханието в стаята по-дълбоко, отколкото си бе позволявала до този момент.

Миризмата на мъжка възбуда беше опияняваща и тежка. Проникна в сетивата ѝ, връхлетя мозъка ѝ и засили скоростта на пулса ѝ, когато Хармъни усети устата ѝ да се изпълва отново с онзи странен, сладък вкус.

— Боли ли? — прошепна тя, страхувайки се от отговора.

— Не, скъпа, не боли. — Ланс въздъхна тежко. — Просто я дяволски досадно.

Лъжеше. Защо лъжеше, след като истината би могла да предизвика вина у Хармъни, и тя да му даде онова, което той иска? Лесно можеше да изиграе ролята на онеправдан и можеше да я има в леглото си още преди часове.

— Тогава защо не се движиш? — попита го тя. — Стоиш в една поза повече от час. Седни.

Хармъни можеше да види ерекцията му, очертана под дънките, притискаща се силно към плата.

— Мисля да полежа тук известно време — засмя се Ланс. — Не споменах ли, че съм малко уморен?

Не беше спал два дни, или поне не достатъчно. Беше бдял над нея, беше я пазил, когато тя не можеше да се защитава сама.

Хармъни облиза устни нервно.

— Когато бях ранена, хората, които победиха Койотите, ме намериха след една седмица. Бях много зле.

Погледът на Ланс се проясни.

— Те знаеха за Койотите. Преследваха ги. Не бях сигурна защо. — Тогава тя не знаеше, но сега — да. — Помогнаха ми да се излекувам и ме пазеха. Никога не са ми казвали защо нямат миризма. Но понякога, когато съм в беда, те разбират, и идват.

— Джонас знае ли за тях?

— Информацията за мен, която се съдържа в базата данни на Породите, не е пълна, както тази на Съвета — призна Хармъни. — Не знам защо Джонас е скрил файловете за няколкото пъти, когато Съвета действително успява да ме заловят, но докладите ги няма. Както и тези, които показват, че всеки път, когато ме заловят, едни и същи двама мъже ме освобождават.

— Кой бяха те?

Хармъни погледна настрани за миг, преди отново да се обърне към него.

— Не мога да ти разкрия имената им, Ланс. Тяхното съществуване...

Ланс вдигна ръка.

— Не искам имена. Защо те следят, Хармъни? Какво искат? Какво иска Джонас?

Младата жена поклати глава и свъси чело.

— Джонас ме иска мъртва. Но не може да ме убие, без първо да ми даде шанс да се реабилитирам. Но не се заблуждавай, той ме мрази.

— Защо?

Хармъни пое дъх мъчително при този въпрос.

— Аз убих майка му. Единственият човек в онази лаборатория, който означаваше нещо за Джонас. И не можех да му покажа колко ме е грижа, или колко страдах заради това. Мадам Ла Рю беше много собственически настроена спрямо личното си творение. Що се отнася до това защо другите ми помогнаха, то бе в полза и на двама ни. Те помогнаха на мен, а аз на тях. Достатъчно е, че бяха там.

— И така, защо ми казваш толкова много сега? — попита Ланс, вместо да я притиска за още информация.

— Ти ме пазеше, докато спях — прошепна тя. — Не беше задължително да го правиш. Заслужаваш да знаеш пред какво си изправен.

— Ти си моята жена, Хармъни — изръмжа мъжът. — А аз винаги защитавам онова, което е мое.

Хармъни поклати глава бавно.

— Не мога да ти принадлежа, Ланс. Никога. След шест месеца, когато всичко свърши и се изкупя пред Закона на Породите, ще си тръгна. Ако успея да се скрия от враговете си толкова дълго. Не можеш да си позволиш да ме вземеш за твоя жена, както и аз не мога да претендирам, че си мой. Това само ще предизвика смъртта и на двама ни.

— Колко дълго можеш да се бориш сама? Колко дълго, Хармъни, преди Смъртта да се предаде, защото не може да убие достатъчно чудовища или да спаси достатъчно деца? — попита Ланс, когато тя понечи да му обърне гръб.

— Защо правиш това? — Това бе въпрос, който бе таила прекалено дълго в себе си. — Защо не можеш просто да го оставиш, Ланс?

— Ела тук — каза той нежно.

— Какво?

Мъжът вдигна ръка и я повика с пръст.

— Ела тук — повтори той.

Хармъни тръгна към него бавно, колебливо. Той не знаеше какво ѝ причинява близостта му, колко много го иска. Желанието се надигна в нея като гладен звяр и разкъса душата ѝ от нужда, която бе потискала през целия си живот.

— Какво? — попита отново, когато спря до дивана.

— Докосни ме, Хармъни.

— Казах ти...

— Не ти казах „чукай ме“, по дяволите, казах докосни ме — изръмжа Ланс. — Точно тук. — И удари гърдите си. — Просто ме докосни.

Тя се наведе и постави ръка на гърдите му.

Топлина. Хармъни усети как я заля слабост и коленичи до дивана, чувствайки как невероятната топлина на тялото му се влива в нейното. Явлението бе различно от всичко, което бе изпитвала с друг човек. Беше докосвала и други, не беше девствена, но никога не бе изпитвала това.

— Ето защо, Хармъни. — Ланс отметна нежно косата от лицето ѝ, а палецът му погали бузата ѝ, когато очите ѝ се взряха в неговите. — Почувствай как тялото ми ти се отдава. Никога не съм правил това преди. Сякаш душата ми знае от какво се нуждаеш ти, както и тялото ми знае, и ти го дава безкористно. Ето защо не мога да си тръгна. Ето защо претендирам, че си моя, дори да знам, че не това искаш. Защото връзката вече е там. Беше там когато спрях на паркинга пред бара, когато всичко, което исках, бе да си отида у дома. Беше там в мига, в който очите ми срещнаха твоите, кожата ми докосна твоята. Бягай, ако трябва, но поне разбери от какво бягаш, любима.

Той изглеждаше толкова искрен. Очите му потъмняха, изражението му стана загрижено, обезпокоено. Сякаш го бе грижа.

— Защо? — Хармъни не успя да възпре въпроса, дори докато топлината на тялото му се вливаше през дланта ѝ. — Защо те е грижа, Ланс? Аз убивам...

Той поклати глава бавно.

— Онова, което едно дете е било принудено да направи, не е негова вина — прошепна той. — Онова, което една жена е сторила, за да оцелее, и след това да отмъсти, може да бъде простено. От тук трябва да тръгнеш, от това място, то има значение. Да научиш разликата между правилно и правда, което би могло да означава

разликата между свободата ти или собствената ти смърт. Но това между нас е повече от живот или смърт.

— Това е химическа реакция — отсече Хармъни, опитвайки се да отдръпне ръката си.

Ланс я улови и я принуди да се отпусне отново на гърдите му. Погледът му стана гневен.

— Колко връзки за една нощ си имала, Хармъни? Колко мъже си забърсвала в баровете и си прекарвала нощта в чукане?

— Престани!

— Отговори ми. Или трябва аз да отговоря вместо теб. Нито една. — Гласът му я шибна; гневът, страстта и нуждата му сякаш увиснаха във въздуха около нея. — Никога преди не си го правила. Защо?

— Това не е твоя работа.

— Защо, Хармъни? — Гласът му се извиси, прикова я на място толкова ефективно, колкото и ръката му, притискаща нейната към гърдите му. — Отговори ми.

— Не исках.

— Истината, проклета да си.

— Защото докосването на другите мъже нямаше значение. — Тогава тя се отскубна от него. Споменът за първата ѝ нощ с мъж, мъж, на когото има доверие, връхлетя съзнанието ѝ.

Тя се бе насилила да мине през това, да се отдаде на интимност, която знаеше, че не иска. Дейн ѝ беше приятел, беше ѝ помогнал, беше ѝ дал безопасно място да се скрие. Докосванията му не я отвращаваха, но и не я възбуждаха, не я привличаха.

— Значи моето докосване има значение. — В тона му нямаше самодоволство, когато го чу да се изправя. — Точно както твоето докосване има значение за мен, Хармъни. Ти имаш значение. Криенето няма да ти помогне, нито на мен. Ако враговете ти разберат къде си, дали си си тръгнала преди седмица или преди две години, няма значение, те ще намерят мен.

Хармъни се взря в него, дишането ѝ стана тежко, когато страхът препусна в съзнанието ѝ. Той беше прав. Това нямаше да има значение, Койотите и войниците на Съвета все още я дебнеха. Те просто щяха да нападнат, без да ги е грижа дали е тук или не.

— Бягай още сега, Хармъни. — Ланс махна с ръка към вратата, когато тя се обърна с гръб към него. — Шибаната врата е ето там. Мислиш ли, че ще има разлика?

— Защо правиш това? — извика жената отчаяно и стисна юмруци от двете страни на тялото си. — Защо не можеш да го оставиш? Да оставиш мен?

— Защото ти ми принадлежиш, по дяволите! — изкреця Ланс, гласът му бе яростен, а очите му горяха. — Моя, точно толкова, колкото и аз съм твой! Отречи го. Давай, Хармъни, погледни ме в очите и го отречи.

— От къде ти идват тези безумни идеи? — извика тя в отговор и прокара пръсти през косата си, завладяна от безсилие. Безсилие и гняв. — Защо правиш това?

— Искаш да знаеш защо? Защо? — изръмжа мъжът. — Опитай това, Хармъни.

Преди тя да успее да се дръпне, ръцете му се обвиха около нея, едната стисна главата ѝ, а другата гърба ѝ. Устните му, горещи и властни, покриха нейните, а езикът му помете собственически устата ѝ.

Жлезите под езика ѝ пламнаха за живот, изливайки сладкия вкус на възбудата. Хармъни вдигна ръце и ги обви около врата му, толкова отчаяна да бъде близо до него, колкото той да я придърпа към себе си. Желанието нахлу в нервната ѝ система и помете надалеч страховете и възраженията ѝ.

Ланс я поглъщаше, поемаше целувката ѝ и ѝ даваше своята, връщайки едно удоволствие, което не би трябвало да бъде толкова интензивно, толкова пламенно, от такава обикновена ласка.

Езиците им се дуелираха, бореха се, а стенанията на двамата изпълваха стаята. Хармъни се стегна, усещайки как ерекцията му се трие в долната част на корема ѝ, подклаждайки топлината във вагината ѝ.

Това беше перфектно. Целувката му беше перфектна. Устните му съответстваха на нейните, езикът му галеше нейния прекалено възбуждащо, за да го отблъсне. Сякаш всяка клетка в неговото тяло, всеки дъх, всяко докосване, са били създадени точно за нея. Телата им се докосваха по цялата дължина, топлината му потъваше в нея, затопляше я, обвързваше я.

— Не. По дяволите. Няма да ти отнема този избор.

Преди Хармъни да успее да възрази, Ланс прекъсна целувката и внимателно я отдръпна от себе си. Ръцете му се заровиха в косата му, а изражението му се изопна от усилието да запази контрола си.

— Какво? Какво направих? — Хармъни поклати глава объркано.

— Няма да ти отнема този избор — изръмжа той с болезнена гримаса. — Няма да взема нещо от теб със сила, Хармъни. Ако ме искаш, тогава ти ще трябва да дойдеш при мен.

Ланс тръсна глава, чувството на неудовлетвореност се четеше по лицето му, когато подпря ръце на слабите си бедра, наведе глава и я разтърси бавно. Когато я вдигна отново, устните му бяха разтегнати в уморена усмивка.

— Отивам да си лягам, скъпа — каза с въздишка. — Имам нужда от малко почивка. Трябва да ходим на работа утре. Ще се видим на сутринта.

Наведе се, целуна бузата ѝ нежно, след това си тръгна. Хармъни се загледа след него шокирано. Просто си тръгна.

Вдигна ръка към бузата си, обърна се и погледна към вратата, през което бе излязъл. Защо го бе направил? Можеше да я вземе. Очевидно бе мъчително възбуден, гладен, защо си тръгна, когато можеше да има онова, което щеше да го облекчи?

Господи, беше безсмислено.

Хармъни изръмжа неудовлетворено, след което направи гримаса от животинския звук. Проклет да е, вече започваше да звучи като Джонас.

— Мъже! — Тя се засили към кухнята сигурна, че е видяла сладолед някъде в огромния фризер, който Ланс държеше в килера. Раздразнение като това определено плачеше за сладолед.

ОСМА ГЛАВА

Той се опитваше да я защити.

Няколко часа по-късно Хармъни застана пред отворената врата на спалнята и наблюдаваше как Ланс спи. Завивките бяха отменени от високото му мускулесто тяло, слабата светлина от коридора го засенчваше.

Но нищо не можеше да прикрие ерекцията, издигаща се между бедрата му.

Хармъни пое бавно дъх и потопа лъжицата кутията маслено орехов сладолед. Трябваше да се опита да стои далеч от него. Поднесе замръзналото лакомство към устните си. То облекчаваше подутите жлези под езика ѝ, успокояваше хормона, който искаше да се излее от тях, но нищо не можеше да отслаби възбудата ѝ.

Докато бродеше из къщата през тези часове, тя се бе убедила, че сигурно си въобразява разни неща. Тя защитаваше другите, не беше свикнала да бъде защитавана.

Хармъни облиза лъжицата. Ланс се размърда в леглото, краката му се разтвориха и пръстите на едната му ръка обвиха около пениса му за секунда. След което простена разочаровано и ръката му падна обратно на леглото.

Лъжицата отново се потопа в картонената кутия и се надигна още веднъж към устните ѝ. Хармъни остави вкусът на сладоледа да се разтопи в устата ѝ, докато наблюдаваше Ланс. Колкото и да бе вкусен сладоледа, тя знаеше, че е нищо в сравнение с вкуса на мъжа, който се опитваше да спи въпреки възбудата си.

Устните ѝ трепнаха в усмивка. Имаше нещо, което можеше да направи за него. Спомни си как веднъж, преди няколко години, бе гледала един много неприличен филм. Просто от любопитство. Във филма бяха замесени една много изкусителна жена, възбуден мъж и сладолед.

Ланс беше много сексуален. Чувствено създание с опит в удовлетворяването на всяка жена. На Хармъни ѝ липсваше опит, но

знаеше, че той се наслаждава на докосването ѝ. Щеше ли да се наслади на сладоледа?

Тя облиза устни и влезе в стаята, потопа отново лъжицата в сладоледа, коленичи на леглото и се премести на позиция.

* * *

Ланс се събуди връхлетян от удоволствие. Хладно, чувствено, фино удоволствие, което накара тестисите му да се стегнат, а тялото да се надигне. Протегна ръце да задържи насладата, за да не се отдръпне.

— Стой мирно. Или ще спра. — Гласът на Хармъни беше копринено гладък, тъмен и предизвикателен.

Ланс видя как устата ѝ се отдръпва от жадуващата му ерекция. Хармъни взе кутията със сладолед от леглото, потопа лъжицата вътре и поднесе голямо парче към устата си. Ланс се стегна — гледаше, чакаше. Тя сведе глава, едната ѝ ръка улови пениса му в основата и го пъкна между устните ѝ. След това изля сладоледа върху него.

— Ох, мамка му! — Ханшът му се надигна от леглото, когато тя започна да смуче плътта му с алчен глад.

Студеният крем заля пенисът му и изпрати бурни, ледени усещания по горещата му плът. Езикът ѝ трепкаше върху него, галеше и милваше, а устата ѝ засмукваше набъбналата главичка.

Ланс стисна чаршафа, ханша му се изви, главата му се въртеше върху матрака, докато лед и огън се бореха, от гърлото му се откъсна измъчен стон и тялото му се обля в пот.

Мамка му, беше хубаво. Толкова дяволски хубаво, че се чудеше дали ще го преживее. Опитваше се да стои неподвижен, да задържи ръцете си на леглото и да остави на Хармъни да решава. О, по дяволите, ако тя не побързаше и не му позволише да свърши, той щеше да получи удар.

— Хармъни. — Ланс се задъхваше. — Скъпа. По дяволите. — Тя го измъчваше отново. Езикът ѝ облиза набъбналата главичка, преди отново да я засмуче дълбоко в устата си, движейки се от долната страна като копринен пламък.

Тя простена около подутата плът. Вибрацията на звука изпрати стрели, които пронизаха мозъка му. Щипеците пипала на усещането

обхванаха всеки прешлен на гръбнака му и стегнаха всеки мускул на тялото му.

Ланс примигна, опитвайки се да проясни погледа си и усети как пенисът му набъбва. Мамка му, сякаш не бе достатъчно набъбнал. Ръцете на Хармъни галеха ствола, от основата до там, където устните ѝ го покриваха, нагоре и надолу, като го смучеше, ближеше и простена отново.

И Ланс избухна.

Ръмженето, което излезе от гърлото му, го шокира, както и прелестното удоволствие, което започна да се надига от тестисите му, нагоре по гръбнака и удари черепа му с невероятна сила. Секунда по късно спермата му експлодира в устата ѝ и запрата ума му в пълен хаос.

Бедрата му се извиха, струя след струя, спермата му се изстрелваше в устата ѝ, облекчавайки само най-лошия глад, забиващ нокти в корема му. Оргазмът го отдръпна от ръба на отчаянието, но твърдостта на ерекцията му остана.

— Надявам се да знаеш какво, по дяволите, направи току-що — простена Ланс, протегна ръце, сграбчи я за предмишниците и я хвърли на леглото.

Издигна се над нея, а коленете му разтвориха бедрата ѝ, докато тя се взираше нагоре в него с горещ, страстен поглед. По дяволите, беше секси. Очите ѝ бяха леко скосени, блестящо зелени. Заоблените ѝ гърди бяха с твърди яркочервени зърна. Нежни, сладки зърна. Ланс наведе глава и пое едно от тях в устата си, Хармъни извика и той намести пениса си между чувствените гънки на хлъзгавата ѝ, мека плът.

— О, да — промърмори той до гърдата ѝ, преди да оближе отново зърното. — О, това е хубаво.

Натисна бавно напред, борейки се да диша, когато почувства невероятно стегнатите мускули на вагината ѝ да обгръщат пениса му. Мили боже, беше толкова тясна, че всичко, което той можеше да направи, бе да изгори от удоволствието.

Сякаш обладаваше девица. Всеки път. Плъзна се бавно във вътрешността, усети как вагината ѝ го привлича навътре, чу тихите ѝ, разтърсващи викове на наслада.

— Хармъни... скъпа. — Ръцете му уловиха бедрата ѝ и я задържаха неподвижно, когато тя започна да се извива под него. — Не мърдай, скъпа. Нека го направим спокойно. Да те взема спокойно.

— Кой иска спокойно? — Гласът ѝ бе пресипнал, отчаян, когато ръцете ѝ сграбчиха косата му.

Ланс щеше да се засмее, ако можеше да си поеме дъх. Беше наполовина вътре в нея, когато мускулите на вагината ѝ започнаха да правят *онова нещо*. Мамка му. По дяволите. Как можеше да запази контрол, когато хиляди малки пипала се движеха по пенисът му и го придърпваха навътре. И точно такава чувство имаше. Мускулите се движеха около пениса му, галеха го и го засмукваха, докато той имаше чувството, че главата му ще експлодира от нуждата да свърши.

— Скъпа. Опитвам се. — Той се оттегли, после натисна напред и пак се отдръпна.

— Не искам... спокойно. — Викът ѝ ехтеше от желание. — Искам всичко. Сега. Сега, Ланс. — Тя се изви към него отново, бедрата ѝ се разтвориха още по-широко, а тялото ѝ се изопна.

И точно както предишните два пъти, той изгуби контрол. С дрезгав стон се изтегли назад, след което се гмурна в нея с един силен, дълбок тласък.

Удоволствието беше толкова невероятно горещо и интензивно, че всеки път Ланс бе готов да се закълне, че няма да го преживее.

— Целуни ме, любима. — Ръцете му се отдръпнаха от бедрата ѝ, когато проникна в нея докрай.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ и стиснаха копринените кичури, а устните му покриха нейните. Вкусът, за който жадуваше, се появи незабавно. Орлови нокти и подправки. Амброзия. Ланс пое вкуса от устните ѝ, след което привлече езика ѝ в устата си и изсмука още.

Господи, Хармъни беше толкова сладка. От главата до петите. Всяка нежна пора, която тя притежаваше, беше негова. Хармъни беше негова.

Държейки я плътно до себе си, той започна да се движи, ханшът му се надигна, отдръпвайки се назад, преди да се гмурне в горещите ѝ, тесни дълбини. Обладаваше я отчаяно, защото беше отчаян човек. Вземаше я властно, защото тя го караше да жадува, да копнее, правеше

всеки собственически инстинкт в душата му отчаян да я обвърже към него.

Първо я взе с тялото си, след това и с душата си. Дълбоки енергични тласъци, извиваше се вътре в нея, удоволствието му нарасна, когато усети стягането ѝ.

— Точно така, скъпа — изръмжа до устните ѝ. — Свърши за мен, любима. Нека да усетя как сладкото ти котенце избухва около мен.

— Проклет да си. — Викът ѝ бе изпълнен със страст. — По-силно. Искам по-силно.

— По-силно — простена Ланс. — По дяволите, скъпа. Не искам да те нараня. Не мога да ти причиня болка.

Всичко, което можеше да направи, бе да забави тласъците си толкова, колкото можеше. Искаше да се тласка вътре в нея. Но тя още беше така дяволски тясна, стискаше го силно, с нежните си мускули. Не можеше да я нарани.

— Направи го. — Хармъни откъсна устни от неговите. — Направи го сега.

Докосна със зъби рамото му и го ухапа. И не беше нежно, леко ухапване. Острите ѝ кучешки зъби потънаха в плътта му и изпратиха светкавица от възбуда и болезнено удоволствие, които избухнаха в черепа му.

Тогава Ланс засили темпото. Притискайки я под себе си, той се забиваше отново и отново в нея, докато тя се изви, откъсна уста от рамото му и изкрещя.

Сякаш този звук бе катализатора, от който се нуждаеше Ланс, усети как тестисите му се стягат силно, преди да експлодира вътре в нея.

Свърши така, като че ли никога не бе свършвал през живота си. Бурни струи от семенна течност изригнаха във вагината ѝ, когато потъна до самите ѝ дълбини. Тялото му потръпна, когато Хармъни се разтресе под него. Конвулсивните спазми разкъсаха и двамата, докато експлозиите не намаляха и след това бавно избледняха.

Ланс се отпусна върху нея, борейки се за въздух няколко дълги секунди, преди най-сетне да се срине до нея и да я привлече към тялото си. Невъздържаното му освобождение бе изсмукало и последните му сили и той знаеше, че ще заспи за секунди. Спокоен сън.

Дочу тихият повик на ветровете отвън, обещанието за защита, когато той се предаде на нуждата от почивка. Не трябваше да се притеснява за безопасността на Хармъни засега. Земята щеше да защитава и двама им.

— Заспивай сега — прошепна в ухото ѝ. — В безопасност си.

— Лека нощ, Ланс — пошушна Хармъни, позволявайки му да я придърпа по-близо до гърдите му, а брадичката му се подпря на главата ѝ.

Ето така. Това е живота, помисли си той, очите му се затвориха и сънят го обори. Точно така. И лекият полъх в ухото му пошушна потвърждението си. Това е живота.

* * *

Хармъни задряма, сетивата ѝ винаги бяха нащрек, чувствителния ѝ слух улавяше всеки звук извън къщата на Ланс, следеше за всяка промяна на звуците на нощта.

Когато приближаваше опасност, дивият свят щеше да замре. Това бе част от природата. Те щяха да гледат и слушат, за да разберат дали опасността е за тях или за други. Но сега нямаше замлъкване, нямаше промяна в симфонията от звуци отвън.

Тази симфония ѝ позволи да намери малко покой. Да лежи на гърдите на Ланс, защитена в прегръдките му, докато той спи дълбоко и безпомощно. Хармъни го пазеше, както той пазеше нея. Позволи му почивката, от която се нуждаеше, преди началото на новия ден.

Последните три дни бяха изключително трудни и за двама им може би. Не би могло за Ланс да бъде по-лесно. Животът му вероятно бе запрятан в същия хаос, както нейния.

Докато дремеше в прегръдките му, от време на време си въобразяваше, че усеща части от душата му в топлината на тялото му, които се просмукват в нейната. Защо би позволил една толкова съкровена част от него да проникне в жесток човек като нея, тя не можеше да проумее.

Хармъни нямаше намерение да спи, не наистина. Беше изучила финото изкуство на дрямката преди години. Но за първи път, тя намери покой. Сгуши се в топлината на Ланс и душата ѝ се успокои.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Да запази дистанция между сърцето си и Ланс нямаше да бъде лесно, призна си Хармъни два дни по-късно, докато шофираше през града с отредения ѝ Райдър. Резервният автомобил обикновено се държеше в случай, че някой от останалите е за ремонт, така ѝ бе обяснил Ланс предишния ден, почти извинявайки се за трагичното състояние на автомобила.

Не беше в най-добра форма, призна Хармъни, и определено не беше годен за пустинен патрул, но след като научи странностите му, управлението в града стана лесно.

Туристическият сезон беше в разгара си в Броукен Бът. Пустинята, каньоните и пещерните образувания извън града, го правеха редовна атракция за летните туристи. Самият град носеше характерните черти на Стария запад — от бутиците, кафенетата и специализираните магазини, които се простираха по цялата основна пътна артерия, до баровете, ресторантите и хотелите, обграждащи всеки край на града.

Имаше клиника, болница и медицински павилион от едната страна на Броукен Бът, след това по протежение на целия западен край имаше малък индустриален парк и кланиците, поддържани от фермерите.

Беше очарователен град, призна Хармъни, докато минаваше покрай индустриалната зона, която ѝ бяха дали да патрулира.

Имаше няколко жилища в покрайнините на града, парк за каравани, както и няколко жилищни комплекса, но беше чула от другите служители, че е смятана за най-спокойната част на града.

Беше адски отегчително, но Хармъни се задоволи с факта, че колкото по-дълго не е в града, толкова по-малка е вероятността да се сблъска с Х.Р. Алонзо. Или да се вкара в още някоя беля.

Добрият стар преподобен Алонзо щеше да продължава да упражнява натиск, докато някоя предприемчива Порода не реши, че са чули достатъчно от пропагандата му и не забие куршум в главата му.

Той беше бич за общността на Породите, обединяващ Кръвните расисти и пуристките секти да протестират срещу всеки успех на Породите в обществото. В момента, той отново искаше разрешително да протестират срещу ранчото на Мегън Арнес и къщата, която бе отстъпена на Породите.

Мегън Арнес беше друг проблем. Хармъни не искаше да си има работа с емпатката и нейния съпруг. Миналата година двамата почти бяха успели да я заловят във Франция. Хармъни не знаеше защо се бяха отказали от преследването, но преди да го направят, се бе запитала дали бягството от тях не е безнадеждна кауза. Мегън Арнес можеше да разкрие тайните ѝ по-бързо от всеки друг, ако се приближеше достатъчно. Хармъни знаеше, че щитовете ѝ са силни, но също така бе чула слухове за способността на другата жена да улавя емоции и тайни. А Хармъни имаше прекалено много тайни за криене.

На всичкото отгоре ѝ се налагаше да се справя със странните туристи. Хармъни бе успяла да предотврати един обир предишния ден — да се разправя с дребния джебчия, който открадна чантата на млада майка, беше доста дразнещо. Той беше дрогиран и по-силен от нормалното, което я принуди да блъсне лицето му в тротоара, за да го обезвреди и задържи.

За съжаление му счупила носа. Не бе възнамерявала да го прави. По дяволите, не беше свикнала да носи кадифени ръкавици, докато се разправя с престъпници. Малкият глупак трябваше да се чувства късметлия, задето бе жив, вместо да крещи, че е жертва на полицейско насилие. Заради този малък инцидент я назначиха да патрулира в покрайнините на града.

— Хармъни, GPS-а ти мига отново. — Гласът на Ланс дойде по комуникационната връзка на Райдъра и съдържаше нотка на раздразнение. — Пипала ли си го?

Хармъни извъртя очи. Беше го поправила още от началото.

— Не съм го докосвала, шерифе — каза провлечено, като се протегна към таблото и чукна дисплея на GPS-а. — От тук изглежда, че работи добре.

Хармъни погледна огледалата, преди да навлезе в едно празно място и да регулира проследяващия модул на таблото.

— Не започвай отново да го човъркаш. — Раздразнението на Ланс се долавяше силно и ясно. — Когато се върнеш, се консултирай с

Дейви в гаража. Кажу му, че съм поръчал да го провери.

— Дейви се занимава с него първия път — информира го тя, като разкопча колана си и се наведе да погледне кабелите под таблото. — Трябва да ме оставиш да го взема вкъщи. Сама мога да се погрижа за няколко часа.

— Ужасяваща мисъл — отбеляза той. — Закарай го в гаража. И престани да си играеш с жиците.

Младата жена дръпна виновно ръка от таблото и се втренчи в приемника.

— Ако GPS-а не работи, не можеш да ме проследиш — каза остро тя.

Това нямаше да проработи. Тя беше малко параноична за този сценарий. Джонас се бе погрижил да я следят непрестанно. Копеле.

— Той примигва, не е изключен — увери я Ланс. — За днес стига, тръгвай и отиди в гаража. Може Дейви да ти позволи да му помогнеш.

Хармъни направи гримаса, след това се изправи на седалката и въздъхна безсилно. Вдигна поглед към огледалото за обратно виждане и замръзна шокирано.

Един Сув в тъмносино и бяло, бе спрял близо зад нея, и познатото лице на шофьорското място я накара да огледа района бързо за свидетели.

По дяволите, не се нуждаеше от това.

Тя включи комуникационната връзка отново и заговори, без да откъсва очи от автомобила зад нея:

— Контрол, трябва да взема лична почивка, преди да тръгна. Има станция точно пред мен.

— Прието — обади се гласът на Лени Бланшар. — Ще уведомя шерифа.

Което означаваше, че тя разполага само с няколко скъпоценни минути.

Хармъни излезе от празното място и се насочи към станцията, където зави и заобиколи към задната част на сградата.

Дейн.

Хармъни паркира Райдъра, наблюдавайки как той слезе от Сува, след което се облегна на него с измамна небрежност.

— Нямам време за това. — Младата жена спря на няколко крачки от него, гледайки го предпазливо.

Той изглеждаше свиреп и внушителен, както винаги. Светлорусата му коса обрамчваше лицето с бронзов загар, а изумруденозелените му очи сезираха в нея. Беше с няколко сантиметра по-висок от Ланс, около метър и деветдесет, с мощно, мускулесто тяло, което караше жените да въздишат от желание.

— Получих съобщение, че си заловена. — Погледът му я обходи.

И това бе нещото, което винаги я объркваше най-много в Дейн. Как бе разбрал, че е заловена?

— Да, ами нека кажем, че съм на изпитателен срок — пошегува се Хармъни. — И срещата с теб ще ми навлече проблеми. Какво, по дяволите, правиш тук?

— Тук съм, за да те спася. — Белите му зъби проблеснаха опасно. — Готова ли си за тръгване?

Хармъни отстъпи назад бързо. Той беше повече от способен да я накара да тръгне, беше го правил и преди. Тя огледа безлюдния район, търсейки подкреплението му. Дейн винаги имаше подкрепление.

— Не мога да тръгна, Дейн. — Най-сетне поклати глава твърдо. — Сигурна съм, че знаеш защо точно съм тук сега.

Дейн изглежда винаги знаеше всичко.

Той скръсти ръце на гърдите си и я наблюдава мълчаливо няколко дълги секунди.

— Разбира се, че можеш. — Очите му се присвиха преценяващо. — Един хеликоптер чака извън града. Можем да се измъкнем от тук за половин час.

— Казах ти, че не мога. — Хармъни стисна зъби, когато усети как съзнанието ѝ се бунтува на идеята.

Господи, какво ѝ ставаше? Предполагаше се, че разгонването засяга тялото ѝ, а не я прави глупак. Разбира се, че можеше да си тръгне, просто не искаше. Това бе всичко. Свободата бе силна примамка.

— Просто трябва да издържа шест месеца...

— Няма да минат и шест седмици, преди враговете ти да те открият — изрече той. — Промяната на цвета на косата е добра идея. Гримът е приличен. Но ще те намерят, Хармъни. Рано или късно.

— Не и ако внимавам. — А тя знаеше как да бъде предпазлива.

Дейн изсумтя, докато я наблюдаваше строго.

— Мога да те измъкна, Хармъни. В рамките на няколко месеца ще разберем как да проникнем в компютрите на Отдела и да изтрием файловете ти...

— Джонас няма да ме пусне толкова лесно. По-добре да изиграя тази игра и да се свърши.

— Той ще се погрижи да се провалиш, скъпа...

Като че ли не бе наясно с това.

— Нямам време за това. — Поклати глава енергично. — Трябва да се върна обратно в отдела и да поправят глупавия GPS. Не мога да избягам този път, Дейн. Ако се справя, той ще изтрие досието.

— Заблуждаваш се, Хармъни. — Усмивката му бе многозначителна. — Той те е хванал в капана. Аз мога да те измъкна.

Хармъни направи още една крачка назад. В продължение на години, Дейн винаги бе тук, измъкващ задника ѝ от неприятности. Винаги я бе освобождавал, бе спасявал живота ѝ повече от веднъж, и като че ли винаги знаеше точно къде се намира и какво прави във всеки един момент.

А тя никога не разбра защо. Никога не се бе запитвала защо, до сега.

Внезапно мъглата на хормоните, гладът за Ланс и объркването прочистиха съзнанието ѝ. Тя огледа безлюдния район, косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, преди погледа ѝ да се върне на Дейн.

— Знаеш, че ме наблюдават — каза тя, сигурна в този факт.

— Естествено. — Усмивката му бе изключително уверена. — Но не и в момента. Давай, момиченце, припкай при твоя шериф. Аз ще се мотая наоколо известно време и ще ти пазя гърба. Както винаги. — Това звучеше като заплаха.

— Бих предпочела да си тръгнеш. — Имаше чувството, че нещата са на път да се усложнят адски много.

— Сигурен съм, че е така, малката. — Той се усмихна отново и се обърна към автомобила си. — Убеден съм. За съжаление, мисля, че любопитството ми е събудено.

С тези думи, Дейн затвори вратата, запали двигателя и потегли.

Не за първи път през изминалата седмица, Хармъни изруга.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дейви нямаше да ѝ позволи да докосне Райдъра.

Хармъни крачеше бързо от гаража на отдела по тротоара, който водеше към сградата на шерифството, когато раздразнението започна да се надига в нея.

Механикът ѝ беше пробутал някакво дежурно оправдание, с което си заслужи първо място в списъка ѝ за задници, които трябваше да бъдат сритани, а начина, по който се подмазваше, подхвърляйки остроумни коментари и самодоволни усмивчици, я беше ядосал допълнително. Хармъни имаше чувството, че той умишлено мами за GPS-а, и ако разбереше, че наистина е така, щеше да изтърка гаража с конската му муцуна.

Тъпак.

Днес беше на ръба на търпението си и го знаеше. Пристигането на Дейн бе усложнение, което не можеше да си позволи, и последиците от него бяха тревожни. Дейн можеше да създаде проблеми. А Хармъни не можеше да разбере защо той е тук.

Тя зави зад ъгъла и тръгна бързо към стъпалата, които водеха до едноетажната кирпичена сграда, където се помещаваха офисите на Ланс. Взе стъпалата по две наведнъж, пренебрегвайки погледите, които ѝ хвърлиха неколцината минувачи. Беше заради униформата. Изцяло черна, с кобур, висящ ниско на бедрото, и емблемата на Отдела по делата на Породите, гарантирано привличаше вниманието. Внимание, от което тя наистина нямаше нужда.

Хармъни мина през фойето, помахна на Лени Бланшар, който я стрелна с една усмивка, след което тръгна целенасочено към кабинета на Ланс.

Хвана дръжката на вратата и я тласна навътре.

— Ланс, извинението на този твой механик ми лази по нервите — каза остро тя, като погледна Ланс яростно през бюрото. — И следващият път, когато ме нарече писе, ще изгуби опашката си.

Тогава я връхлетя новото ухание. Отне ѝ една минута, защото мириса на Ланс изглежда завладяваше всичко останало отначало.

Ръката ѝ се спусна към оръжието ѝ, когато се обърна и се изправи пред Джонас, който се облегна на стената и присви очи към нея, а ръцете му се мушнаха в джобовете на копринените му панталони.

— Виждам, че не си се променила — отбеляза той, когато Ланс се изправи, заобиколи бюрото и се приближи към Хармъни.

— Мога да се върна по-късно. — Тя хвърли на Ланс яростен поглед. Можеше да я предупреди, преди тя да връхлети в офиса.

— Той тъкмо пристигна. — Ланс спря на няколко крачки от нея, очевидно готов да се намеси, ако тя реши да се конфронтира с Джонас.

— Хубаво. Когато приключиш с него, ме уведоми. Така или иначе имам нужда от чаша кафе.

— Кафето прави симптомите на разгонването по-лоши, Хармъни — обяви Джонас, когато тя се обърна към вратата. — Не би искала това, нали?

Като залепи една усмивка на лицето си, тя се извърна към него и хвърли страстен поглед на Ланс.

— Означава ли това, че ще си тръгнем по-рано? — прошепна на Ланс.

Устните на Ланс трепнаха.

— Може би.

— Може би ще си взема няколко чаши кафе тогава. Уведоми ме, когато приключите.

Щеше да изпадне в кофеинова абстиненция, преди отново да докосне чаша с кафе. Едва успяваше да се справи с нуждата, забиваща нокти във вътрешностите ѝ и предизвикваща хаос върху контрола ѝ. Нямахше намерение да влошава положението.

— Хармъни, никой не ти е казал, че можеш да си тръгнеш — съобщи Джонас, когато тя отново се обърна да излезе.

Младата жена вдиша бавно, отказвайки да се обърне към него, хвана дръжката на вратата и я натисна бързо.

— Имаше убийство снощи в Пиньон — заяви тихо Джонас. — Барман, който е заподозрян в отвличането и изнасилването на няколко млади жени в областта. Гърлото му е прерязано.

Хармъни се обърна бавно към него.

— За това ли се появи тук? — озъби се Ланс, преди тя да успее да проговори.

Хармъни го погледна изненадано. Беше ядосан. Очите му бяха присвити към Джонас, тялото му се напрегна, а пръстите му се обвиха около китката ѝ и я придърпаха към него.

— Методът на действие е същият като нейният. — Джонас сви рамене, а погледът му се изостри, поглеждайки как Ланс държи Хармъни. — Бил е убит зад бара след затварянето му и е оставен там, за да го намери работодателя му на следващия ден. Съответства на предишните ѝ убийства.

— Предполагаеми убийства — напомни му тя мелодично. — Нямах доказателства и аз отричам обвиненията.

— Така казваш ти — кимна той подигравателно. — И двамата знаем истината. Къде беше миналата нощ?

— С мен — отсече Ланс. — Цялата нощ.

— Той го знае, Ланс — промърмори тихо Хармъни. — Следи ме, и се обзалагам, че са наблюдавали къщата цяла нощ.

Сивите очи на Джонас проблеснаха развеселено.

— И двамата знаем колко си добра в изплъзването. — Породата се отблъсна от стената, а ръцете му бяха още в джобовете му.

Кой казваше, че Джонас не може да бъде умен, когато е необходимо?

— Разкарай се от кабинета ми, Джонас — изръмжа Ланс. — Нямах доказателства, че Хармъни не е била с мен миналата нощ, а аз имам. Вече нямаш никакви правомощия над нея.

— Бил ли си на местопрестъплението? — обърна се Хармъни към Джонас.

Той кимна рязко.

— Миризмата ми беше ли там?

Устните му се стегнаха. Тя го бе хванала на тясно и той го знаеше. За съжаление, обаче миризмата ѝ не бе била и на няколко от нейните убийства в миналото, и той бе наясно и с това. Смъртта бе невероятно умела в прикриването си.

— Не. Миризмата ти не беше там — призна Джонас, гласът му се ожесточи от гняв.

— Тогава нямаш право да ме обвиняваш — усмихна се жената триумфиращо. — Изглежда, трябва да търсиш убицеца си другаде.

Тогава погледът на Джонас се плъзна към Ланс, очите му гледаха подигравателно, а устните му се извиха язвително.

— Тя не се подлага на дресировка, нали? — попита го с развеселено снизхождание.

— Тя не е животно, така че не го очаквам от нея. — Ланс запази хватката си върху ръката ѝ, сякаш се притесняваше, че тя ще посегне към пистолета, висящ на бедрото ѝ. Идеята беше изкушаваща, но самоконтролът ѝ всъщност беше железен.

Джонас изсумтя, преди да попита:

— Значи разгонването върви добре?

Гневът на Ланс пламна на мига. Хармъни можеше да го подуши, гореше като необуздан пламък, с потенциал да се превърне в пожар.

— Джонас, игричките ти стават уморителни — предупреди го тихо Ланс.

Устните на другият мъж се извиха, докато ги наблюдаваше внимателно, търсейки слабостите им. Хармъни усещаше как ги проучва в търсене на пукнатина, която да използва.

— Както казах по-рано, просто се отбих да проверя положението. — Джонас сви рамене, сякаш едно братско посещение трябва да бъде нещо нормално. — Ще ви оставя да си работите. — Погледът му се насочи към Хармъни. — Определено щях да се погрижа GPS-а да бъде поправен, ако бях на твое място. Не искаме да възникнат никакви усложнения заради това.

Той кимна подигравателно, преди да извади ръце от джобовете си и да тръгне към вратата. Хармъни не си направи труда да се сбогува с него, когато той излезе, но не откъсна поглед от него, докато вратата не се затвори зад широкия му гръб.

— Някой ден, ще го изритам от кабинета си — каза Ланс замислено, като пусна ръката ѝ. — И така, какъв е проблема с Дейви?

— Трябва да отидем до Пиньон. — Хармъни пренебрегна въпроса за механика с лека ръка. — Трябва да видя местопрестъплението.

Ланс въздъхна тежко.

— Вече помислих за това. Ще се свържа с шериф Грас и ще я информирам, че тръгваме натам.

— Това не може да бъде съвпадение, Джонас го знае — посочи тя най-сетне. Изводите за убийството я бяха връхлетели още в

момента, в който Джонас ги осведоми за него. — Някой подозира коя съм.

— Тогава просто ще трябва да разберем кой е. — Гласът му изхриптя, когато се сниши, сънливият му гладен поглед я поглъщаше. — Напиши си доклада, докато се свържа с шериф Грас и след това се отправяме към Пиньон. Бих искал да се върнем, преди да е станало прекалено късно.

* * *

Шериф Грас беше четиридесет и няколко годишна, със стегната стойка и добродушни лешникови очи. Имаше фини бръчици в ъглите на очите си и вдлъбнати линии от смях от двете страни на устата си. Въпреки това се държеше напълно професионално, когато Хармъни и Ланс паркираха зад малката циментена сграда, в която се помещаваше Drink Em Up, скромен бар точно в началото на града.

Тя отстъпи от тъмносиния си Райдър, свали очилата от очите си и се облегна на вратата.

— Ланс, радвам се да те видя отново — усмихна се приятелски, когато те приближиха.

— Кейти, как са Бен и децата? — Ланс се усмихна в отговор, близките им отношения бяха очевидни.

Хармъни стоеше мълчаливо, докато те си разменяха любезности, съдържайки нетърпението си заради светските формалности. Това беше още един плюс на страната на убиеца. Смъртта никога не питаше дали децата са добре.

— Кейти, запознай се с Хармъни Ланкастър, тя е на временно назначение от Отдела по делата на Породите — представи ги най-сетне една на друга Ланс. — Хармъни, Кейти Грас, шериф на окръг Отеро.

Хармъни кимна хладно.

— Мога ли вече да видя местопрестъплението? — попита спокойно.

Очите на шериф Грас проблеснаха развеселено.

— Тя ми напомня за онзи приятел Уайът, Ланс — провлече Кейти. — Изцяло. Дали е нещо свързано с Породите?

— Да, нещо такова — отговори Хармъни вместо него. — И Джонас е котенце. Просто трябва да знаете как да се справите с него.

Другата жена примигна изненадано, преди от устните ѝ да бликне смях.

— Хайде тогава — сви рамене тя. — Разследващият екип вече беше тук. Съмнявам се да е останало много.

Хармъни се отдалечи от Ланс и шериф Грас, следвайки миризмата на кръв към буницето точно зад вратата.

— Донесохте ли снимките от местопрестъплението? — Знаеше, че Ланс ги е поискал.

Хармъни приклепна и се наведе над кървавите петна по асфалта, изчислявайки ъгъла и дълбочината на раната на базата на това, което виждаше там.

— Заповядайте. — Папката ѝ бе подадена със силен замах.

Хармъни я отвори и се взря в трупа. Обикновени черти на лицето, остър нос, и гърлото му определено бе прерязано. Ъгълът обаче, бе неправилен и не съответстваше на нейният маниер. Нещо, което Джонас би трябвало да е забелязал.

— Убиецът е бил по-висок от мъртвеца — промърмори тя. — Колко е висока жертвата?

— Метър и осемдесет. — Шерифът на Отеро коленичи до нея. — Как можете да разпознаете това?

— Ъгъла на разреза. — Хармъни прокара нокти по раната на снимката. — Според ръста на убиеца и този на жертвата, раните ще бъдат различни. Дълбочината на разреза в точките на натиск е показателна. Щом барманът е бил метър и осемдесет, тогава вашият убиец е няколко инча по-висок. Може би метър и деветдесет, метър деветдесет и нещо.

— Съдебният лекар все още изследва тялото, директора на вашия Отдел също го погледна. И не е споменавал това — отбеляза Грас.

— Той не познава ножовете като мен. — Хармъни ѝ подаде обратно папката. — Предполагам, че оръжието е боен нож на Специалните части^[1].

Убиецът в действителност можеше да бъде Порода. Или войник на Съвета. Бяха разработени специални тренировъчни протоколи за Породи, само за да бъдат в състояние да идентифицират техните убийства.

Хармъни извади чифт латексови ръкавици от джоба си и сложи едната, преди да се протегне надолу. Прокара пръсти по петната от кръв, след което ги вдигна към носа си. Миризмата на съсирена кръв беше всичко, което откри.

Тя се намръщи, изправи се и присви очи към петното.

— Екипа по разследването откриха ли някакви доказателства?

— Нищо. Освен кръвта и тялото, нямаме улика. — Шерифът въздъхна. — Надявахме се, че когато го погледне една Порода, ще ни даде преднина.

Хармъни поклати глава. Който и да бе извършил убийството, е бил внимателен, изключително внимателен в използването на нейният маниер на убиване.

— Престъплението е подобно на няколко убийства в Щатите през последните няколко години — посочи тогава Грас. — Предполагаеми насилници, срещу които органите на реда не са успели да съберат доказателства. Може да си имаме работа със сериен отмъстител.

Или имитатор с бележник.

Хармъни вдигна очи към Ланс и видя как главата му се наклони замислено. За какво си мислеше? Понякога Хармъни можеше да се закълне, че той чува нещо, което никой друг не може.

— Това е различно — отговори най-сетне тя. — Ъгълът на разреза, дълбочината и маниера на действие. Имитатор е.

Очите на Грас се присвиха, когато Ланс ѝ хвърли предупредителен поглед.

— Както казах, познавам хладните оръжия. — Хармъни сви рамене. — И съм изучавала убийства, извършени с ножове. Повярвайте ми, това е различно. Вашият съдебен лекар ще го потвърди, ако си направи труда да проучи другите убийства внимателно. Не знам какво имате тук, но не е убийство с цел отмъщение.

Приличаше по-скоро на добре обмислен план.

Грас въздъхна уморено.

— Съдебният лекар вече започна да преглежда другите убийства по нареждане на директор Уайът. Той беше този, който предположи възможността.

Защо Джонас бе направил това?

Хармъни остана със сведена глава, насочила поглед към кървавото петно, докато се мъчеше да намери смисъл в коментара на шерифа.

— Това копия от снимките ли са, Кейти? — попита Ланс. — Бих искал да ги задържа, ако може. Може би Хармъни ще забележи нещо, като ги прегледа по-късно.

— Да, копия са. — Тя му подаде папката. — Надявам се да открие нещо. Бърт Фелдън не беше много харесван, но докато потвърдят вината му, имаше правото да диша.

Ако беше невинен, имаше правото да диша, помисли си Хармъни, но го запази за себе си. В този момент, нямаше начин да го произнесе.

— Открихте ли нещо в дома му? — попита тя вместо това.

Шериф Грас поклати глава.

— Чисто е. — Погледна часовника си и въздъхна тежко. — Трябва да тръгвам, но ако имате нужда от нещо друго, само ми кажете.

— Благодаря отново, Кейти, поздрави Бен от мен. — Ланс кимна, когато тя вдигна ръка за сбогуване и се обърна.

— Готова съм да тръгваме — каза Хармъни, когато шерифа се насочи към автомобила си. Отказа да погледне Ланс и пое към неговия Райдър.

— Джонас ще се опита ли да те натопи, Хармъни? — Въпросът му не я изненада.

Тя отвори вратата на Райдъра и се настани на седалката, после прокара пръсти през косата си уморено.

— Проклетата да съм, ако знам какво ще направи Джонас вече — въздъхна жената. — Но не го е извършил той. Би могъл обаче, да нареди на друг да го стори.

Хармъни мълчеше по обратния път до Броукен Бът, обърнала глава настрани, с поглед, насочен към пейзажа отвън. Беше като в капан вътре в автомобила, заедно с Ланс. Възбудата я измъчваше и правеше ясното мислене почти невъзможно.

Когато Ланс паркира Райдъра пред къщата, Хармъни скочи от автомобила и закрачи около него.

— Не съм го извършила аз — информира го тя, гневът започваше да се разгаря вътре в нея. Гняв и възбуда, безсилие и раздражение — те започнаха да се надигат, заедно с глада, който я разяждаше.

— Никога не съм си го помислял — заяви Ланс, докато вървеше след нея. Ключовете на къщата издрънчаха в ръката му, докато двамата вървяха към входната врата.

— И как стигна до този извод? — сопна се тя, като го погледна гневно. — Мислиш, че си толкова добър, че да не мога да се измъкна от къщата, без да разбереш? Повярвай ми, Ланс, достатъчно добра съм да го направя.

— Да. Достатъчно добра си — кимна той със сериозно изражение, въпреки че ако Хармъни не грешеше, в очите му блестеше веселие.

— Как би могъл да знаеш? — изсумтя жената, когато стъпиха на верандата и Ланс отключи вратата бавно.

Той беше прекалено доверчив за шериф, помисли си тя. Би трябвало незабавно да я заподозре, а не веднага да я защити.

Хармъни влезе в къщата предпазливо, погледът ѝ обходи бързо антрето, трапезарията и долния край на всекидневната, когато Ланс застана зад нея.

— Охранителната система може да бъде заобиколена, Ланс — напомни му строго.

— Но ветровете не могат.

Хармъни се завъртя, когато някакъв старец излезе от стаята на Ланс, изкривените му крака бяха покрити с панталони от еленова кожа, а горната част на тялото му — с черна тениска на Металика. На гърдите му падаха дълги сиви плитки. Силно сбръчканото му лице се разтегна в усмивка, когато Ланс улови ръката на Хармъни, насочила се към оръжието ѝ.

— Успокой се, диво коте — каза той и въздъхна. — Запознай се с дядо ми, Джоузеф Редулф. Дядо, това е...

— Убийщата. — Черните му очи проблеснаха развеселено, когато старецът тръгна бавно напред, главата му се наклони, а кокалестите му ръце се мушнаха в широките джобове на панталоните му. — Тя не прилича на убиец, синко. Може би в този случай ветровете не са прошепнали всички тайни в старите ми уши. Ти какво мислиш?

— Мисля, че съм готов за едно питие. — Ланс въздъхна отново. — Едно много голямо, много силно питие. Някой иска ли да се присъедини?

[1] Бойният нож е предназначен само за военна употреба и е предимно за близък бой. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тя е хубава жена, синко. Земята се е справила добре за теб — каза Джоузеф, докато Ланс си наливаше второ питие и се питаше кога, по дяволите, щеше да свърши този ден.

— Не започвай, дядо — промърмори той.

Джоузеф се засмя, дрезгаво и стържещо, което напомни на Ланс за възрастта на дядо му. Обърна се към стареца и го погледна внимателно. Джоузеф не излизаше особено напоследък. Прекарваше много повече време от обичайното в дома си.

— Е, радвам се да те видя най-накрая улегнал — кимна твърдо дядо му. — Земята прошепва нейното име с твоето и музиката на удоволствието вещае добро. Пътешествието, което ще изминете заедно, ще бъде предизвикателство за теб.

Ланс изсумтя при тези думи. Радваше се, че поне един от тях може да разбира шепотите на вятъра, защото бе дяволски сигурно, че той не бележи никакъв напредък.

— Но ще ти донесе и опасност. — Джоузеф го гледаше строго сега. — Шепне за смърт, но не за кръв. Понякога ветровете не дават толкова, колкото друг път.

Това бе и една от причините Ланс да се съпротивлява на посланията, носени от ветровете. Те никога не даваха отговори, само още повече въпроси.

— Все още ли се бориш с тайните, които ти носят, синко? — попита накрая Джоузеф опечалено.

Ланс въздъхна уморено.

— Опитвам се, дядо. — Той се взря в стареца. — Но както ти каза, ветровете понякога не дават толкова, колкото друг път.

Джоузеф кимна бавно.

— Но можеш да чуеш онова, което е важно. Знаеш, че тя е твоята жена и че я следва опасност. Вслушай се в тях и те ще те преведат през това.

— Или ще ме доведат до гибел — промърмори Ланс, преди да вдигне питието си.

— Не чувам писъка на смъртта ти. — Старецът сви рамене. — Ако свършиш мъртъв, тогава ще бъде поради твоего невежество, не по волята на земята.

Такъв беше неговият дядо, отзивчив до края.

— Хубаво е да знаеш, че нещо все пак остава в моите ръце — изръмжа Ланс с чувство на безсилие. — Бях започнал да се чудя.

Дядо му се изсмя при този коментар.

— Исках само да се отбия и да се запозная с твоята млада жена — каза тогава той. — Сега обаче знам защо чух плач по ветровете. Тя е наранена, нали?

Наранена беше слаба дума за онова, което Ланс усещаше, че се крие вътре в Хармъни. Понякога усещаше кошмарите ѝ, чувството на болка, което я ръководеше и страха ѝ от това да се нуждае от някого.

— Да, така е. — Той удари чашата в бар плота и направи измъчена гримаса. — Джонас я доведе тук, и имам чувството, че той играе много опасна игра с нея.

— А, да, Джонас Уайът — въздъхна Джоузеф. — Той е труден човек, този млад Лъв. Бори се с това, което е, и с онова, за което копнее душата му. Когато един воин се бори с подобна първична част от себе си, той често наранява останалите. Това е съдбата му, да научи уроците си по трудния начин.

— В края на юмрука ми, ако продължава по този начин — отсече Ланс. — Започвам да се уморявам от неговите игрички. Особено от тази, която играе с Хармъни.

— Има много сили, така мисля аз, които искат да я отнемат от теб, синко. Не само Джонас. Въпросът е, ще им позволиш ли да вземат онова, което е само твое? — попита го Джоузеф. — Разумът е високо качество за един мъж. Но понякога човек трябва да покаже на своята жена, че наистина е достатъчно силен, за да е равен с нея. Понякога това учи жената на онова, което тя трябва да знае, когато опасността идва, шепнеща нейното име. Може би трябва да помислиш върху това.

Ланс се взря в дядо си и наруга, макар и мълчаливо, гатанките, с които бе склонен да говори Джоузеф Редулф. Той не можеше просто да се изправи и да ти каже нещо. Всичко трябваше да бъде урок, или пъзел за нареждане.

— Какво ще кажеш за вечеря? — предложи Ланс, като начин за разведряване на настроението. Както обикновено, отговорите или щяха да дойдат при него, или животът щеше да му скрита задника с достатъчно сила, за да види смисъла, който дядо му се опитваше да вложи.

— Звучи добре, но обещах на Мегън, че ще вечерям с нейните млади Породи, след като се видя с теб. Тя се тревожи за теб. Да стои далеч този път не е лесно за нея, но сега разбирам защо си поискал това от нея. Емоциите, скрити в твоята млада Лъвица, ще я смажат.

— Да, така е. — По дяволите, едва не бяха смазали него, а той не беше емпат. — Кажй й, че я обичам, дядо. И че ще се видим скоро.

— Ще го направя. — Джоузеф кимна и тръгна към входната врата. — А ти дръж младата си жена близо до теб, Ланс. Не давай шанс на опасността, която я дебне, да я намери. Тя няма истински приятели, освен теб. Все още.

И с този последен загадъчен коментар, Джоузеф отиде до вратата и си тръгна. Ланс си наля още едно питие. Щеше да бъде дълга вечер.

* * *

Имаше моменти, когато Хармъни благославяше животинските си сетива, но имаше и други, в които ги проклинаше. Докато се разхождаше из къщата, осъзнавайки, че не е доловила присъствието на дядото на Ланс, тя отново ги прокле.

Имаше някои хора, които трябваше да се избягват на всяка цена, просто защото те бяха толкова много част от природата, от земята около тях, че земята им говореше. Лъвската част у нея разпозна това в Джоузеф Редулф. Той беше дете на земята, напълно в синхрон с нея, и като такъв, можеше да вижда отвъд онова, което другите могат. Както внучката си, Мегън Арнес, и все пак различен от нея.

Хармъни не бе уловила изтънченото движение на сила около нея, което обикновено я предупреждаваше, че пред нея стои медиум. Но също така знаеше, че има хора виждат неща, разбират неща, без дори да се препънат в защитите й. Имаше чувството, че дядото на Ланс е един от тези хора. Започваше да се чуди дали и Ланс не е такъв, защото

той продължаваше да се опитва да намери път под бронята ѝ. Поглед. Докосване. Определен тон на гласа.

Хармъни имаше ужасното усещане, че ако в крайна сметка остане тук по-дълго, заминаването ще я убие. Не беше в неин стил да се привързва или сприятелява. Вероятността да разбие сърцето си само нарастваше. И в рамките на една седмица, вероятността сериозно излизаше извън контрол.

Докато нощта настъпваше, Хармъни използва тъмнината в стаята си, за да помисли. Простряна на пода, обляна в пот от коремните преси, които правеше, тя се опитваше да прочисти съзнанието си. Да се концентрира върху свиването на мускулите си, вместо възбудата, изгаряща цялото ѝ тяло.

Можеше да мисли и докато тренира. Кой бе убил бармана? Кой враг, когото познава, би сторил това, за да я обвини несправедливо, вместо да я застреля? Тук беше достъпна. Нямаше начин да се скрие от оръжието на снайперист, което означаваше, че не е операция, управлявана от Съвета. Съвета я искаха, но не мъртва. Не им беше от полза мъртва. Ако тя бе обвинена в извършването на друго убийство, те знаеха добре, че Джонас няма да се поколебае да я погуби.

Беше си създавала и други врагове, разбира се. Един наемен убиец имаше тонове такива. Но Хармъни беше предпазлива. Лицето на Смъртта беше много по-различно от това, което използваше като Хармъни. Хармъни можеше да се разхожда по улицата, да пазарува в най-хубавите магазини и да вечеря в най-добрите ресторанти. Смъртта трябваше да използва прикритието на нощта и да се крие в сенките.

Изтривайки потта от очите си, тя се срина по гръб на килима, дишаща тежко, докато се мъчеше да си поеме дъх, след което започна нова серия от коремни преси.

Алонзо беше в града. Знаеше за Смъртта, но не познаваше Хармъни. Щеше да знае, че има Порода в органите на реда, но ако бе свързал двете неща заедно, той нямаше да разиграва такава сложна инсценировка. Копеле.

Освен това, Алонзо може би нямаше представа, че тя знае тайните му, връзките му със Съвета и операцията във Франция преди десет години.

Нищо от това нямаше смисъл.

Хармъни се намръщи към тавана, опитвайки се да разреши нещо, което нямаше основа. Винаги имаше шанс убийството на бармана да е случайно, но Хармъни не вярваше в случайности. За нея такива не съществуваха.

Нищо не съществуваше за нея, освен Смъртта.

Болката, която стегна гърдите ѝ при тази мисъл, почти ѝ секна дъха. Беше на двадесет и пет години. Двадесет от тези години бе прекарала в убиване.

Младата жена вдигна ръце от пода и се взря в тях, дори в тъмнината на стаята, видя кръвта. Толкова много кръв се бе изляла по ръцете ѝ, оцветявайки душата ѝ и всичко, до което се докосне.

Всеки, когото докосне.

О, господи, какво правеше тук? Едва потисна истеричния смях, който напираше на устните ѝ. Какво я накара да си помисли, че може да направи това? Че някога може да има свободата, която Джонас ѝ предложи.

Шест месеца. Той знаеше, че никога няма да издържи шест месеца. Знаеше, че миналото ѝ ще я преследва, ще я намери, и тя се страхуваше, че точно това се бе случило.

Докато лежеше на пода, звукът от завъртането на дръжката на вратата я накара да извади пистолета и да застане на колене. Свали предпазителя, когато вратата се отвори навътре.

— Ти луд ли си? — изкрещя към Ланс яростно и се изправи на крака гневно. — Никога не прави това. Никога.

Ланс стоеше в рамката на вратата, подпря се с една ръка на касата и се взря в стаята. Светлината от коридора го засенчваше, но Хармъни знаеше, че разкрива нея. Облечена в прилепнала памучна тениска и подходящи боксерки, влажна от пот, нито една част от тялото ѝ не можеше да бъде скрита от погледа му.

Зърната ѝ се притиснаха към дрехата, а клитора ѝ запулсира, когато тя се втренчи в него. Без риза. Господи, не можеше ли да облече поне тениска? Единственото нещо, което я спаси от това да се задъха от страст, беше факта, че той е в сянка и тя не може да види подробности.

Но можеше да подуши. А уханието му бе възбуждащо. Пустинна жар и бурни ветрове. Комбинацията накара жлезите под езика ѝ да се подуят още повече и сладкият вкус на възбудата се разли в устата ѝ.

Чудесно. Просто чудесно, помисли си тя. Бе успяла да задържи под контрол това разгонване за два дни, само за да бъде заслепена от някакви голи гърди и мъжко ухание.

— И какво, просто ще си стоиш там? — Хармъни отиде до нощното шкафче и светна лампата, поне да си даде малко предимство, като го вижда. За разлика от повечето Породи, нощното ѝ зрение не беше точно необикновено.

Може би трябваше да остави лампите загасени.

Ланс се размърда, докато я гледаше, твърдите мускули на гърдите му се раздвижиха, а тези на корема се стегнаха, когато разкопчания колан на дънките му привлече погледа ѝ.

— Подгизнала си от пот — отбеляза той. — Нима да лежиш тук и да тренираш като демон е по-добре, отколкото да си в леглото ми?

— Да! — Не, изкрещя вътрешно.

Изражението му стана изобличително, когато размаха пръст към нея.

— Малките момиченца, които лъжат, биват наплясквани — предупреди я.

Това нямаше да промени решението ѝ. Нямаше.

Хармъни скръсти ръце на гърдите си и го погледна.

— Не бих опитала, ако бях на твое място — каза тя дрезгаво.

— Какво? Да те напляскам? — Порочната усмивка, която разтегли устните му, беше от чиста страст. — Обещавам, скъпа, ще ти хареса.

Хармъни беше на две секунди от това да изръмжи. А толкова мразеше да играе в стереотипа на Породата.

— Какво точно искаш? — попита тя през зъби.

— Какво точно? — Ланс изви вежди подигравателно. — Сигурна ли си, че искаш да отговоря на този въпрос?

Тя погледна към часовника.

— Минава полунощ. Не трябва ли да работиш сутринта?

— А ти? — отговори той, гласът му бе копринено тъмен и погали сетивата ѝ с почти същия ефект, както мазолестите му длани по плътта ѝ.

Когато Ланс пристъпи в спалнята, въздухът около Хармъни запулсира от желание.

Господи, какво щеше да прави с него?

— Моля те, Ланс. — Тя отстъпи назад и го погледна отчаяно. —
Върви си в леглото.

— Ела с мен, Хармъни — прошепна той, приближавайки се,
тъмната му кожа проблесна. — Позволи ми отново да те държа, докато
спиш. Ще те пазя, скъпа.

Изкушителната представа за това предизвика тръпка по кожата ѝ.
Той я беше прегръщал, докато спеше миналата нощ. Не беше в
състояние да го предотврати, не можеше да го задържи. Искаше само
да подремне, но преди да успее да се спре, тя бе паднала в бездната,
която я очакваше. И го бе направила толкова дълбоко.

Хармъни поклати глава, усети как косата ѝ се потри в раменете,
галейки вече чувствителната ѝ кожа, напомняйки за неговото
докосване.

Ланс се приближаваше с всяка секунда, докато не застана само
на няколко сантиметра от нея, топлината на тялото му я заобиколи. Тя
дори не знаеше, че ѝ е хладно, докато топлината му не я обгърна.

— Ти си мокра, скъпа — прошепна той, ръката му хвана
тениската ѝ и я дръпна нагоре. — Позволи ми да ти помогна.

Тениската мина през главата ѝ, а Хармъни примигна към него
объркано. Как бе направил това?

— Ланс. — Тя притисна ръце към голите му гърди, след което
простена, осъзнавайки, че поражението е само на няколко секунди
разстояние, колкото дланите ѝ да поемат топлината на тялото му.

— Да, почувствай го — каза напевно Ланс. — Позволи ми да те
стопля, скъпа.

Хармъни усети как устните ѝ се разтварят безпомощно, а цялото
ѝ тяло се напряга, подготвяйки се за дивата страст на целувката му.
Вместо това, той само погали устните ѝ със своите.

Ръцете му се плъзнаха по талията ѝ, мазолестите му длани я
галеаха с огнено удоволствие, докато не обгърнаха повдигащите се
хълмчета на гърдите ѝ. Палците му погалиха зърната и Хармъни усети,
че се задъхва. Задъхваше се от неговото докосване. Ръцете ѝ уловиха
китките му, когато усети как всяко нервно окончание в тялото ѝ
започва да пулсира в очакване.

Трепна, когато палецът и показалецът му приложиха еротичен
натиск върху твърдото връхче на зърното ѝ, изпращайки изгарящ

прилив на удоволствие през корема ѝ. Дъхът ѝ секна от усещането, а ноктите ѝ се забиха в китките му.

— Не можем да продължаваме така. — Викът ѝ беше слаб, умоляващ. — Не ми причинявай това, Ланс.

— Да не ти причинявам какво? Да не те карам да признаеш желанието си? — Устните му се плъзнаха по челюстта ѝ, оставяйки огнена диря по пътя си. — Да не те карам да се чувстваш така, както се чувствам аз ли, Хармъни? Изгарям за теб, скъпа. Изгаряй и ти за мен.

Нима не знаеше, че пламъците разяждаха вътрешностите ѝ постоянно, разкъсваха волята ѝ, защитите ѝ?

— Просто чувствай, Хармъни — каза напевно Ланс. — Само за малко.

Когато устните му се върнаха на нейните, те се разтопиха в нея, целуваше я с копнеж и страст, които тя не можеше да отхвърли. Дълбоки, жадни целувки, които замъглиха разума ѝ и замаяха сетивата ѝ.

— Точно така, любима. — Той дишаше тежко, неравно, когато се отдръпна и плъзна едната си ръка по торса ѝ, по корема. Хармъни се насили да отвори очи.

Секунда по-късно дланта му се плъзна между бедрата ѝ и се притисна към жадуващия център на тялото ѝ. Хармъни усети как я залива главозамайваща вълна от удоволствие.

Не можеше да не стисне бедрата си, да задържи дланта му там. Тя обхващаше плътно женствеността ѝ, венериният хълм, притискаше клитора ѝ и се потриваше в него опустошително. Под ръцете ѝ, плътта му беше гореща, под устните ѝ силната колона на шията му я призоваваше. Кожата му имаше вкус на мъжка възбуда и топлина, прилепваше по езика ѝ и се смесваше с хормона, изливащ се от жлезите под езика ѝ. Опияняващият вкус я накара да копнее за още. Зъбите ѝ се плъзнаха по кожата му, а сетивата ѝ се събудиха.

Защитите ѝ паднаха, не успяха да понесат тежестта на комбинирания им глад. Битката с желанието и нуждата, която бушуваше вътре в нея, беше тази, която не можеше да спечели, докато бе в прегръдките му.

— Точно така, скъпа — прошепна Ланс до ключицата ѝ, главата му се сведе по-надолу, насочвайки се безпогрешно към твърдите връхчета на зърната ѝ, докато дланта му възпламеняваше клитора ѝ,

притискайки меките, копринени боксерки към него. Увеличи натиска и предизвика накъсан дрезгав вик. Блестящите пламъци на удоволствието я разкъсаха.

Хармъни бе загубена. Едно докосване и тя затъваше, и дори не й пукаше. Миналото, настоящето, опасността, която я заобикаляше — всичко това заплашваше да се разтвори около нея, а когато това станеше, тя знаеше, че ще умре. Не можеше да направи това. Не можеше да позволи на глада да унищожи единственото хубаво нещо, което някога бе намирала през живота си.

Любовта към Ланс беше слабост. Слабост, която можеше да го погуби.

— Не. — Хармъни се откъсна от него, без да е сигурна от къде намери сили да го стори.

Подпря се на леглото, протегна се надолу, взе тениската си от пода и я задържа пред гърдите си, докато се бореше да се отдръпне от Ланс.

Сега, когато цялата дължина на стаята беше между тях, тя се обърна и се взря в гърба му. Той дишаше тежко, главата му бе наведена, а ръцете му бяха опрени на бедрата. Бореше се за контрол, Хармъни можеше да го види във всеки мускул на тялото му.

Когато Ланс се обърна към нея, тя трепна от блясъка на сините му очи, от дивият вид на изражението му.

— Колко дълго можеш да бягаш, Хармъни? — Гласът му беше дрезгав и груб. — Можеш ли да го правиш шест месеца, скъпа?

— Трябва — извика жената, мразеше изражението на лицето му, глада и нуждата, увереността, че тя ще се провали. — Не разбираш ли, Ланс? Не мога да имам това. Няма значение какво иска природата, или какво искам аз. Не мога да имам това.

Тя стисна в юмруци тениската си, борейки се да сдържи желанието да се върне при него, да го докосне.

— И защо не можеш да го имаш? — изрева Ланс в отговор. — Защото си жестока убийца? Бедна, малка Порода, която трябва да се бори сама. Това са глупости и ти го знаеш.

— Не, не са глупости — отвърна тя яростно. — Истина е, но ти си прекалено дяволски възбуден, за да го видиш.

— О, имаш право за възбудата, скъпа. Толкова дяволски твърд съм, че мога да те чукам цяла седмица без да спирам. И проклет да

съм, ако ще си тръгвам така винаги. Ти си шибаната ми половинка. Мислиш ли, че просто така можеш да избягаш от това? Че това просто ще си отиде?

Хармъни трепна, когато той се развика срещу нея, дрезгавият му тон показваше нарастващото му неудовлетворение и гняв.

— Това е само похот. — Младата жена махна с ръка, като отчаяно искаше да повярва това да се окаже истина. — Химическа реакция. И тя ще изчезне.

— А ти само се самозалъгваш.

Хармъни скочи, за да го избегне, когато той закричи бързо към нея, сграбчи китката ѝ и дръпна ръката ѝ към бедрата си.

— Почувствай това, Хармъни.

Тя изскимтя, когато Ланс притисна пръстите ѝ към твърдата ерекция под дънките му.

— Няма да изчезне. Събуждам се така и заспивам така. И, за бога, ако се опитваш да ми кажеш, че ти не си толкова влажна, колкото аз твърд, ще те чукам точно тук, където стоиш, само за да ти докажа, че грешиш.

— Ще изчезне.

— Няма да изчезне — изрева Ланс и се отдръпна от нея също толкова бързо, както я бе сграбчил.

— Тогава аз ще го направя — прошепна Хармъни, докато болезнената нужда я разкъсваше. — Не разбираш ли, Ланс? От всичко в моя живот, ти си единственото хубаво нещо, което ми се е случвало. Искаш от мен да поема риска това, което съм, да те унищожи. Не мога да го направя. Не мога да остана тук. Никога няма да остана тук. Смъртта е преследвана, Ланс, от войници на Съвета и от правните органи. И независимо дали искаш да го признаеш или не, в крайна сметка ще ме открият.

Ланс се укроти.

— Мислех, че си боец — каза тихо. — Детето, което премина през ада и уби чудовищата, които имаха намерение да го унищожат, беше боец. След това порасна и се превърна в нещо друго. Онова дете знае как да живее. Какво стана с него, когато то порасна, Хармъни?

— То научи, че единствено смъртта е от значение — каза тя тъжно. — Защото така завършва всичко, Ланс. Всичко, до което се докосна, накрая умира.

— Как може? — сопна се мъжът. — Защото продължаваш да бягаш, Хармъни. Може би ако спреш, само за малко, ще намериш нещо, за което си струва да се бориш. Това изисква повече смелост — да се изправиш и да се бориш, отколкото да се криеш и убиваш. Опитай веднъж, скъпа, може да откриеш, че си е струвало времето. — Погледът му я докосна. — Или може би това ти е проблема. Не трябва да се страхуваш от нещо, пред което не е нужно да се изправяш. Нали?

— Това не е вярно — поклати глава бясно Хармъни.

Той не беше прав. Не можеше да е прав. Тя не се страхуваше от нищо и от никого. Тя беше Смъртта.

— Вярно е, Хармъни. Забавлявай се като се самоубиваш с коремни преси, докато се опитваш да го отречеш. Лично аз имах много по-приятно лекарство на ум. Но ти го направи по своя начин. Засега.

— Какво искаш да кажеш с това? — Очите ѝ се присвиха към него подозрително, докато се бореше с чувството, че търпението на Ланс бързо се изчерпва.

— Точно това, което казах. Продължавай да правиш коремни преси. Изглежда, те ти помагат повече. — Усмивката му беше стегната, когато излезе от стаята. Заплахата обаче, остана след него. Както и разяждащата гореща нужда.

Хармъни легна на пода и започна коремните преси.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата вечер, Ланс замени разнебитения Райдър със своя собствен. За съжаление с него вървеше и той. За да добави и обида в това деяние, той промени също и графика ѝ.

— Ако ще стоя цялата проклетата нощ буден, тогава е по-добре да поработя — каза рязко мъжът същата сутрин, когато я информира за промяната.

Когато се обадиха за нередности и бой в един от най-популярните барове, Хармъни едва не потри ръце от радост. Наведе се напред, разтягайки предпазния колан, докато Ланс шофираше към заведението.

Не беше имала добър бой от месеци. За съжаление, когато адреналина започна да нахлува във вените ѝ, възбудата в тялото ѝ се увеличи. Тя беше почти като наркотик в кръвта ѝ, кожата ѝ стана чувствителна, а нервните ѝ окончания започнаха да пулсират.

Хармъни отметна предпазния колан и отвори вратата още преди Райдъра да спре напълно. Пренебрегвайки Ланс, който извика името ѝ, тя се отправи към бара и боя вътре.

— О, не, не. — Той я хвана за ръката и я дръпна изненадващо да спре.

Хармъни го погледна шокирано.

— Какво?

— Вземи показанията им! — посочи той властно към малката тълпа отвън. — Веднага!

— Но боя... — О, господи, наистина имаше нужда от изразходване на енергия. Усещаше как тази нужда стяга корема ѝ и се надига във вените ѝ.

— Показания — озъби се Ланс, израза на очите му я накара да се поколебае. — Веднага.

Хармъни изръмжа яростно, кучешките ѝ зъби проблеснаха, когато звукът избоботи в гърлото ѝ. Ланс сграбчи ръката ѝ и плесна бележника си в нея.

— Веднага. — Тонът му беше примитивен, толкова заповеднически, че тя се изненада за миг. — Точно сега.

Хармъни взе бележника, ядосана от несправедливостта, докато той и другите започнаха да разчистват бара.

— Това не беше честно — сопна се тя, когато той излезе от бара един час по-късно с натъртване по слепоочието, дърпайки за яката на ризата дръглив каубой към чакащата патрулна кола. — Можех да помогна.

Ланс изсумтя грубо.

— Нямахте да ти посинят очите, ако ми беше позволил да помогна — продължи тя, стискайки в юмрук измачкания му бележник. — Не мога да повярвам, че го направи.

Не можеше да повярва, че се бе подчинила сляпо, като някаква покорна слабачка, която не знае как да отвърне на удара. Никога не се бе подчинявала на някого през живота си. Защо, по дяволите, да започва сега?

— Отношението ти започва да ме дразни, шерифе — информира го жената, опитвайки се да не се вглежда твърде дълбоко във факта, че образно казано, си бе подвила опашката и се бе подчинила.

— Взе ли показанията?

— До последния свидетел — отговори тя с фалшива приветливост и го изгледа кръвнишки, когато не видя и следа от извинение в изражението му. — Трябваше да ме оставиш да вляза.

— Защо? — излая Ланс, като се обърна и тръгна към Райдъра. — За да изразходиш част от енергията, която бушува в тялото ти? Не мисля така. Качвай се в Райдъра.

Отвори вратата ѝ и тя мина покрай него.

— Това е най-идиотското нещо, което съм чувала да излиза от устата ти — сопна се тя, когато той затръшна вратата и заобиколи автомобила. — Аз не съм ти домашен любимец, който можеш да изпратиш в ъгъла и да му заповядаш да седне.

— Това е куче. — Ланс завъртя ключа в стартера и запали двигателя. — Всеки знае, че котките не могат да се дресират.

Хармъни се възмути.

— Аз не съм котка — изсъска тя.

По дяволите. Мразеше този звук.

Както и самодоволната усмивка, която разтегна устните му.

— Мислиш ли, че това ще ме вкара в леглото ти? — обърна се към него подигравателно. — Аз не смятам така, любовнико. Ще трябва да вложиш малко повече старание, шибаните ти отчети не могат да ме ядосат чак толкова.

Ланс само изсумтя в отговор. Хармъни мразеше, когато прави така.

Когато отвори уста да избухне, диспечера се обади за семейна нередност. Ланс веднага се усмири, когато отговори на повикването с леден гняв.

— Какво има? — Хармъни усещаше гнева, вихрещ се около него.

— Томи Мейсън — изплю той. — Последният път, когато получихме обаждане за неговата къща, той беше пребил съпругата си почти до смърт. А тя се закле, че не я е докосвал. Той успява да заобиколи всеки шибан закон за домашно насилие, написан в книгите.

Хармъни пое дъх бавно.

— Може би аз съм неподходящия човек за този случай — каза най-сетне тя. — Не се справям добре с тези ситуации, Ланс.

Неща, подобни на това, я бяха поставили в настоящето ѝ положение. Несправедливостта за чудовищата по света, които се разминаваха с наказанието за мъченията и тормоза. Гледката на празните очи на младите жертви, или пречупените безжизнени тела на млади жени. Правосъдието невинаги успяваше да накара болните зверове да си платят за престъпленията си.

— Тогава е по-добре да започнеш. — Ланс увеличи скоростта, измъкна Райдъра от паркинга на бара, пусна сирените и се отправи към покрайнините на града.

— Шерифе, имаме стрелба — докладва диспечера, докато Ланс вземаше един завой с висока скорост. — Мейсън е стрелял по щатските полицаи, когато са пристигнали. Имам ситуация със заложници.

Тихото проклятие на Ланс накара косъмчетата на тила ѝ да настръхнат. Райдъра се наклони на един завой и мигащите светлини на щатската полиция се появиха пред тях.

— Остани в Райдъра — нареди той тихо. — Аз ще се погрижа за това.

— Върви по дяволите — изрече Хармъни хладно.

— Виж, Хармъни, съпругата на Мейсън има дете. Превърнал ги е в заложници и ако е пиан, ще бъде непредсказуем.

— Ти реши да ме доведеш тук. — Щом имаше замесено дете, нямаше шанс да остане в автомобила.

— И сгрехих — каза Ланс спокойно, погледът му внезапно омекна, изпълнен с разкаяние. — Няма да те изложя на риск по този начин. Остани в Райдъра.

— Не се притеснявай, шерифе, няма да те затрудня. — Хармъни се надяваше усмивката ѝ да изглежда уверена. Не можеше да го пришпорва, когато той правеше нещо толкова неочаквано. По дяволите, почти я накара да почувства топлината, без да я докосва. — Ти се погрижи за твоята част, а аз ще се погрижа за моята.

Райдъра спря зад крайцера на щатската полиция. Хармъни последва Ланс, когато той слезе от автомобила, и се приведе, докато се придвижваха към командира.

— Той започна да стреля веднага след пристигането ни, Ланс. — Значката му го представяше като капитан Стивън Нюнън.

Стоеше приведен до отворената врата на автомобила си и се взираше в къщата.

— Държи я в предната спалня. Всеки път, когато се опитаме да се раздвижим, той стреля. Заплашва, че ще убие жената.

— Джейми вътре ли е? — попита Ланс.

— Не е споменавал детето, но съседите казаха, че момчето си е вкъщи. — Капитанът се намръщи. — Не сме го виждали обаче.

Докато вниманието на Ланс бе насочено към капитана, Хармъни се плъзна бавно покрай крайцера и тръгна към затъмнената канавка, която минаваше покрай предната част на къщата. Наблюдението на къщата в панорамен изглед от въоръжени мъже не беше най-добрия начин на действие и със сигурност нямаше да помогне на онова дете и майка му.

Хармъни имаше много по-добра идея и не беше толкова глупава, че да иска разрешение. Ниско приведена, тя стигна до задната част на крайцера и се плъзна по земята, възнамерявайки да пълзи до канавката, която започваше от другата страна на автомобила.

— Спри! — Една силна ръка се обви около глезена ѝ.

Завъртя се по гръб и се взря в Ланс.

— Мога да ги измъкна без някой да умре. Кълна се. — Погледът ѝ беше хладнокръвен. — Защо да рискуваш нечий живот? Знаеш, че мога да го направя, Ланс.

— А ако детето е мъртво? — изръмжа той все така тихо, въпреки че яростта пулсираше в гласа му. — Какво ще направиш тогава, Хармъни?

Хармъни знаеше за какво говори той. Ако убиеше, Джонас щеше да я получи. Особено в тази ситуация.

Младата жена пое рязко дъх.

— Тогава копелето ще живее. Засега — озъби се тя. — Освен ако твоята прекрасна съдебна система не реши, че може да не е виновен. Тогава може да се наложи да премислим нещата.

Ланс присви очи.

— Аз съм бърза и безшумна. Изобщо няма да разбере, че съм влязла. Той е само битов насилник, Ланс. Не е някой Койот, тръгнал на лов. Мога да го заловя.

От къщата се чу изстрел, последван от женски вик. Ланс трепна и пусна бавно глезена ѝ. Протегна се към малката чантичка отстрани на колана му и извади комплект комуникационни връзки, които се прикрепваха на ухото с малък микрофон, удължен да приляга на бузата.

— Използвай това. — Подаде ѝ единият комплект, а другият постави на ухото си. — Няма да бъда доволен, ако се наложи да използвам чувал за труп тази нощ, Хармъни — информира я тихо, звукът на гласа му дойде по комуникационната връзка, която тя постави на ухото си.

— Без чували за трупове — обеща тя с усмивка, след което го целуна бързо.

Обърна се по корем, плъзна се в канавката и се потопи в дълбоките сенки на няколко метра от къщата. Черният цвят на униформата ѝ се сля с тъмнината, давайки ѝ необходимата допълнителна маскировка, докато пълзеше в канавката и в бурените и храстите, растящи в края на имота.

Продължи да лази през буйната трева и осеяния с камъни двор, без да откъсва очи от прозореца, който гледаше към тази страна на къщата.

— Движа се по протежение на къщата — прошепна Хармъни на микрофона, когато най-сетне стигна външната част на сградата. Изправи се на крака и се прилепи към стената. — Има ли заден вход?

— Той води в кухнята — отговори Ланс. — Има къс коридор, който води към всекидневната, а до нея е спалнята, където той държи жената.

— Тръгвам. Започва радио мълчание. — Хармъни изключи микрофона, оставяйки само приемника включен, докато се придвижваше към задната част на къщата.

Подмина задната врата и вместо това се насочи към прозореца в далечния край на къщата. Той беше здраво затворен, но малката метална ключалка се отключи лесно, когато Хармъни плъзна острието на ножа под рамката и започна да я отлепва нагоре.

За няколко минути отвори прозореца и се вмъкна в къщата. Вече можеше да го чуе. Гласът му беше завален, яростен, докато кълнеше от предната спалня.

— Хармъни, един от съседите пристигна и съобщи, че Мейсън го е заплашил с нож. Автоматичен нож — проговори Ланс в ухото й. — Това означава, че си имаме работа с уличен боец, така че внимавай.

Значи лошото момче обича да си играе с ножове. Е, тя също.

Хармъни затвори прозореца, след което се огледа внимателно. Намираще се в стаята на момчето, миризмата му беше навсякъде. Имаше няколко играчки, малко легло и гардероб, както и няколко скъсани тениски. Вдишвайки пустотата, която свидетелстваше за живота, който детето може би водеше, Хармъни тръгна към вратата, слушайки как Томи Мейсън крещи на жена си.

— Ти, глупава кучко. Предупредих те какво ще се случи, ако се опиташ да ме напуснеш. Предупредих ли те?

Хармъни чуваше риданията на жената, но не можеше да чуе детето.

Откри момченцето във всекидневната, сгушено в ъгъла, ръцете му покриваха ушите, докато то се люлееше напред-назад. По пращното му лице се стичаха сълзи, а очите му бяха стиснати.

Хармъни се приближи, веднага сложи ръка на устата му и прошепна с мек, напевен глас в ухото му:

— Спокойно, миличък.

Очите му се отвориха.

— Шшт — прошепна тя отново, пръстите ѝ се плъзнаха бързо и нежно по крехкото треперецо тяло. — Ранен ли си?

Детето поклати глава отрицателно, но очите му бяха обезумели, ужасени, когато майка му изкрещя името му от другата стая.

— Трябва да изкрещя, ако някой дойде. — Гласът му потрепваше, докато се опитваше да говори. — Той ще я нарани отново. Трябва да извикам.

Хармъни постави пръсти на устните му.

— Довери ми се.

То поклати отчаяно глава, сълзите се лееха от обезумелите сини очи, а тялото му се разтърсваше от безшумни ридания.

— Някога виждал ли си Породата?

Момченцето почти се усмири, а очите му се разшириха. Повечето деца бяха очаровани от темата за Породите. Пишеха писма до Убежището и няколко пъти Танер Рейнолдс, връзката на Породите с обществото, бе омайвал децата в няколко училища. Те бяха най-новата версия супергерои за малките умове.

Хармъни повдигна горната си устна и му показа кучешките си зъби, малко скромни може би, но впечатляващи. Детето примигна към нея шокирано.

— Обзалагам се, че ако стоиш много, много тихо, мога да се уверя, че мама е добре. И ще се погрижа той никога повече да се не върне. Можеш ли да стоиш тихо само още няколко минути и да ми дадеш тази възможност?

Малкото му тяло се разтърси от безмълвно ридание. Очевидно беше недохранен и ужасен.

— Много добре — каза напевно в ухото му. — Сега бъди много, много тих. Разбрахме ли се?

Детето кимна отчаяно.

Хармъни дръпна надолу микрофона и активира връзката.

— Детето е невредимо. Вляво като влезете, сгушено в ъгъла. Отивам за майката.

— Спокойно, Хармъни — предупреди я Ланс с разтревожен глас. — Запази връзката включена.

Хармъни отмести микрофона. Кабелът беше разсейване, от което не се нуждаеше.

Сложи пръст на устните си, хвърли на момчето един последен поглед и тръгна обратно към вратата. Изчака, докато се увери, че момчето не може да я види, преди да извади бойния нож от калъфа отстрани на тялото ѝ, и се върна в коридора. Вратата на спалнята беше отворена, а стаята се осветяваше от мигащите светлини на крайцера отвън.

— Кучи синове. Няма право да се намесват в моите работи. — Звукът на ръка, срещаща плът бе последван от накъсан женски вик. — Всичко е по твоя вина, ти, хленчеца кучко.

Хармъни легна по корем и започна да се придвижва сантиметър по сантиметър през входа, стоеше ниско долу и безшумно, докато Томи Мейсън крещеше на съпругата си. Краката ѝ минаха през вратата, когато едрото приличащо на мечка подобие на човек извади ножа от панталоните си и го отвори.

Сграбчи с едната си ръка дългата коса на съпругата си, а с другата вдигна ножа. Хармъни разбра, че времето ѝ изтича. Претърколи се бързо, изправи се на крака и ножът ѝ преряза косата, която мъжът държеше, и блъсна жената на пода.

— Какво, по дяволите? — Насилникът скочи назад изненадано, после очите му се присвиха гневно към Хармъни. — Мъртва си, кучко.

Младата жена въздъхна драматично.

— Това съм го чувала.

Той трябваше да излезе от къщата жив, напомни си тя, когато заби длан в носа му, отдръпвайки се само колкото да засили удара си. Когато мъжът политна назад, тя го хвана за китката, изтръгна ножа от ръката му и след това я изви, докато той не падна на колене. Заби коляно в кръста му, принуждавайки го да легне на пода и щракна белезниците на китките му.

— Това е, задник — изсъска в ухото му. — Арестуван си.

После сграбчи косата му, дръпна главата му назад и я удари в пода. Първият път той успя да простене и да се размята яростно. Вторият път се свлече под нея, а едрото му тяло се отпусна безжизнено.

Беше едва ли не прекалено лесно. Адреналинът, бушуващ в тялото ѝ, не бе получил борбата, от която се нуждаеше. Той пулсираше и туптеше във вените ѝ, докато под кожата ѝ не започна да се надига студен огън.

Хармъни скочи от гърба на падналия, тръсна ръце, след което ги изтри в бедрата си. Боже. Какво, по дяволите, беше това?

— Хармъни, мамка му, отговори ми — изкрещя Ланс в ухото ѝ и тя осъзна, че чува гласът му от няколко секунди.

Пое бавно дъх и обходи с поглед стаята, преди да открие тялото на младата жена, замаяно на пода.

— Хармъни... Отговори веднага, по дяволите. — Дрезгавият му глас изпрати вълна от страст.

Хармъни включи микрофона и изтананика:

— Имам подарък за теб, скъпи. Искаш ли да дойдеш да го си го вземеш?

Да, това беше страст.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В мига, в който гласът ѝ прозвуча по предавателя, Ланс усети как тялото му откликва. Пенисът му вече беше болезнено изправен, но еротичния тон на Хармъни го накара да трепне в дънките, невероятно твърд и готов да я обладае.

Проклета да е. Беше избрала доста неправилно време да се превърне в секс коте.

— Добре, Стивън, да влизаме. Хванала го е.

Ланс усети бързият изненадан поглед на Стивън, когато тръгнаха към къщата, а парамедиците вървяха след тях.

Шерифът им махна към ъгъла където майката, Лиза, беше прегърнала малкия си син. Беше окървавена, пребита, но изглеждаше в съзнание.

Придвижвайки се бързо, Ланс и двамата щатски офицери влязоха в спалнята с извадени пистолети, след което се заковаха на място.

Томи Мейсън крещеше вулгарно, а Хармъни бе седнала до него и го слушаше, наклонила глава, с подигравателна усмивка на лице, и плъзгаше бавно палеца си по острието на ножа.

— Мислиш, че си много умна — крещеше Мейсън. — Изрод. Ти не си нищо друго, освен едно отвратително, проклето животно и ще си го получиш.

Хармъни вдигна глава към Ланс.

— Той е пълен с информация — провлече тя. — Владее всички видове расистка реторика. Във вашия хубав град има доста изтънчени хора, шериф Джейкъбс.

Хармъни се отмести настрана, когато офицерите уловиха Мейсън за ръцете и го повдигнаха от пода. Плъзна ножа сръчно в калъфа и погледна Ланс очаквателно.

— Гладна съм — отбеляза тя. — Не видяхме ли заведение за бързо хранене по-рано? Не бихме ли могли да се отбием преди да се погрижим за гадната канцеларска работа?

Ланс я погледна внимателно. Очите ѝ бяха неестествено блестящи, а гласът ѝ — по-дрезгав от обикновено.

— Добре ли си? — Той тръгна към нея, оглеждайки я внимателно. — Той успя ли да те нарани?

Хармъни изсумтя съвсем неженствено.

— О, моля те. — Подмина въпроса му с лека ръка. — Той беше такъв аматьор. Хората трябва да се научат как да използват ножовете, преди да се опитат да си играят с тях. — Тя се протегна зад себе си и извади от колана си автоматичния нож, прибран в торбичка за доказателства. — Заповядай. Дори няма отпечатащи от отвратителните ми малки лапи.

Ланс взе торбичката внимателно, като позволи на пръстите си да докоснат нейните. Усети ги неестествено студени.

— Да отидем да се погрижим за свидетелските показания — каза той и въздъхна. — Стивън и хората му ще се погрижат за Мейсън.

— Ще го затворят ли? — Хармъни мина пред него, когато излязоха от спалнята и се отправи към входната врата.

— Да. Ще бъде щастлив, ако види нещо извън килията през следващите двадесет години. Стрелбата по щатски полицаи е тежко престъпление.

Ланс бе видял как офицера вдига внимателно един пистолет от пода на спалнята и слага го в торбичка, докато партньора му чете на Мейсън правата му.

— Ще го затворят за стрелба по полицейски служител, но не и за това, че е пребил съпругата си? — Хармъни поклати глава, когато излязоха навън. — Светът е гадно, гадно място, Ланс.

— Даваме най-доброто от себе си, Хармъни.

— А когато твоето лично най-добро не е достатъчно добро? — попита, когато стигнаха до Райдъра.

Когато тя се обърна към него, Ланс видя сенките, които изпълваха невероятно зелените ѝ очи. Те бяха чисти, блестящи, без никакви тъмни петънца. Почти хипнотизиращи.

— Когато моето лично най-добро не е достатъчно добро, продължавам да се боря — въздъхна той и се облегна на вратата, улавяйки Хармъни между себе си и вътрешността на автомобила. — Идвам тук всеки път, когато съседите се обадят. Опитвам се да помогна

на Лиза както мога. Докато тя не потисне страха си достатъчно, за да ми помогне да го тикна зад решетките, не мога нищо да направя.

— А момченцето?

— Давам най-доброто от себе си, Хармъни. — Ланс разбра въпроса, който се криеше зад думите ѝ, предупреждението зад тях. — Аз приемам закона, скъпа. Не го създавам.

Младата жена пое бавно дъх.

— Не ставам за тази работа. Може би Лени ще размени мястото си с мен.

И двамата знаеха, че това бе невъзможно. Документите, които тя бе подписала, бяха ясно написани. Хармъни трябваше да работи патрул, не на бюро.

— Трябва да получаваш удовлетворение от доброто, което можеш да извършиш — прошепна Ланс, протегна се и докосна бледата ѝ буза. — Когато видиш ареста ти да се превръща в присъда, когато знаеш, че си свършил работата си достатъчно добре, за да спреш пукнатините в системата. Доброто побеждава лошото, Хармъни.

— Ако отново остане свободен, той ще убие и двамата — каза тя. — Казал е на момчето да извика, ако някой влезе. И то едва не изкрещя. Ще накара това дете да си плати. И когато го направи, аз ще тръгна на лов.

Това беше Смъртта. Ланс чу трансформацията в гласа ѝ, видя я, когато тя се взря в него безмилостно.

— Ще позволиш Джонас да спечели толкова лесно? — попита мъжът. — На колко други деца можеш да помогнеш, Хармъни?

— Какво значение има, ако съм се провалила при едно от малкото, които са ми дарили доверието си? — попита го тогава. — Не позволявай това копеле да избяга от закона ти, Ланс, или може да намери правосъдието на Смъртта.

Тогава тя се протегна, положи двете си ръце на гърдите му и потръпна леко. И Ланс го усети. Топлината на тялото му се надигна и се протегна към нея, а ветровете шепнеха в ухото му за болка.

Ланс покри ръцете ѝ с длани, Хармъни си позволи да се наведе напред и отпусна и главата си на гърдите му. Чужди очи ги наблюдаваха и Ланс го знаеше. Когато линейката потегли, другите офицери тръгнаха бавно към автомобилите си, поглеждайки към тях

любопитно. И Мейсън. Ланс усещаше как погледа му пронизва гърба му, оголва го и омразата го притиска.

Томи Мейсън щеше да е проблем. Ланс можеше да го почувства.

— Съжалявам. — Хармъни се изправи с рязко движение, отдръпна ръце от гърдите му и изпъна рамене, докато го гледаше предизвикателно.

Ръцете му все още държаха нейните. Обърна ги, погледна надолу към зачервената кожа и разбра, че чифтосването е оказало своето влияние.

Тя беше докоснала друг мъж. Хормоналните сили вътре в нея не правеха разлика между докосванията. Това показваше, предупреждаваше я, че никой друг мъж няма да я пипне.

— Не помислих за това — прошепна Ланс, вдигна ръцете ѝ към устните си и положи целувка в средата на дланта.

Хармъни си пое дъх рязко, а Ланс усети как възбудата го пронизва. По дяволите, неподходящо място. Определено неподходящо място за това.

— Да се погрижим за докладите, за да можем да се приберем вкъщи. — Мъжът я пусна бавно. — Може да се отбием да видим Лиза и Джейми в болницата, когато приключим.

Хармъни поклати глава твърдо, рязко се отдръпна от него и се качи в Райдъра.

— По добре е да не го правим — прошепна най-сетне. — По-добре за всички нас.

Докато пътуваха към шерифството, Ланс остави прозореца леко отворен, позволявайки на ветровете да влязат в автомобила, да шепнат в ухото му. Предупреждения. Опасност. Болка. И името на Томи Мейсън.

Ланс спря на паркинга на шерифството и въздъхна уморено, преди да слезе от автомобила. Остана близо до Хармъни, докато изкачваха стълбите към входа.

Вътре малка тълпа кръжеше около рецепцията, което не беше необичайно за петък вечер. Крайцерите на щатската полиция бяха паркирани на бордюра, което означаваше, че Стивън и партньора му, Лайл, настаняват Мейсън.

Следвайки Хармъни, той влезе в хаоса. Без предупреждение, без шепот на вятъра да го направлява, Ланс се изправи лице в лице с

преподобния Х.Р. Алонзо.

— Шериф Джейкъбс, вашите действия тази нощ са на границата с престъплението. — Алонзо беше може би с половин дузина членове на неговото общество за подкрепление, а служителят на рецепцията гледаше предпазливо.

Хармъни се опита да мине отстрани, да заобиколи тълпата и да избяга от назряващата конфронтация. Докато един от по-едрите мъже не пристъпи пред нея, протегна ръка и я улови за предмишницата.

Младата жена изсъска. Един яростен, котешки звук на гняв, като едновременно с това оголи зъби и се отдръпна назад от него.

— Алонзо, какво, по дяволите, правите тук? — Ланс хвана ръката на Хармъни, преди да посегне към ножа, и я избута зад себе си.

— Не можете да я спасите. — Справедливо възмущение зачерви бузите на преподобния, а светлосините му очи пламнаха от фанатизъм. — Видяхме какво направи тя на бедния човек, който щатската полиция току-що доведе. Бруталността на атаката ѝ беше ненужна.

Ланс го изгледа студено. Бруталност, задник такъв.

— Ако имате жалба за регистриране, върнете се сутринта — каза остро шерифът. — До тогава се разкарайте от пътя ми.

— Мислите ли, че можете да влияете на тези животни за богобоязливите хора. — Гласът на Алонзо се извиси, острият въпрос, произнесен с проповеднически тон остърга нервите на Ланс.

Зад него Хармъни гледаше и чакаше. Въздухът започна да бръмчи от опасност.

— Алонзо, твърде късно е за това — изръмжа Ланс, улови Хармъни за ръката и започна да се придвижва в тълпата. Хората тръгнаха заедно с него, а гласовете им започнаха да набират сила.

— От кога се грижим за животните, шерифе? — изкънтя женски глас. — Достатъчно лошо е, че братовчедка ви общува с тези същества и цапа града ни.

Ланс погледна към една от матроните на града. Скромна, склонна да забърква неприятности стара клюкарка, която протестираше срещу всичко под слънцето. Трябваше да предположи, че и тя ще бъде тук.

— Отнеси това до Общинския съвет, Матилда — сопна се той. — Не тук.

— Той е толкова впримчен в това същество, колкото братовчедка му към своя домашен любимец — извика Алонзо. — Мерзавци, това са те. Време е да ги изгоним от този богобоязлив град.

— Дейвид, изчисти това място! — изръмжа Ланс към служителя, който гледеше нерешително, докато си пробиваше път през тълпата, дърпайки Хармъни след себе си.

Секунда по-късно беше откъсната от него. Ланс се обърна и погледна яростно как един едър мъж се опитва да извие ръката ѝ, за да я принуди да се наведе. Няколко служители се втурнаха към конфронтацията, но преди да успеят да минат през тълпата, Хармъни се обърна, завъртя се и събори по гръб много по-едрия от нея мъж, забивайки пистолета си под брадичката му.

Ланс благодари на бога, че не е ножа.

— Току-що нападнахте служител на закона. — Усмивката ѝ беше самодоволна, въпреки болката в очите ѝ. — С голямо удоволствие ви информирам, че сте арестуван.

— Разкарайте тези хора от тук — изкрещя Ланс към служителите и се обърна към триумфалното изражение Алонзо. — Член на вашето общество току-що нападна един от моите заместници — информира го яростно. — Като водач на тази малка сбирщина, може би трябва да арестувам и вас.

Ланс усещаше как яростта нараства вътре в него, докато се бореше да се сдържи да не забие юмрук в злорадото пълно лице на преподобния.

— Адвокатът ми ще бъде тук сутринта — увери го Алонзо, докато останалата част от тълпата се насочваше към изхода. — Не се притеснявайте, шерифе, ще продължа да върша божието дело, със или без ваша помощ.

— Божие дело? — Хармъни се изправи на крака, дишайки тежко, тласна нападателя си към служителите на реда и се втурна към преподобния. — Нека ти покажа...

— Хармъни — каза остро Ланс, завъртайки я бързо. — Имаш доклади.

Тя спря, тонът на гласа му я накара да се поколебае за миг, след което присви очи и погледа ѝ се фокусира над рамото му.

— Веднага — напомни ѝ той твърдо.

Усети как напрежението кара тялото ѝ да потръпва и разбра, че болката ѝ започва да се надига. Двама мъже за една нощ, срещу които бе принудена да се защитава, себе си и другите.

Хармъни стисна устни, след което повдигна горната заплашително.

— Докладите — произнесе тя бавно, без да изпуска от поглед Алонзо. — Разбира се, шерифе. Веднага се заемам с тях. Мога да си поиграя по-късно. — Заплахата не остана тайна нито за него, нито за Алонзо.

— Само животните реагират по такъв начин...

Преди Ланс да успее да се сдържи, ръката му се стрелна и сграбчи твърдия плат на ризата на преподобния и повдигна другият мъж на пръсти.

— Разкарайте се от отдела ми — изръмжа той. — И докато говориш с адвокатите си, кажи им да очакват обаждане и от окръжния прокурор.

Ланс го блъсна към вратата, ненавиждаше яростта, бушуваща вътре в него. Беше се борил за спокойствие през целия си живот, да намери онзи баланс в себе си, който на Хармъни все още ѝ предстоеше да научи. Но имаше хора, като преподобния Алонзо, които можеха да го нарушат по всяко време.

Алонзо се отдръпна и оправи ризата си оскърбено, месестия му нос потрепваше от гняв.

— Не ме виждате за последно, шерифе. Мой дълг е да се уверя, че тези същества няма заразят всички нас. И ще изпълня дълга си. Каквито и да са препятствията. Заклех се пред бога...

— И съм сигурен, че той мисли за него толкова, колкото и аз — изръмжа Ланс. — Сега се махайте от тук.

Той се обърна и махна на Лени по посока на преподобния.

— Увери се, че ще намери вратата бързо — нареди и се насочи към кабинета си. — И че няма да се върне.

Ланс затръшна вратата зад гърба си и прекоси стаята до мястото, където стоеше Хармъни, потриваща ръцете си една в друга с ужасено изражение.

— Ръцете ми замръзват. — Тя го погледна нещастно. — Или изгарят. Не мога да го накарам да спре.

Хармъни не знаеше дали да се смее или да плаче. Онова, което бе просто неудобно и дразнещо преди, сега ставаше пронизващо. Студеното изгаряне по ръцете и по предната част на тялото ѝ беше непоносимо. Особено между бедрата ѝ, задето бе принудена да възседне двамата мъже.

Когато Ланс улови ръцете ѝ, тя очакваше още една от онези нежни целувки в средата на дланите ѝ. Те бяха помогнали преди. Вместо това, той ги пъкна под широкия долен край на ризата си и обхвана главата ѝ със свободната си ръка.

После я целуна.

Погълна я.

Устните му плякосваха нейните с дълбоки, упоителни целувки, а езикът му се извиваше и плъзгаше по нейния. Хармъни простена от огромното облекчение и копнеж, когато препълнените подути жлези под езика ѝ започнаха да се отпускат. Сладкият вкус възпламени сетивата ѝ още повече, наелектризира плътта ѝ, но нищо не можеше да засили желанието ѝ към Ланс повече, отколкото вече беше.

Адреналинът препускаше в тялото ѝ, най-голямата ѝ слабост бе това нарастващо вълнение. Понижаването му до нормално я депресираше, нуждата от човешка утеха, която винаги бе отхвърляла. Сега обаче не беше депресирана. Беше отчаяна. Гладна.

Тя разкъса малките копчета на ризата му, разтвори краищата ѝ и обви ръце около врата му. Усещаше копринената му коса успокоително под дланите си, а топлината на тялото му беше като пожар през зимата, затопляше всички студени самотни местенца вътре в нея.

И имаше нужда да усети повече от него. Преди напълно да разбере какво прави, Хармъни се опитваше да се покатери по тялото му. Бедрата ѝ се обвиха около неговите и измъчената ѝ женственост се притисна към набъбналия му пенис, потърка се в него и простена от прелестното удоволствие. Ланс стисна двете полукълба на дупето ѝ и я задържа към себе си, докато се поглъщаха с устни.

Целувките бяха опияняващи, пламенни. Хармъни усети как студеният огън под плътта ѝ се оттегля, когато станаха по-дълбоки и по-жадни.

— Проклетият офис не е място за това. — Ланс откъсна устни от нейните и се раздвижи, гласът му бе дрезгав и изпълнен със страст.

Хармъни изпъшка, когато той я постави на малкия диван от другата страна на стаята. С бедра, обвити около кръста му и тялото му, покриващо нейното сега, натискът на пенисът му върху чувствителната ѝ плът стана по-твърд и по-горещ.

— О, това ми харесва. — Тя се размърда под него и бедрата ѝ погалиха твърдата, покрита с дънки ерекция.

— Обзалагам се, че е така. — Отговорът, наполовина смях, наполовина сумтене, предизвика лека усмивка по устните ѝ. — Ако продължим да го правим в офиса ми, накрая ще ме уволнят.

— Аз ще те защита. — Хармъни се задъха, когато той сведе глава и устните му докоснаха шията ѝ. — Кажим им, че съм насочила пистолет към главата ти... О, господи, Ланс... — Ръцете му се плъзнаха под блузата ѝ и обхванаха гърдите ѝ силно и настойчиво, докато зъбите му драскаха врата ѝ.

— Харесва ли ти това? — Ланс я ухапа, след това успокои лекото болезнено удоволствие с езика си.

— О, да — простена тя и се изви по-близо към него, задъхана, когато палците и показалците му уловиха зърната ѝ и ги завъртяха възхитително. — Това също ми харесва.

Хармъни дишаше тежко, опиянена от удоволствие. Беше странила от него, въпреки желанията на тялото си, и сега осъзна, че това само е увеличило нуждата.

— Боже, вкусът ти е прекрасен. — Ланс се върна на устните ѝ, покри ги, пленявайки и двамата им в едно безумно пътуване към удоволствието, докато Хармъни се гърчеше под него.

— Ланс, имам нужда от повече. — Тя стисна бедра силно, когато устните му се върнаха на шията ѝ, след което се плъзнаха към ключицата. — Сега.

— Една минута само. Още малко да те вкуся — изръмжа мъжът. Тя се изви назад, когато почувства устните му над горната извивка на гърдите, разкриващи се над тясната блуза.

— Повече. Сега...

Хармъни завъртя глава, обръщайки я настрани и очите ѝ се разшириха шокирано. Джонас пристъпи в кабинета, затвори вратата и се взря в тях подигравателно.

— Това не е моята нощ — прошепна тя, когато Ланс спря и също обърна глава. — Мислиш ли, че можем просто да не му обръщаме

внимание?

Изказването предизвика намръщване по мрачното лице на Джонас и смях от страна на Ланс.

— Той ще стане сприхав — отговори Ланс с въздишка и я целуна бързо по устните.

Хармъни улови главата му с намерение да го задържи само за още една секунда. Една секунда се удължи, стонът му замъгли сетивата ѝ, и тя почти забрави, че имат компания, при това от най-лошия вид.

— Пакостница. — Ланс се отдръпна, преди тя да успее да го спре, въпреки че усмивката му бе откровено одобрителна, когато улови ръцете ѝ и я издърпа да се изправи. — Заеми се с докладите. Аз ще се погрижа за това.

— За какво има да се грижиш? — Хармъни изпъна блузата си, докато се взираше в брат си.

— Мога да видя, че не се е променила много — отбеляза Джонас с развеселена усмивка. — И от това, което чух от членовете на сектата отвън, не е станала по-бавна.

— Всъщност станах — каза провлечено жената. — Преди една седмица не бих се поколебала да дръпна спусъка.

— Докладите, Хармъни. — Ланс улови погледа ѝ непоколебимо, докато закопчаваше отново ризата си.

— Добре. Докладите. — Тя дръпна отново блузата си. — Кълна се, че никога не е трябвало да пиша доклад, когато съм убивала някое копеле. Прерязвам гърлата им и си тръгвам. Без канцеларска работа, без караници. Освен ако нямаш брат, решен да те убие. — Усмихна се към Джонас.

Джонас наклони глава утвърдително, когато тя излезе от стаята. Ръмжейки тихо, Хармъни се запъти към бюрото и се тръшна на твърдият дървен стол, след което потърси документите, които ѝ трябваха. Глупави доклади. Убийците не подаваха доклади. Това бе нелепо.

* * *

— С какво мога да ти помогна, Джонас? — Ланс му махна към стола, преди да заобиколи бюрото и да се настани на своя.

Тялото му пулсираше от страст, желанието да изблъска Породата извън вратата и да довърши онова, което бе започнал на дивана, беше почти непреодолимо.

Джонас зае мястото си, изражението му бе студено и подигравателно, както винаги. Имаше нещо в него, което едновременно отблъскваше и привличаше хората. Беше там, в очите му с цвят на живак — безпощадност, чувство за цел, на които никога не бе сигурно, че можеш да се довериш.

Ланс знаеше, че не може да се довери.

— Тя установи ли се добре? — Джонас се облегна назад с любопитно изражение.

— Справя се чудесно — кимна Ланс. — Но имам чувството, че не си дошъл точно за това... — Погледна към часовника. — Един часът сутринта е.

— Минавах от тук — сви рамене Породата. — Тази вечер бях при Мегън и Брейдън. Брейдън ми каза, че си променил графика си, така че реших да се отбия.

Това беше интересно. Джонас не беше любопитен за нещо, той винаги имаше план.

— Остави тези глупости, Джонас — изръмжа Ланс. — Хвърли бомбата си и се омитай. На Хармъни няма да й отнеме много време написването на докладите, а имам чувството, че в момента вие двамата сте доста разделени.

Устните на Джонас се извиха.

— С цялата си сериозност, както казах, просто се отбих да видя как се справя тя...

— Или да разбереш дали е забременяла вече? — Ланс се наведе напред и понижи глас. — Брейдън спомена веднъж, че Породите надушват новия живот. Достатъчно любопитен си да провериш и да разбереш дали си успял да я победиш?

Джонас се вторачи в него мълчаливо.

Ланс поклати глава уморено и се облегна назад в стола си.

— Не съм глупак, Джонас. Какво искаш от нея? Винаги има причина за всичко, което правиш. Когато я доведе тук знаеше какво ще

се случи. Точно както знаеше шансовете за ранно зачеване, ако не получи хормоналната терапия на време. Бременна ли е?

Когато Ланс приключи, лицето на Джонас бе станало безизразно.

— Какво искаш от нея, Джонас? — попита го с режещ глас. — Какво я постави в ситуация, за която ти си почти сигурен, че ще се провали, ако намерението ти е било да я спасиш?

Това го безпокоеше. Джонас бе неин брат, основната му грижа би трябвало да бъде да се увери, че тя се справя, а не да я затруднява възможно най-много.

— Тя научи ли се как да работи в рамките на закона, промени ли се? — попита Породата, вместо да отговори на въпроса.

— Перфектно — отсече Ланс. — Сега отговори на въпроса. Какво искаш от нея?

Джонас се взря в него мълчаливо.

Ланс поклати глава.

— Забрави. Рано или късно ще разбера. И ако открия, че си я поставил на пътя на опасността, ще те накарам да си платиш. Породата или не, ще си платиш, Джонас.

Преди година този мъж си бе играл с Мегън и нейната лоялност, опитвайки се да обвини Ланс за изтичането на информация от офиса, за да я принуди да се хвърли в кошмара от емоции, причинен от смъртта на две Породи. Способностите на Мегън да долавя емоциите, когато те умряха, бе важно за разследването на убиеца. Начина, по който се бе опитал да я манипулира, не се харесваше на Ланс, нито на половинката на Мегън, Брейдън.

— Виждам, че проверката ми е била безполезна. — Джонас се изправи, изражението му стана заплашително, когато погледите им се сблъскаха. — Дръж я на каишка, Ланс. Не ми се иска да я предавам на Закона на Породите, ако пресече линията отново.

Ланс се надигна бавно на крака.

— А на мен не ми се иска да те убивам, ако се опиташ, Джонас — отговори той хладно, напрягайки се от заплахата, съдържаща се в гласа на другия мъж. — Не се заблуждавай, игричките ти ще те погубят, ако забъркат Хармъни още повече. С или без закон, това, което е мое, си остава мое.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не се заблуждавай, игричките ти ще те погубят, ако забъркат Хармъни още повече. С или без закон, това, което е мое, си остава мое.

На Хармъни не ѝ беше трудно да следи разговора между Ланс и Джонас, докато пишеше доклада си. Последното предупреждение на Ланс обаче я шокира и я задържа в малкия кабинет, докато Джонас не си тръгна.

Не намираше смисъл в начина, по който той я защитаваше. Ланс знаеше каква е тя. Беше чел досието ѝ. Как би могъл да я защитава с такава лекота?

— Знаеш ли, аз наистина убих всички онези хора, за които пише в досието ми — посочи Хармъни, когато влязоха в дома му няколко часа по-късно.

Изправена до затворената врата, тя гледаше Ланс, докато той събуваше ботушите си, тъмносините му очи сезираха спокойно в нейните.

— Знам това, Хармъни — кимна мъжът, като се изправи и застана пред нея, липсата на презрение или обвинение в изражението му я обърка още повече.

— Убих ги хладнокръвно — добави тя. — Гонех ги. Проследявах ги. И усещах как кръвта им изтича между пръстите ми. И не съжалявах за това, Ланс.

— Знам, че не си. — Изражението му беше мрачно.

— Как можеш да го приемеш просто така? — прошепна тя. — Ти си шериф. Действаш според закона, сам го каза. Как можеш да ме защитаваш толкова лесно?

Това нямаше смисъл. Тя самата едва се понасяше.

— Едно дете няма защита — каза Ланс тогава. — Онова, което са ти сторили като дете, е непростимо. Начинът, по който си действала като възрастна, е повече от простим. Но ти знаеш, както и аз, че

времето за това е към края си. Джонас е прав. За да оцелееш, ще трябва да се научиш как да работиш в системата.

— Една система, която позволява на чудовищата да бродят свободно? — попита тя презрително, а гърдите ѝ се стегнаха болезнено. — Знаеш ли какво направиха на тези деца, Ланс? Имаш ли някаква представа...?

— Мислиш ли, че можеш да спасиш всички тях, Хармъни? — Мъжът я гледаше безмилостно. — Всеки живот, който си отнела, е отнесъл късче от душата ти. Аз те държах, докато спеше, след като Джонас те доведе тук. Видях сълзите, които проливаш, и чух болката, която изпитваш. Мислиш ли, че не се самоубиваш по този начин?

Хармъни трепна. Знаеше, че има възможност да е сънувала, но той никога не го бе споменавал, никога не ѝ бе давал повод да предположи.

— Аз съм просто индивид — прошепна тя. — Създание, това е.

— Не, по дяволите, не си само това, Хармъни — извика Ланс, сграбчи раменете ѝ и я разтърси леко. — Погледни се, скъпа. Не спиш, почти не се храниш. Движиш се само на нерви и чиста упоритост. Колко дълго можеш да продължаваш така? Колко дълго преди миналото да те настигне и да те разкъса? Колко време мислиш, че ще можеш да бягаш от последствията? Ще бъдеш заловена. Арестувана. И ще умреш.

Хармъни пое остро дъх, виждайки болката в очите му, решителността, изписана на лицето му да предотврати това да се случи.

— Те са деца — извика тя, преди да успее да се възпре. — Безпомощни. Мили боже, Ланс...

— Действай в рамките на закона, Хармъни — прекъсна я мъжът. — Ти си умна, както и дяволски интуитивна. Използвай тези си способности, за да намериш доказателства и да ги пратиш в съда. Правосъдието работи, скъпа, когато използваш закона в своя полза.

— Докато децата умират.

— Докато ти си жива, за да поставяш зад решетките възможно най-много от чудовищата — извика Ланс към нея. — За бога, какво добро ще направиш за едно дете, ако си мъртва?

— Да спася толкова, колкото мога. — Хармъни поклати глава отчаяно.

— Глупости. — Ланс я пушна също толкова бързо, колкото я бе сграбчил. — Сама знаеш, че това не действа, Хармъни. Унищожават те.

— Не знам какво друго да направя — извика тя яростно. — Не мога да го понасям, Ланс. Не мога да понасям да виждам болката в очите на децата, които са били малтретирани. Не мога да понеса мисълта, че съм създадена да убивам, и съм убивала хора, които са можели да спасят тези деца.

Хармъни сложи ръка на устата си и се извърна от него, когато изражението му стана разбиращо.

— Убийствата, които си извършила като дете — каза той зад нея. — Все още се опитваш да компенсираш за тях, нали?

Гърдите ѝ бяха толкова стегнати от болка, че едва успяваше да диша. Силна тръпка разтърси тялото и тя усети как студа скована душата ѝ.

— Убийствата, които извърших като дете, всяка жертва се е борила за децата и техните права — прошепна Хармъни, клатейки глава. Беше безполезно дори да си спомня. — Всяка една от тях. Те бяха образцови родители и се бориха за децата, чийто родители не бяха достойни да бъдат наричани майка или баща.

— И ти мислиш, че това е начина, по който те биха искали да възродиш битката, която са водили? — Ланс обвини ръце около нея, сякаш знаеше мрачните, студени места, които я измъчваха. — Ако ги познаваш наистина, тогава знаеш, че не биха искали.

Хармъни се бореше да овладее дишането си, както и влагата, която изпълни очите ѝ. Беше уморена, отслабнала от изтощение и възбуда, и емоции, които просто нямаха смисъл за нея вече.

— Те умряха заради убежденията си — прошепна тя. — Подозираха, че Съвета са ни създали. Информация бе изтичала от лабораторията няколко пъти и това достигна до вниманието им. Преди да успеят да спасят някого от нас, бяха убити. Аз ги убих.

Хармъни се опита да се отдръпне от Ланс, да постави дистанция между себе си и човека, който я отслабваше отвътре навън.

— Била си излъгана и са те използвали — прошепна той в ухото ѝ. — Знаеш го толкова добре, колкото и аз. Както знаеш, че сама се погубваш отвътре с кръвта, която си проляла, преди Джонас да те залови. Ако не е било така, той никога не би те намерил.

— Това не е вярно.

— Вярно е, скъпа. — Ланс я задържа здраво. — Ето защо си се замесила в играта, която той играе. Криеш онова, което той иска да знае и се опитваш да изкупиш животите, които си отнела. Знаеш не ползе от мен, че си преживяла достатъчно.

Наистина ли бе така? Беше ли позволила на Джонас по някакъв начин да я залови?

— Какво имаш, Хармъни, което Джонас иска? Какво го прави толкова отчаян, че е готов да те жертва заради него?

Хармъни знаеше какво точно иска Джонас, това, което никога не би могла да му даде — информацията, която бе откраднала от лабораториите в деня на бягството си. Последното останало доказателство от преди десет години, че първата Лъвска порода, създадена преди почти век, все още е жива.

— Джонас иска отмъщение. — Това бе отчасти истина. — Отмъщение за смъртта на майка си.

— Джонас е умен човек. — Ланс я пусна бавно, позволявайки ѝ да се обърна и да застане отново с лице към него. — И е достатъчно умен да разбере истината до сега. Той може да чете, както и аз, а докладите от другите лаборатории и учените на д-р Ла Рю бяха доста убедителни. Сега, още веднъж питам, какво иска от теб Джонас?

Хармъни огледа слабо осветеното антре, тъмните хол и кухня, и преглътна тежко.

— Не мога да ти кажа — прошепна почти беззвучно.

Ланс въздъхна дълбоко и поклати глава.

— Прекалено съм уморен за това, Хармъни. Когато си готова да говориш, уведоми ме. Но направи и на двама ни услуга и го направи, докато мога да ти помогна.

Никога не бе било в неин стил да се доверява на някого. Дори на Дейн, човекът, който я бе спасявал безброй пъти и бе първият ѝ любовник, не знаеше истината.

Хармъни влезе под душа и нагласи струята, след това облегна чело на стената, едва усещайки топлината на водата, заливаща кожата ѝ. Но усети сълзите си, когато беззвучни ридания разтърсиха тялото ѝ с брутална сила. Джонас щеше да я види мъртва, преди това да приключи. Без значение в какво вярваше Ланс, той я винеше за смъртта на майка им. Мадам Ла Рю беше чудовище. В документите, които Хармъни бе скрила, бяха заповедите да бъдат убити всички

Породи в лабораторията, за да не рискуват да бъдат разкрити. Това бе причината да убие Мадам, както и петимата нейни подчинени учени, преди бягството си.

Доказателството, което имаше, щеше да я оневини, но цената бе твърде висока. Не можеше да предаде останалите, за да спаси себе си. Ако го направеше, тогава тя нямаше да бъде по-добра от онези, които я бяха създали.

Несправедливостта на това никога не я бе зашлевявала така, както сега. Нещо в това чифтосване с Ланс я бе променило. Или може би я бе пробудило. Хармъни не беше сигурна кое от двете. Колкото повече време прекарваше с него, толкова по-слаба ставаше и толкова повече се нуждаеше от него.

Като обви ръце около гърдите си, борейки се да сдържи риданията си, младата жена осъзна, че за първи път през живота си, има нещо, от което не можеше да си тръгне, и много вероятно щеше да погуби и двама им. И това я ужасяваше. Ланс заслужаваше повече, заслужаваше повече от жена, чиито ръце са омърсени завинаги от кръвта на невинни хора.

— Хармъни.

Ахна, когато гласът на Ланс я заля, след което ръцете му я обгърнаха. Отблъсна твърдите му голи гърди, опитвайки се да се съвземе, да бяга достатъчно дълго, за да намери отново силата си.

— Ти ме убиваш — прошепна той в ухото ѝ. — Чух плача ти, дори когато не проливаше сълзи. Но болката, която отеква от сълзите ти, ми къса сърцето.

* * *

Ланс се взря в шокираните ѝ очи, когато тя вдигна глава. Блестящи, неоновозелени, плувнали в сълзи очи, засенчени от болка, която я унищожаваше. Унищожаваше и него. Въздухът около него бе натезжал от желание — както физическо, така и емоционално — и го притегли както нищо друго не би могло.

Ланс улови лицето ѝ между дланите си и прокара палците си по страните ѝ.

— Не мога да спра. — Хармъни трепна, когато още едно ридание се откъсна от нея. — О, господи, Ланс, какво става с мен? Аз не плача. Смъртта не плаче.

— Смъртта умря преди десет години — прошепна той, като сведе устни към нейните. — Не знаеш ли това, скъпа? Няма я. Сега съществува само Хармъни.

Ланс се запита дали тя дори осъзнава защо е избрала името, което носеше. Хармония. Мир. Смесица от това, което е тя, и това, което трябва да бъде. Частта от нея, която се мъчеше да придаде смисъл на нейния свят и да се вмести в него.

— Моето малко, сладко котенце — прошепна той и потърка с устни нейните, без да откъсва очи от изпълнения ѝ със сълзи поглед. — Продължаваш да се опитваш да бягаш от това и продължаваш да се криеш. Онези учени може да са създали тялото ти, но земята ти е дала живот. Перфектна, красива душа, създадена само за мен. Точно както и аз съм създаден за теб. Ние сме деца на тази земя, Хармъни. Не можеш да избягаш от това, както и аз. Вече не.

Ланс знаеше, че не може да се избяга от подаръка, който трябваше да чуе в шепотите на вятъра. Нейният живот и нейното бъдеще щяха да зависят от неговата способност да я защити. Не толкова физически, колкото защитата на сърцето ѝ, на душата ѝ. Имаше прекалено много свързани неща в съзнанието му, прекалено много съвпадения, и той знаеше, че следващите дни ще определят живота или смъртта ѝ.

Вятърът шепнеше за опасност за нея. Ланс чу името си в нейните стенания, пронизителния вик на унищожението ѝ, и почувства милувката на опасността по тила си. И знанието, че душата ѝ е била свързана с неговата поради причина. Тя беше другата половина от него. Сърцето, което бе търсил толкова много години.

— Аз съм едно извращение — прошепна Хармъни през сълзи. — Убиец.

Ланс вдигна глава и погали с палец устните ѝ.

— Ти си моята половинка. Моята душа. Аз убиец ли съм, Хармъни? Земята щеше ли да ми даде убиец за половинка?

Устните му поеха нейните и той усети как омеква под него, вкуси топлината и вкуса на възбудата ѝ.

Хармъни плъзна бавно пръсти в косата му и ги заплете в кичурите, докато не ги дръпна силно, изгаряща от желание.

Ланс захапа устните ѝ за отмъщение, само за да поеме разочарованото ѝ ръмжене в устата си, след което задълбочи целувката и я притисна към стената на душ-кабината. Ръцете му се плъзнаха в мокрите кичури коса и задържаха главата ѝ, дръпвайки я леко, както тя бе направила с него. Ефектът беше мигновен.

От устните ѝ се откъсна тихо ръмжене и тя се изви към него, голото хълмче на женствеността ѝ се притисна към бедрото, което се плъзна между краката ѝ.

Тя беше хлъзгава и гореща, соковете на възбудата ѝ изгаряха плътта му.

— Сладко, малко котенце — повтори Ланс, отдръпна се от устните ѝ и се взря в блестящите ѝ очи.

— Побързай — прошепна Хармъни, подутите ѝ устни се разтвориха, докато се бореше да диша. — Имам нужда от теб.

— И аз се нуждая от теб. От докосването ти. От сладката ти топлина. От вкуса ти. Позволи ми да те притежавам, Хармъни. Цялата.

Хармъни се взря в него, омекнала от докосването му. Това не беше само удоволствие, беше чувство, в очите му, в изражението му. Тя усети как собствените ѝ защити се разпадат. Ако той я вземеше, както искаше, тогава тя никога нямаше да бъде в състояние да го отхвърли отново.

— Довери ми се, Хармъни. — Устните му докоснаха нейните отново, твърди и горещи, разтвориха ги и езикът му нежно погали вътрешността.

— Страх ме е, Ланс. — Думите излязоха неканени от устата ѝ. — Ако вземеш всичко от мен, какво ще остане, когато вече няма да ме искаш?

Ланс я погледна, в тъмните му очи се отразяваше шока му.

— Да не те искам вече? — прошепна той. — Не знаеш ли, че мечтаех за теб? Чух името ти, прошепнато от въздуха, който ни поддържа, и закопнях за целувката ти. Любима Хармъни, ще умра без теб.

Ланс вдигна ръце към раменете ѝ, улови китките ѝ и отдръпна пръстите ѝ от косата си.

— Мога да използвам отново белезниците — прошепна той порочно, еротично дрезгавият му глас изпрати тръпка по гръбнака ѝ. — Мога да те подсуша бавно и спокойно, да те отнеса в леглото ми, да те вържа и да те оставя безпомощна срещу докосването ми.

И той щеше да използва тази безпомощност. Щеше да си играе с нея. Щеше да я докара до лудост със собственото ѝ удоволствие.

Душът спря и секунди по-късно Хармъни стоеше пред него, докато той прокарваше дебела, пухкава кърпа по тялото ѝ.

— Нямам нужда от белезници.

Ланс спря, коленичи пред нея, след това прокара кърпата последователно по краката ѝ.

— А от какво имаш нужда? — попита той пресипнало, коленичил и взрян нагоре в нея. — Каж ми какво ти трябва, за да ми се отдадеш, Хармъни.

Устните ѝ се разтрепериха и тя усети как от очите ѝ отново закапват сълзи.

— Прегърни ме — прошепна тя. — Моля те, просто ме прегърни.

Сблъсъкът на емоциите вътре в нея я унищожи. Студените места в душата ѝ изглеждаха заледени, докато топлината на тялото на Ланс ѝ обещаваще топлота и спокойствие.

Искаше да го докосне, нуждаеше се от това. Когато Ланс я положи на голямото си легло, надигна се над нея и устните му превзеха нейните, Хармъни се почувства безпомощна срещу желанието да усети плътта му, топлината му. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му, по раменете му. Изстена под огнената топлина на тялото му и се изви към него, отчаяна да се доближи още.

С всяка опияняваща целувка, с всяка милувка на задебелите му ръце по плътта ѝ, Хармъни усещаше как още една частица от душата ѝ капитулира пред него.

— Замайваш главата ми по-бързо от алкохол — изпъшка Ланс, плъзгайки устни по челюстта ѝ, после по шията. — Споменава ли съм колко обичам усещането на кожата ти?

Хармъни потръпна в отговор, когато той обхвана гърдата ѝ, стисна твърдото връхче между палеца и показалеца си и започна да го обработва нежно. Пламъци се изстреляха от зърното към клитора ѝ —

стрела от топлина, която стегна корема ѝ и заплашваше да открадне дъха ѝ.

— Харесва ли ти това, скъпа? — Устните му се придвижиха към стегнатата пъпка. — Да видим колко ти харесва това.

Пръстите му се отдръпнаха и устата му ги замести, притегляйки заостреното връхче във вътрешността, а ръката му се плъзна към корема ѝ.

Краката ѝ се разтвори за търсещите му пръсти, а нейните се впиха в косата му, задържайки устните му към гърдите ѝ, докато тялото ѝ се извиваше под него. Хармъни се бореше да диша, да овладее сетивата си само още малко, за да се наслади на всяко докосване на пръстите, устните и езика му по плътта си.

И печелеше битката, докато пръстите не разтвори гънките на женствеността ѝ и палецът му закръжи около набъбналата пъпка на клитора ѝ.

— Боже, да... — простена тя, разтваряйки още повече краката си. — Моля те. Моля те...

Докато палецът му я измъчваше, другите пръсти се преместиха по-надолу, плъзнаха се по хлъзгавите сокове, покриващи обезкосмената ѝ плът, и се притиснаха към входа на вагината ѝ.

Усещането експлодира около нея, удоволствието беше толкова близо до екстаза, че разтърси цялото ѝ същество. Вече не ѝ беше студено, сега изгаряше. Пламъците я облизваха от вагината към клитора, стягаха утробата ѝ и след това се разпростряха по цялото ѝ тяло.

Докато зъбите му изтезаваха зърното ѝ, пръстите му играеха мъчителна игра на съблазняване между краката ѝ. Хармъни се задъхваше, ханша ѝ се изви и от гърлото ѝ се откъснаха накъсани викове.

Секунда по-късно усети как пръстите му навлизат в нея. Два, притиснати един към друг, проникнаха в копнеещите влажни дълбини на вагината ѝ.

Хармъни изкрещя от удоволствие и сви колене, борейки се за освобождение.

— Не още, скъпа — изръмжа Ланс, устните му се отдръпнаха от гърдата ѝ и прокараха огнена пътека към корема ѝ. — Първо, ще

опитам това сладко нежно котенце. Споменах ли колко съм гладен за вкуса ти?

— Не мога да го понеса. — Хармъни поклати слабо глава, опитвайки се да го задържи, но той улови ръцете ѝ и ги притисна към леглото.

— Стой мирно. — Ухапа я по корема. — Позволи ми да те любя, Хармъни. Нека да вкуся всеки сладък сантиметър от това перфектно тяло.

Хармъни наблюдаваше как Ланс се настани между бедрата ѝ, раздалечи още повече коленете ѝ и се взря в нея. Блестящите му тъмносини очи светнаха от мъжка страст, когато той облиза устни секунда преди да сведе глава.

Трептящи искри от мъчително удоволствие я заляха като вълна, когато езикът му се превърна в еротичен камшик. Той се извиваше върху невероятно чувствителната плът — дразнеше, побутваше, ближеше и вкусяваше всеки сантиметър от подутата ѝ женственост.

Пръстите му бяха като демони. Вътре в стегнатите дълбини на вагината ѝ, те опипваха, върховете се извиваха, за да достигнат мястото, което накара бедрата ѝ да се надигнат от леглото и предизвика приглушен вик.

Не че с това тя постигна нещо. Ланс продължи да я измъчва, пируваше с плътта ѝ, докато Хармъни не започна да умолява, стенеща за оргазъм.

— Обичам вкуса ти — каза напевно мъжът, докато пръстът му масажираше решително мястото, което сякаш имаше директна връзка с клитора ѝ. Това изпрати светкавица от усещане през малката пъпка и Хармъни се задъха, борейки се да диша от удоволствието, което я разкъсваше.

— Все още имаш вкус на орлови нокти — изпъшка Ланс. — И диви рози.

— Моля те, господи. Ланс, не мога... — Тя извика, когато пръстите му се раздвижиха отново, изпъгнаха се и почти се изплъзнаха навън, след което се тласнаха навътре силно и бързо, а езикът му се върна на клитора ѝ.

Трепетни вълни, почти като оргазъм, заляха нервната ѝ система, откраднаха дъха ѝ и я оставиха да виси над пропаст на такова интензивно усещане, че тя се запита дали изобщо ще го преживее.

— Толкова си сладка и тясна — прошепна Ланс, преди да обlige около клитора ѝ още веднъж. — Стискаш пръстите ми като юмрук. Почувствай колко си тясна, скъпа. Толкова си тясна, че когато вляза в теб, трябва да се боря с всички сили да не свърша на мига.

Пръстите му се отдръпнаха, след това с едно бавно, възхитително движение се плъзнаха отново вътре в нея. Хармъни усети как чувствителната тъкан се разтваря за него и го засмуква, а чувственото проникване я оставя трепереща от нужда за освобождение.

— Още веднъж? — прошепна той.

Този път, когато пръстите му я пронизаха, устните му покриха клитора ѝ и започнаха да го смучат еротично. Силните дълбоки движения на пръстите му вътре в нея, едно извиване на китката му, потриването на мазолестите връхчета на пръстите по нервните окончания, пламтящи за докосването му, и Хармъни избухна.

Изкрещя името му. Чу се да крещи, когато оргазмът експлодира с опустошителна сила. Бедрата ѝ стиснаха главата му, вагината ѝ стисна пръстите му, а вътрешните ѝ мускули се свиваха бурно, когато последната бариера, предпазваща душата ѝ, бе пометена.

Уязвима. Беззащитна. И все пак, когато Ланс започна да я успокоява, пръстите му се измъкнаха от нея, а устните му докоснаха нежно бедрата и корема ѝ, това, което чувства Хармъни, не беше слабост.

За първи път през живота си, тя се чувстваше завършена.

Хармъни гледаше Ланс през сънливо спуснатите си клепачи, когато той коленичи, вирайки се в нея, с изражение, натежало от глад и желание. Тогава осъзна, че той е също толкова беззащитен срещу нея. Беше се отворил за нея от самото начало, а тя дори не го бе разбрала.

— Красиво — прошепна той, като намести тежката си ерекция между гънките на женствеността ѝ. — Моето сладко, красиво, малко котенце.

Хармъни се изви към него, когато той започна да движи пениса си вътре в нея. Всеки тласък го вкарваше по-дълбоко в стегнатите мускули, докато ръцете му се местеха по бедрата и кръста ѝ. Найсетне, когато се зарови докрай, той се надигна над нея и ѝ позволи да го обгърне с ръце.

— Топло ми е — изпъшка тя тогава, осъзнавайки, че проникващата до костите студенина, която познаваше от толкова дълго време, я няма.

— Много топло — прошепна Ланс в ухото ѝ, гласът му беше дрезгав, почти отчаян, когато бедрата му започнаха да се движат. — Любима моя, толкова адски топло, че ще изгоря къщата.

Хармъни се залюля към него, когато той спря, намести се поблизо до тялото ѝ и притисна устни към шията ѝ. Бавно, пламтенето във вагината ѝ намаля, когато мускулите ѝ се приспособиха към проникването. Можеше да го почувства, всеки сантиметър от пенисът му, пулсиращ вътре в нея, разтегна я дотогава, докато не откри скритите нервни окончания и започна да ги гали до безумие.

— Почувствай това, Хармъни — прошепна той. — Наистина ли искаш да избягаш от това?

Ланс не ѝ даде време да отговори. Хармъни преглътна още един приглушен вик, когато той започна да се движи. Дългите бавни тласъци я пронизваха, изгаряха ѝ, докато тя не се заизвива под него.

Нуждаеше се от повече. Той беше прекалено бавен, измъчваше я със спокоен, равномерен ритъм, който увеличаваше възбудата ѝ, но без да задейства оргазма, намиращ се на един дъх разстояние.

— Боже, толкова си тясна. Толкова дяволски нежна — изпъшка мъжът в ухото ѝ. — Караш ме да летя, Хармъни.

А той нея — да плаче. Тя преглътна сълзите си, докато удоволствието започваше да се движи спираловидно. Всеки тласък вътре в нея, всяко дълбоко проникване, което я разтягаше и издигаше по-високо, открадваше още една частица от душата ѝ.

Не беше само докосването му. Нито приемането му. Беше въздуха, натезал от страст, препълнен с емоция. Беше усещането на топлината на Ланс, самата му същност, обвиваща се около нея.

— Ти открадна душата ми — изстена тя, ноктите ѝ се забиха в раменете му, когато той спря и вдигна глава, за да я погледне.

Погледът му беше сънлив и потъмнял от чувствена възбуда.

— Къде свършвам аз и къде започваш ти? — Шепотът ѝ я шокира, осъзнаването, че той притежава толкова много от нея, щеше да я ужаси, ако това не ѝ се струваше правилно.

Ланс направи гримаса, оголвайки зъби секунда преди устните му да се сведат към нейните.

— Започваме заедно, любима. Заедно. Без край.

Устните му покриха нейните и реалността избледня. Бедрата му започнаха да се движат силно и бързо, бруталното удоволствие от всеки тласък я разкъсваше.

Виковете ѝ изпълниха нощта, докато Ланс шепнеше еротични порочни думи до устните ѝ.

— Чукай ме, скъпа... Точно така, любима, дръж ме здраво точно там... Мамка му, толкова си гореща. Толкова дяволски гореща.

Ланс стисна хълбока ѝ с една ръка, а с другата косата ѝ, докато устните му разтваряха нейните и вкараха езика му дълбоко. Тогава започна да я обладава отчаяно. Движеше се. Галеше. Накара го да полети, когато тя експлодира.

И тя полетя с него. Блестящи взривове от светлина и екстаз я връхлетяха, когато го усети да трепери до нея. Вагината ѝ го стисна здраво, задържайки го дълбоко, като се свиваше конвулсивно около твърдата дължина на бликация му пенис, и Хармъни изкрещя собственото си удоволствие.

Точно така. Екстаз. Възторг. И сливане. Хармъни усети как част от Ланс се слива с нея дълбоко в самата ѝ същност. И в този миг тя разбра, че свободата няма да дойде с напускането на Ланс. Ако го напуснеше, това щеше да я унищожи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Аз исках да спася Джонас. Тя щеше да го убие.

Сънена и неизмеримо тъжна, Хармъни заговори в предутринната светлина, която се процеждаше през пролуката в тъмните завеси в стаята.

Ланс я държеше плътно до гърдите си, брадичката му почиваше на главата ѝ, а ръцете му бяха обвити около нея, притискайки гърба ѝ към гърдите и корема си.

— Кой щеше да го убие, Хармъни?

— Джонас — прошепна тя след дълга пауза. — Мадам Ла Рю го роди. Тя го прегръщаше като бебе и като дете. Той получи най-доброто, което лабораториите можеха да осигурят, но беше добър. Щеше да реши косата ми, когато се върна от мисия. Ла Рю винаги нареждаше тестовете ми, докато него го няма. Не искаше той да знае степента на нейната жестокост. Джонас вярваше, че другите учени я контролират, принуждават я да върши това, които тя вършеше в името на науката.

Той щеше да реши косата ѝ. Това звучеше просто, един малък достатъчен жест, но Ланс чу благоговението в гласа ѝ, когато Хармъни го каза.

— Когато Джонас ме залови миналия месец, неговият учен, Елиана, трябваше да ми вземе кръв и други проби. Мразя това. Мразя иглите да се забиват в мен. Той дойде в клетката ми малко по-късно. Все още притежаваше четката, която използваше, когато бяхме в лабораториите. И ми среса косата.

Гласът ѝ беше натезал от чувство и Ланс трябваше да примигне, за да потисне влагата, напиреща в очите му, докато я оставяше да говори. Тонът ѝ — замислен, дрезгав — разкъсваше душата му.

— Мадам Ла Рю щеше да го убие. — Хармъни стисна ръцете му. — Всички, освен малцина, бяха осъдени на смърт. Другите Породи в онази стая — тези, които аз убих — бяха предавали Джонас в продължение на месеци, докато той планираше бягството на всички

ни. Дори Мадам. — По тялото ѝ премина лека тръпка. — Джонас беше нейният личен експеримент, а изобщо не можеше да го види. Аз също бях нейно дете, но само Джонас познаваше мира в лабораториите. Само той знаеше какво е нежност. И аз исках да запазя добротата, която видях в него. Споменът за една майка. Такива спомени са безценни, нали?

— Искала си да го защитиш — прошепна Ланс. — Защото си го обичала.

Дъхът ѝ секна, когато беззвучно ридание разтърси тялото ѝ.

— За няколко седмици личната му охрана, двама Койоти, известни с извратеността си, ме откриха. Той ги бе изпратил. Последните им думи към мен бяха послание от него. Предателите умират. Последните думи, които той каза, когато избягах от стаята, където бях убила майка му.

Ланс преглътна тежко. Бог да му е на помощ, не искаше нищо друго, освен да разкъса Джонас на парчета. Копелето нямаше представа какво бе сторило на детето, което бе рискувало живота си заради него.

— Имаш доказателство каква е била тя — каза Ланс тогава. Знаеше, че Хармъни има. — Защо не му го даде?

Тя остана безмълвна няколко дълги мига.

— Имаше толкова малко, за което трябваше да се грижим. — Жената пое накъсано дъх, а гласът ѝ бе стана дрезгав от сълзите. — Знаехме, че сме творения на човека, не на Бога. Че сме създадени да убиваме. Но Джонас... той имаше майка. Имаше нежни докосвания и мили думи. Имаше нещо, което да притъпи омразата и болката, бруталността на живота ни. И като му дам информацията нищо няма да се промени.

Хармъни потрепери отново, дишайки насечено, като се притисна силно към Ланс. Той усети копнежа ѝ за нещата, които бе споменала. Тя се бе борила да запази за Джонас образа на една майка, която бе чудовище, защото самата тя бе жадувала така отчаяно за тази илюзия.

— Не можех да ѝ позволя да го убие — прошепна тя хрипливо. — Той решише косата ми... — Той ѝ бе дал късче топлина и нежност в един жесток ужасяващ свят.

Ланс я придърпа по-близо до себе си, притискайки я възможно най-плътно, и зарови лице в косата ѝ.

— И сега, ето те и теб — прошепна тя през сълзи. — Честен. Търпелив. Какво да правя, Ланс, ако умреш заради мен? Ако чудовищата те намерят и унищожат живота, който гори толкова чисто вътре в теб?

А какво щеше да прави той без нея?

— Аз съм дете на земята — каза ѝ Ланс тихо, усещайки я как утихва до него. — Ветровете ми говорят, самият въздух около мен ми шепне тайните на другите. Предупреждава ме за опасност и ме пази, когато някой иска да ме види повален. Той ме доведе в бара онази нощ, когато те срещнах. Докато стоях отвън и се чудех какво, по дяволите, правя там, той ми прошепна твоето име.

Хармъни се обърна бавно и се взря в него с измъчените си светлозелени очи, когато той се надигна и се подпря на лакът. Искаше да я обгради. Да се обвие около нея по такъв начин, че тя никога да не бъде сама отново.

— Ти имаш нещо, което Джонас иска — каза Ланс тогава. — Чувах това всеки път, когато видех Джонас, всеки път, когато споменавах името му. Тайна или тайни, различни от тази за майката, която споделяте.

Ланс видя как лицето ѝ пребледня, а очите ѝ се изпълниха със страх.

— Джонас не иска отмъщение, Хармъни. Единствената причина, поради която е още жив, е факта, че няма истинска злоба в него, когато е около теб. Но той иска онова, което криеш. И го иска достатъчно силно, за да използва теб, или мен, за да го получи.

Хармъни поклати глава бавно, докато Ланс наблюдаваше изражението ѝ. То се промени от страх към объркване, очите ѝ потъмняха, когато се намръщи към него.

— Той не може да знае какво имам — каза тя. — Никой не знае, освен учените в онази лаборатория, а аз ги убих.

— Да знае какво, Хармъни?

— Че първата създадена Порода все още е жива. — Гласът ѝ се сниши, докато не остана само шепот.

* * *

Неизвестни тайни. Каквито са били преди и все още са.
Ветровете прошепнаха в ухото на Ланс, вдъхнаха в съзнанието му.

— Има и още. — Ланс прокара ръка утешително по рамото ѝ, когато Хармъни потрепери отново до него. — Но като се има предвид, че това е Джонас, само Бог знае какво иска.

— А ако не можем да си позволим да чакаме, за да научим какво цели той?

Ланс усети страха ѝ.

— Алонзо ме познаваше като Смъртта, когато бях по-млада. Ако ме разпознае сега, прикритието ми изгаря. Ако това се случи, всеки Койот, който е жив и работи за Съвета, ще тръгне след мен. Цената за главата ми е много висока.

Господи, можеше ли да стане по-лошо?

— Какво прави той тук? Как е бил замесен? — попита Ланс.

— Не съм сигурна каква роля играе — въздъхна жената. — Но той беше много важен за мадам Ла Рю и знам, че осигуряваше огромни количества пари за проекта на Породите.

— Имаш ли доказателство, че Алонзо е част от Съвета? — Ланс щеше да се радва да види добрия преподобен отстранен.

Хармъни поклати глава.

— Нямам доказателство. Но той беше в лабораториите няколко пъти и се среща с Мадам и моя дресьор. Ако ме разпознае, Ланс...

— Тогава ще трябва да се уверим, че Алонзо няма да разбере. — Тогава Ланс усети как опасността около тях се увеличава и чу шепот на облекчение в ухото си, дори когато въздуха предупреждаваше за заплахата, която Алонзо можеше да представлява. Той не знаеше коя е Хармъни и това бе всичко, което имаше значение в този момент.

Лека усмивка изви устните на Хармъни.

— Слушаш ли ветровете?

Той приглади косата от бузата ѝ.

— Най-накрая — отговори той унило. — Дядо ще бъде доволен от мен.

— Съветът търсеше жени, които притежаваха дарби като твоите — каза тя. — Те се възприемаха като идеални инкубатори за имплантиране на ембриони на Породи. Вярвало се е, че жените, които носят творенията, добавят елемент към крайния състав на Породата.

Психическата енергия е един от елементите, които те вярваха, че може да бъде прехвърлена по такъв начин.

Ембриони и творения. Никога бебета или деца. Бог да му е на помощ, но яростта, която пламваше в Ланс срещу онези, които бяха помрачили душата ѝ от раждането ѝ, го ужасяваше.

Ланс знаеше, че много екстрасенси и индиански жени са били отвлечани и държани в плен, докато децата, с които са имплантирани се родят, и след това са освобождавани. Жени, използвани по този начин, идваха от всички краища на света, и Джонас разбра, че са търсени много като екстрасенси.

— Няма да ти позволя да си тръгнеш — каза най-сетне мъжът.

— Как да остана?

Той остана неподвижен, мълчалив, загледан в нея, когато тя се протегна и прокара върховете на пръстите си по бузата му.

— Никога не съм имала никой — прошепна тя. — Знам много добре. Знам, че всеки може да бъде използван, за да ме заловят. Те ще те вземат, ще те измъчват, и ще се уверят, че аз знам за това. Бих дала живота си за теб, но всичко, за което ще послужи, ще е да облекчи болката, която ще изпиташ заради мен. Ще умреш така или иначе.

Една сълза се отрони от очите ѝ и създаде сребриста следа надолу по бузата ѝ, а устните ѝ трепереха.

Ланс усети как гърдите му се стягат, усети емоцията, която го връхлетя като жесток юмрук, и стисна сърцето му.

— Ние се борим, за да оцелеем. Да обичаме. Волята на земята ще бъде, Хармъни. Бягството няма да промени това. Няма да спаси никой от нас.

Лицето ѝ се сви от болка, когато тя се извърна от него, сгушвайки се настрани. Тялото ѝ трепереше, когато той я притисна отново.

— Ти се бориш да живееш — каза Ланс нежно, обвивайки тяло около нейното. Усети как топлината му потича към нея, а душата му се освобождава. — Бори се за нас сега, Хармъни. Ти се бори за живота си, сега ми помогни да се борим за нашата любов.

Тяхната любов.

Хармъни се втренчи в стаята, наблюдавайки как бледите пръсти на зората надникват от двете страни на тъмните завеси. Това ли

чувстваше тя? Това ли бе, което усещаше през цялото време? За това ли не можеше да избяга от него?

Не беше в неин стил да остава, когато знаеше, че опасността надвишава шансовете за бягство. Не беше в неин стил да позволява на някого да разрушава вътрешните ѝ защитни сили. Но Ланс бе направил точно това — с топлината на тялото му, течаща към нея, с насладата от докосването му, мъчителното осъзнаване, че той е бил създаден за нея.

Чифтосване. И той бе приел това чифтосване, беше приел нея, сякаш я познаваше през целия си живот. Защото ветровете му шепнеха.

— Какво казват? — попита тя. — Ветровете. Какво казват за мен?

— Че си дива и непоправима. — Следа от веселост прозвуча в гласът му.

Устните ѝ се извиха в усмивка, когато тя се обърна към него.

— Сериозен съм. Наистина. — Ръката му обхвана бузата ѝ, а палецът му погали разтворените ѝ устни. — Чух ехото на виковете ти около мен. Чух шепота на сила, на нужда и тъга. Чух сърцето ти. Всеки път, когато ме отблъскваше, чувах как душата ти плаче за мен. Ветровете не говорят с думи, или с обяснения. Те говорят със смях, с вик, с ридаещо отричане или шепот за сила. И аз чух всичко това, когато въздухът потече около нас, притегляйки ме към теб, без значение колко пъти ти ме отблъсна.

Целуна я нежно по устните, след което се надигна и я погледна отново.

— Не знам какво да правя. — Устните ѝ потръпнаха, докато се мъчеше да намери начин да го накара да разбере онова, което тя чувства. Но тя самата не го разбираше.

— Просто бъди себе си. — Ланс легна до нея отново, придърпа я към себе си и позволи топлината му да се обвие около нея. — Просто бъди Хармъни.

* * *

Тази нощ патрулът бе предопределен да бъде скучен. Ланс се бе затворил в офиса с документи, а Хармъни покриваше един от офицерите, който бе зает със семейни проблеми. Тъмнината я

заобикаляше, обвиваше я, и ѝ оставяше прекалено много време за мислене.

Просто бъди Хармъни. Не за първи път младата жена се запита коя е Хармъни.

Докато преминаваше по тихите улици на главната част на Броукен Бът, Хармъни се намръщи при тази мисъл.

Винаги бе знаела коя е Смъртта — по този въпрос нямаше съмнение. Тя беше сянката, която се плъзга през нощта и носи справедливост на тези, които закона някак си пропускаше.

Беше жестока, гневна, студена и безмилостна. Не съжаляваше и не се колебаеше. Хармъни спря на червения светофар и се намръщи. Но коя беше Хармъни?

Беше приела името като на шега. Хармъни Ланкастър. Хармъни, защото това бе останало след възкресението на Смъртта. Ланкастър беше името на улицата, където бе отнела последния невинен живот, който бе допуснала Съвета да ѝ натрапи.

Тази нощ се бе връзала в паметта ѝ, жигосана в нея със силата на факла.

„Позволи ми да ти помогна. Мога, мога да те отведе на безопасно място.“ Жената я гледаше с такова състрадание, с такава ожесточена решителност, че Хармъни почти бе повярвала, че е истина.

Но нейният Дресьор я бе предупредил, че агентката е майстор в измамата. На четиринадесет години, обучена като Смъртта, Хармъни знаеше само „доказателството“, което ѝ бе дадено. И това доказателство бе белязало тази жена като отмъстителен търговец на малолетни. Жена, която откъсваше невинни деца от домовете им и ги продаваше на най-високата цена.

„Позволи ми да ти помогна.“ Една трепереща ръка се протегна към Смъртта. *„Позволи ми да те отведе на безопасно място.“*

Смъртта я нападна. Стисна ръката на жената, за да я използва като лост, и остави ножа да говори вместо нея. Беше следвала заповедите на Дресьора си, но докато гледаше как жената се свива безжизнено на земята, тя разбра, че е проляла невинна кръв.

Хармъни отърси спомена от съзнанието си, преди той да връхлети душата ѝ, както правеше всеки път, когато тя му позволи да се освободи. Жената, която бе убила, бе агент на ЦРУ, разследващ

тайната групировка, известна като Съвет по генетика. Бе имала съпруг и дете. Беше от добрите, а Смъртта ѝ бе отнела живота.

Когато светна зелено, Хармъни зави към още една добре осветена улица, погледа ѝ претърсваше сенките, докато патрулираше в тишината. От вътрешността на къщите бликаше светлина, някои жители все още седяха на верандите си и се наслаждаваха на късния вечерен въздух. Миризмата на барбекю се носеше по въздуха и смехът на деца.

Ето за това се бореше Ланс. За мира, който отекваше тук, който се носеше от полуотворените прозорци и се обвиваше около нея.

За това се бе борила и онази агентка.

Клатейки глава, Хармъни пое към Централната улица. Целият сектор съдържаше обществения център, игрища, тенис кортове, и обществен басейн, които бяха затворени през нощта. Светлините на баскетболното игрище обаче още светеха, както и на тенис кортовете, и двете бяха в употреба.

Хармъни спря Райдъра, докато гледаше как момчетата играят, смях и обиди полетяха към нея.

— Хей, човече, това беше доста лигаво хвърляне — засмя се един младеж и улови топката. — Нека ти покажа как се прави.

Той хвана неумело топката, за радост на приятелите си и онзи, който я открадна от ръцете му.

— Човече. Това беше толкова лошо. — Смях, щастие.

Смъртта нямаше място тук, но Хармъни усещаше как спокойствието се обвива около нея. Облегна се на волана, наблюдавайки играта, и една усмивка разтегли устните ѝ, докато момчетата заемаха позиции и освиркваха, сумтяха и се бореха игрово като всеки млад човек, когато предизвикваше друг.

Това не бе много по-различно от младите мъжки кутрета в лабораторията, помисли си тя. Имаше моменти между обучителните сесии, когато им позволяваха да си починат под топлината на слънцето, докато нежния бриз си играеше около тях. И те се смееха, дразнеха се един друг и изпитваха силите си. И понякога не бяха наказвани за това.

Хармъни въздъхна и подпря брадичка на ръцете си, които стискаха волана. Тя никога не бе играла. Никога не се бе смяла и изпитвала себе си по такъв подигравателен начин.

— Екип четири, всичко наред ли е? — Лени, който наблюдаваше с орлово око от офиса, се обади от комуникационната връзка на таблото.

— Просто гледам една игра, Лени — докладва тя, като се изправи в седалката си. — Момчетата са навън, на общественото игрище.

— Прекалено млади са за теб, заместник. — Подигравателният глас на Ланс замени този на Лени.

Хармъни се усмихна, въпреки че установи, че иска да се засмее с глас.

— Това е сигурно, шерифе — провлече тя, отказвайки да се съпротивлява на топлината, която се надигна вътре в нея.

Не можеше да се бори с него. Снощи беше разбрала, че собствената ѝ лична битка да отхвърли връзката между тях е приключила.

— Тръгвам — докладва тя. — Досега всичко е тихо. Някога да не е било така?

— О, имаме от време на време стрелба, юмручен бой и стряскащ семеен спор — увери я Ланс. — Обаче през уикендите ни спестяват голяма част от тях.

Хармъни поклати глава. Беше отговорила на повикването за опит за кражба, което се оказа една миеща мечка, и спор между кандидат-женкар и родителите на младото момиче, което той ухажваше. Не че нямаше проблеми в другите райони, просто не и в нейния. За сега.

— Ще довърша обиколката си, след това се прибирам. Доклади. — Тя направи гримаса при мисълта за документите, които я чакаха в офиса. — Може би ще трябва да опитам да стана прислужница от утре. Обзалагам се, че те не попълват документи.

— Ще бъдеш изненадана — засмя се Ланс. — Ще се видим, като се върнеш. Край.

— Екип четири, край. — Хармъни изкара Райдъра обратно на улицата и довърши обиколката на района, след което обърна и пое обратно към шерифството.

Беше една сравнително спокойна нощ, затова не се изненада особено да види Дейн да излиза от сенките отстрани на сградата, когато се отдалечи от Райдъра.

Той се облегна на ъгъла на сградата, без да го интересува кой може да го види, изражението му беше замислено, докато я наблюдаваше. За миг Хармъни реши да го игнорира. Трябваше да го игнорира, помисли си тя безсилно, не беше в настроение за него, или за Джонас.

Присвивайки очи, тя огледа паркинга, преди да се насочи бързо към по-тъмната част, където той я очакваше.

— Какво правиш тук? — Хармъни пристъпи в сенките и замръзна незабавно, когато осъзна, че не е дошъл сам.

— Време е да те измъкна от тук, Хармъни. — Гласът му бе мрачен и изострен от властност. — Време е да тръгваме.

Тя се дръпна назад, когато той посегна към нея.

— Не, по дяволите — изсъска жената, ръката ѝ се отпусна на дръжката на оръжието ѝ, докато не изпуснаше от поглед Дейн и неговия партньор, Райън. — Няма да ходя никъде с теб, Дейн. Казах ти го.

— Дори ако от това зависи живота ти? — изплю той. — Чуй ме, Хармъни, не искаш това, което се задава тук. Нямам време да те измъквам от някой шибана клетка отново. Сега, да тръгваме, преди твоя шериф да дойде да те търси.

— Какво се задава, Дейн? — Тя се отмести, когато Райън направи движение сякаш иска да застане зад нея. — Райън, стой там, където си, по дяволите. Не ме карай да се бия с теб.

И двамата мъже застинаха. Райън не беше висок, колкото Дейн, но беше мускулист и бърз. Къса тъмнокастения коса обрамчваше лице, потъмняло от слънцето, а светлосините му очи я наблюдаваха внимателно.

— Никога не си ми възразявала преди, Хармъни — каза замислено Дейн. — Когато идвах да те измъквам от неприятности, ти винаги ме следваше.

— Винаги съм разбирала неприятностите, от които ме измъкваше. Не съм в беда все още, Дейн. — А той винаги бе там.

— Идва, Хармъни — въздъхна той. — Знаеш го, както и аз.

— Тогава може би ще ми кажеш какво да търся — предложи тя тихо. — И докато сме все още на тази тема, защо винаги го правиш?

— Правя какво? — Погледът му се присви върху нея замислено.

— Защо винаги ме измъкваш от неприятности. Откъде знаеш, че съм в беда. Как ме следиш, Дейн?

Устните му се извиха бавно.

— Интуитивен съм.

— Пълни глупости. — Трябваше да помисли за това преди. — Откъде знаеш?

— Нека просто кажем, че имам някои връзки — сви рамене мъжът. — Достатъчно връзки, за да знам, че след онова убийство преди няколко дни, Алонзо ще се опита да свърже Смъртта с теб.

— Той няма доказателство.

— Хармъни, излагаш на риск живота на твоя шериф...

— Не мога да го напусна, Дейн — отсече тя. — Не разбираш.

— Мислиш ли, че не знам, че си чифтосана с този кучи син? — озъби се той. — За бога, Хармъни. Защо не ми позволи да те измъкна, когато се опитах първия път?

— Беше твърде късно. — Хармъни поклати глава яростно. — А сега няма значение. Не мога да бягам повече. Уморих се да го правя.

Дейн я изгледа мълчаливо, лицето му бе белязано от безсилие, когато погледите им се сблъскаха.

— Не искам да те принуждавам да тръгваш, Хармъни — въздъхна той отново. — Но ще го направя.

Тя отстъпи назад.

— Защо?

Мъжът се намръщи силно.

— Не е ли достатъчно, че ме е грижа за теб? — попита грубо. — Да те гледам как се самоубиваш е като трън в задника.

— Не е достатъчно. — Ръката ѝ се стегна върху оръжието.

— По дяволите, ще бъде достатъчно.

Тя скочи настрана, когато той се раздвижи, заставайки под светлините на добре осветения паркинг, а той стихна в сенките.

— Не е достатъчно. Опитай се да ме принудиш и ще се превърнеш в мой враг. Не го прави. За доброто и на двама ни. — Хармъни се обърна и закрачи към входа, сърцето ѝ се качи в гърлото, когато Ланс излезе през широките врати с ръка на оръжието си, а тялото му бе напрегнато в готовност.

Хармъни можеше да подуши заплахата около него, решителността, когато той тръгна надолу по стълбите, сграбчи я за

ръката и без да каже дума, започна да я дърпа към входа.

— Ланс...

— Излъжи ме и ще ти нашаря задника — каза остро той. —
Тръгвай към офиса, дължиш ми обяснения.

* * *

Дейн скръцна със зъби при звука на гласа на шерифа, след което
направи знак на Райън към сенките на съседния парк.

Скоро след като се отдръпнаха от сенките на сградата, двама
служители завиха зад ъгъла, осветявайки района.

Шерифът беше предпазлив човек, и дяволски обезпокоителен.
Как би могъл да заподозре?

Плъзгайки се през сенките, той и Райън се придвижиха обратно
към тъмния Сув, паркиран до отсрещния блок.

— Сега какво? — попита Райън, когато затвори вратите на
автомобила.

— По дяволите! — Дейн стисна волана, докато
неудовлетвореността го разяждаше. — Тя никога не е проявявала
подобно неподчинение.

По всяко друго време, тя би тръгнала веднага.

— Чифтосването е силно — измърмори Райън. — Можеш да го
подушиш навсякъде по нея. Дори променя мириса ѝ.

— Това ще я убие. — Той запали джипа, включи на скорост и
излезе безшумно на улицата, преди да включи фаровете. — Онова
убийство в Пиньон беше само предупреждение.

— Трябва ли да се обадя на стареца?

Дейн изръмжа.

— Направи го и тук ще настъпи война. Той харесва момичето,
Рай, знаеш го.

— И ще ти срита задника, ако я нараниш — посочи Райън.

И това не беше предположение.

— По дяволите. Ще се редуваме и ще я държим под око. — Дейн
поклати глава примирено. — Знаех, че не трябва да я отвеждам у дома
този път. Голяма, голяма грешка.

За съжаление, трябваше да я отведе у дома, или да я остави да умре. А последното не беше опция.

— Защо просто не я попиташ за документите и да приключваме с това? — предложи Райън. — Кажй й истината.

Другият мъж поклати глава.

— Тя няма да даде документите толкова лесно. Освен това, това няма да спаси живота й. Тя носи информацията също и в главата си. И Джонас го знае. А каквото Джонас знае, го знае и шибания шпионин в Убежището. Ще те закарам до хотела, а аз ще поема дежурството тази нощ. Да се надяваме, че ще можем да се погрижим за това бързо, иначе старецът може просто да реши да провери сам.

Ситуацията сериозно поставяше на изпитание нервите му. Ако не беше опасността за Хармъни, той щеше да разчисти сам къщата. Можеше да го направи и така, след като тази малка работа приключи. Баща му ставаше раздразнителен, а когато старецът поемеше ръководството, майка му не оставаше далеч зад него. А в нейното състояние, това не бе хубаво за всеки един от тях.

Един от тези дни, обеща си Дейн, щеше да се наложи Джонас доста да отговаря.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Какво, по дяволите, ставаше?

Хармъни позволи на Ланс да запази хватката си върху нея, докато влязоха в офиса му, и се обърна с лице към него, щом вратата се затръшна зад гърба му.

— Имаш доклади за довършване. — Гласът му бе суров, кипящ от гняв. — Направи ги, за да можем да се приберем вкъщи.

— Ланс...

— Млък. — Пръстът, който Ланс внезапно вдигна, прекъсването на онова, което тя щеше да каже, я накара да се ококори, взирайки се в него.

— Какво...

— Докладите. — Тонът му беше мрачен и властен.

Между веждите ѝ се появи бръчка. Проклетата да бъде, ако позволи това поведение да продължи.

— Опитай се да спориш в този момент, и ти обещавам, че заплахата да те напляскам ще бъде изпълнена. — Ланс доближи неочаквано лицето си до нейното, като носът му почти докосна нейния. — Докато страхът от това какво става отвън не се изпари от тялото ми, бих ти предложил да стъпваш леко.

— Щях да ти кажа...

— Чух достатъчно! — Той се отдръпна рязко от нея, раменете му бяха сковани, а всяка фибра на тялото му излъчваше ярост. — За бога, Хармъни. — Обърна се към нея и прокара пръсти през косата си с чувство на безсилие. — Просто направи проклетите доклади.

Думите бяха изречени през зъби, докато гнева пращеше във въздуха около тях. Какво беше чул? И защо беше толкова бесен?

— Знаеш ли, Ланс, да се правиш на господар наистина ме възбужда — посочи Хармъни. И така беше. Овлажняваше се, и то бързо. — Но за да бъда напълно честна, ти преиграваш. Щях да ти кажа...

— Какво? — Гласът му я подразни като тъмно кадифе. — Че има сериозна опасност да те откъснат от мен? — Беше очевидно, че държи контрола си на косъм. — Че с каквото или с който си решила да се срещнеш тайно, е бил на миг разстояние от това да те нарани?

Очите ѝ се разшириха.

— Дейн не би ме наранил.

— Дейн! — Ланс стисна юмруци и се облегна на бюрото, докато се взираше в нея през него. В тона му прозвуча нотка на ревност. — Нека позная. Същият човек, който те е спасявал през последните десет години? Този, който те е държал достатъчно отблизо под око, че да те откридне изпод носовете на Койотите, спасявайки висящия ти на косъм живот?

Хармъни вдигна вежди.

— Да, същия — отговори подигравателно. — Трябва ли да отбележа, че е този, който спасява живота ми безброй пъти...

— Същият, който беше готов да те отвлече само след секунди — изръмжа Ланс.

— Аз нямаше да позволя това да се случи...

— Този път не можеш да го спреш. — Ланс стисна челюсти, докато тя го гледаше как насила се въздържа да не каже повече. — Направи проклетите доклади, Хармъни. Веднага. Моля те.

Младата жена пое бавно дъх.

— Аз съм голямо момиче, Ланс — каза бавно. — Грижила съм се сама за себе си дълго време.

— Да, грижила си се. — Той кимна рязко и се изправи. — И на няколко пъти онези копелета, които те преследват, са били дяволски близо до това да те убият. Докато все още мога да се справя с ужаса, който стяга топките ми точно сега, ти предлагам да оставиш тази тема.

Той беше невъзможен.

— Добре. — Хармъни махна с ръка пренебрежително, обърна му гръб и се отправи към кабинета си. — Ще направя проклетите доклади. Но по-късно ще ти сритам задника, задето си толкова упорит.

Той беше упорит? Ланс се втренчи изумено в отдалечаващия ѝ се гръб. Тя имаше смелостта да го нарече упорит? Тази жена би могла да напише книга на тема инат.

Ланс пое дълбоко дъх, седна на стола си и се взря невярващо в затворената врата. Тя нямаше представа колко е била близо до това да

бъде отвлечена. В рамките на няколко секунди. Ланс все още си спомняше настойчивия вик, който внезапно изпълни въздуха, карайки коленете му да омекнат, когато звукът за опасност, за липсата на Хармъни, започна да крещи в съзнанието му.

Ако тя се съпротивлява, ще я отвлечем... Суровият глас бе достигнал до слуха му, когато Ланс се изправи от стола си. *Удари я и ще я качим на хеликоптера преди да се съвземе.*

Това бе първият път през живота му, когато му бяха прошепнати истински думи, когато въздуха му говореше. Хармъни нямаше представа в каква опасност се бе намирала. Човекът, който я бе спасявал в продължение на десет години, сега възнамеряваше да я отвлече.

Защо?

Ланс се изправи от стола си, прекоси офиса, спря пред прозореца и се загледа в тъмния пейзаж на парка насреща.

Тази част на департамента сега беше добре осветена — нещо, за което Ланс рядко се притесняваше, освен ако нямаше събитие в самия парк. Светлините от парка осветяваха района достатъчно, за да е безопасен, но все пак имаше сенки, в които да се скриеш. Сенки, които внезапно придобиха зловещ вид.

Ланс подпря ръце на рамката на прозореца, докато се взираше в тях, търсейки отговори или движение. Трябваше да остави Хармъни да обясни, но проклет да бъде, ако можеше да се справи с нейната вяра в непознатия за него Дейн.

Тя беше умна и дяволски упорита. Но това копеле бе неин спасител прекалено много години. Такъв вид връзки се градяха на доверие, което би могло да се използва лесно срещу нея.

Джонас. Дейн. Убийството в Пиньон. Всички те бяха свързани някъде. По някакъв начин. И Алонзо. Беше видял фанатичната омраза в очите на преподобния и знаеше, че още не са видели най-лошото от него.

— Приключих. — Хармъни влезе в офиса и плесна докладите на бюрото му, когато той се обърна към нея.

Ланс погледна към часовника. Беше достатъчно близо до полунощ, за да си тръгнат за тази нощ. Беше довършил документацията, която го очакваше, а заместникът му се бе появил по-рано.

— Вечеряла ли си? — попита той намръщено.

Хармъни не ядеше достатъчно и това го притесняваше. Как успяваше да живее с количеството храна и почивка, които приемаше тя, го изумяваше.

— Да. Ядох. — Хармъни също се намръщи. — Какво общо има това с всичко?

— Нищо, защото се съмнявам, че ядеш достатъчно дори да поддържаш жива една птичка. Да вървим. Можеш да се нахраниш с мен, преди да се отправим към вкъщи.

— Не съм гладна.

— Е, аз пък съм, и мразя да се храня сам. — Поне тя го последва, това го изненада.

— Ставаш прекалено властен и това не ми допада — информира го тя, заставайки до него, когато приближиха вратите на фойето.

— Не съм властен, попитай, когото поискаш — изръмжа Ланс. — Толкова съм добродушен към всички.

— Радвам се, че не ядох, когато направи това малко изказване. — Хармъни се покашля фалшиво. — Щях да се задавя.

Ланс ѝ хвърли един поглед, когато излязоха отвън, лятната нощ ги обгърна, намекът за дъжд донесе облекчение от горещината.

— Да вървим...

— Шериф Джейкъбс?

Ланс се обърна при звука на гласа на окръжния прокурор. Видя как жената слезе от автомобила си и тръгна към тях.

— Стефани. — Ланс кимна за поздрав. — Късно си излязла.

— Трябваше да дойда в офиса късно. — Усмивката ѝ бе напрегната, когато кимна по посока на Хармъни. — Адвокатът на Алонзо тъкмо измъкна от ареста нападателя на г-ца Ланкастър.

— Бавен е — изсумтя Ланс. — Очаквах това по-рано.

— Освободи също така и Томи Мейсън. — Тя пусна бомбата с гримаса. — Току-що го пуснахме от затвора.

— Виж ти, каква голяма изненада, съдебната система отново възтържествува. — Подигравателният коментар на Хармъни накара Ланс да направи същата гримаса като Стефани.

— Пуснат е само под гаранция — увери тя Хармъни. — Делото ще бъде друг въпрос.

— Успех тогава. — Хармъни се облегна на предницата на Райдъра и погледна прокурора подигравателно. — Аз лично залагам на Алонзо. Той знае как да заплаща на адвокатите, г-жо Атуотър, и ако Мейсън е част от неговата организация, тогава Алонзо ще се погрижи да бъде освободен.

— По дяволите. — Ланс се обърна към нея. — Не и тук, Хармъни. Не и в този случай. Томи стреля по офицери и разполагаме с твоите показания, че е държал съпругата си като заложник. Няма да се измъкне.

— Тогава ще изчезне в организацията на Алонзо и ще бъдеш късметлия, ако някога го хванеш. — Тя сви рамене, сякаш това нямаше значение. — Толкова за обещанието, което дадох на онова дете, а? Обзалагам се, че то е наистина в безопасност сега. — Ланс видя следите от болка и гняв, горящи в очите ѝ, когато тя се обърна към него с ярка фалшива усмивка. — И така, не спомена ли вечеря? Гладна съм.

Не беше гладна, беше мрачна. Ланс можеше да го види.

— Ланс, наистина съжалявам за това — каза Стефани тихо. — Гаранцията беше абсурдно висока. Нямахме представа, че Алонзо ще се намеси.

Мъжът въздъхна уморено.

— Нека се молим да се придържа към рутината си и да прекара няколко нощи в пиянстване и забавления преди да се прибере вкъщи. Ще се погрижа да го наблюдават и да видим дали не можем да го върнем обратно в ареста.

Стефани кимна в съгласие, кафявите ѝ очи бяха загрижени, когато погледна към Хармъни.

— Върни го обратно, Ланс, и този път ще го задържим там.

Хармъни изсумтя при тези думи.

— Благодаря отново, Стефани.

Тя кимна отново преди да се обърне и да тръгне обратно към автомобила си. Ланс се завъртя към Хармъни, обезпокоен от безчувственото ѝ изражение и яростта в очите ѝ, докато гледаше оттеглянето на другата жена.

— Спал ли си с нея? — обърна се към него и изви вежди, сякаш от любопитство.

— Аз питам ли те дали си спала с Дейн? — изръмжа той. — И какво общо има това с всичко?

— И ако съм спала с Дейн? — Въпросът не беше удобен. — Не бях девствена, когато дойдох в леглото ти, Ланс.

— Това няма нищо общо с Мейсън, Хармъни — отсече той.

— Мейсън е спорен въпрос. — Хармъни вдигна рамене небрежно.

— Какво означава това?

— Точно каквото казах — изрече тя хладно. — И тъй като мога да отгатна, че си спал с нея, трябва да те предупредя, че мога да бъда много ревнива. Готов ли си за тръгване сега?

Хармъни се извърна от него, заобиколи с плавна грация Райдъра, след което отвори рязко вратата и се настани вътре. Ланс последва примера ѝ, усещайки напрежението, надигнало се вътре в него, когато чу пискливия стон на вятъра. Не беше на страх, или на болка. Беше звукът на смъртта.

Шофирането до къщата премина в мълчание. Хармъни усети как страховете и яростта нарастват вътре в нея. Беше помолила Джейми Мейсън да ѝ има доверие. Да не се подчини на баща си и тя ще се увери, че той ще си отиде завинаги. Само за да го освободи Алонзо.

Справедливост. Дори справедливостта на Смъртта не струваше. Тя не можеше да действа, нито като служител на закона, нито като Смъртта, докато Томи Мейсън не нападне детето си. Това беше граница, която тя никога не прекрочваше. И сега си плащаше за това.

Когато влязоха в къщата, Хармъни се обърна към Ланс и го погледна, когато той настрои алармата и се изправи пред нея.

— Следваха ни. — Изражението на лицето му беше диво.

— Да, така е. — Хармъни освободи ремъците, държащи кобура на бедрото ѝ, после свали колана от кръста си и се отправи към спалнята си.

Беше само на няколко стъпки от вратата, когато една силна ръка стисна горната част на ръката ѝ и тя бе притисната към стената.

Изненада и топлина заляха тялото ѝ при вида на властността, отразена в мрачното изражение и стиснатите, обикновено чувствено пълни устни.

— Както каза по-рано, ти си голямо момиче — заяви Ланс с дрезгав глас. — Не прави нищо глупаво в този момент, защото ще го

оставя да скочи върху теб. Той ще те отведе, Хармъни. Не можеш да му се довериш.

— Той се опитва да ме защити.

— Глупости! Опитва се да защити себе си по някаква причина — изръмжа Ланс. — Точно както Джонас. Има нещо, което Дейн иска. Има причина той да спасява задника ти всеки път, когато Съвета успява да те хване. Никога ли не си се питала откъде знае къде си и факта, че си заловена? Според теб нямаш приятели. Той защо го прави?

Този въпрос я измъчваше все по-често.

— Винаги има работа за вършене — отвърна тя, чувайки неубедителността на извинението си. — И има нужда от мен за тази работа.

— Работа, която не може да извърши сам? Може да те спаси от Койотите, а не може да свърши онова, за което изпраца теб?

Хармъни поклати глава отчаяно.

— Няма нищо, което имам и за което някой може да знае.

— Настина ли вярваш, че никой друг, освен учените, които си убила в онази лаборатория, не знае за информацията, която си откраднала? — изръмжа мъжът. — Ами останалата част от информацията, която имаш? Откраднала си компютърния хард диск, разпечатки на експерименти и доклади, както и информация за първия Лъв. Какви други тайни криеш, Хармъни?

Хармъни се вторачи в него объркано. Той унищожаваше понятията ѝ за предубеждения, точно както Дейн бе унищожил вярата ѝ в него. Винаги бе зависила от Дейн, осъзна тогава тя. Винаги бе знаела, че някак си, по някакъв начин, той ще ѝ пази гърба.

— Не знам — отговори най-сетне. — Файловете на хард диска са криптирани и не успях да разбия кода. Единственото нещо, за което съм сигурна, е, че хартиените копия от информацията за първия Лъв са единственото съществуващо доказателство, че той е жив. Мадам Ла Рю беше прекалено тържествуваща, прекалено уверена в себе си, за да направи грешка и да позволи на информацията да изтече.

— И ти го защитаваш. — Ръцете му разхлабиха хватката си, но тялото му продължаваше да я притиска здраво на място. — Прекарваш шибания си живот в убиване, за да защитаваш другите. Кой защитава теб, Хармъни, че първо не трябва да платиш цената?

— Винаги има цена за плащане. — Беше приела това отдавна. Още преди бягството си от лабораториите, преди да срещне Дейн, и преди да научи порядките на света, в който трябваше да живее. — Щом първият Лъв е жив, тогава заслужава да живее в мир. И в безопасността, която е открил. — Лео беше неин пралядо, единствената ѝ връзка с рода, не можеше да позволи да бъде унищожен, както не можеше да позволи да бъде унищожен и Джонас.

— Цената, която си готова да заплатиш, е неприемлива.

Хармъни потръпна от ниския дрезгав тон на гласа му и силната възбуждаща властност, изписана на лицето му.

— И, за бога, няма да я плащаш сама — довърши Ланс, миг преди да сведе глава.

Отговорът ѝ беше мигновен. Никога не бе познавала глад, не бе познавала нужда, преди Ланс. Този глад, тази нужда, бяха всепоглъщащи, ужасяващи, караха я да се извива към него, докато разтваря устни под неговите.

Не беше дълга, жадна целувка. Бяха кратки, отчаяни докосвания. Ръцете му я пуснаха, за да издърпат ризата ѝ и да изтеглят плата през главата ѝ.

Не чу ли тя късането на плат?

По дяволите, не ѝ пукаше. Ланс беше не по-малко отчаян да я види гола, отколкото тя да отстрани дрехите от неговото тяло.

Хармъни не беше глупачка. Знаеше колко близо е до това да бъде откъсната от него. Но едно нещо за това, в края на краищата щеше да се събуди и щеше да премине през ада, за да се върне обратно тук. Точно тук, в прегръдките на Ланс.

— Проклетата риза трябва да изчезне. — Ланс откъсна устни от нейните и се отдръпна само колкото да довърши разкъсването на предната част.

Той отмести плата настрани, за да оголи заоблените, покрити с дантела гърди и се взря в тях със сънливо еротично изражение.

— Мили боже, обичам гърдите ти. — Дланите му обгърнаха бързо повдигащите се хълмчета. — И сладките ти хубави зърна.

Пръстите му се плъзнаха по меката дантела, преди да я смъкнат, използвайки сутиена като рамка на плътта, която се разкри пред очите му.

— Ето. Точно така — каза напевно той.

Хармъни отметна назад глава, когато Ланс спусна устни и пое едното твърдо връхче, след което я вдигна на ръце и се раздвижи.

— Имам нужда от теб — произнесе задъхано тя, усещайки пламъците в утробата си, които се изстреляха към вагината ѝ. — Имам нужда от теб сега.

— Ще ме имаш. Веднага.

Хармъни успя само да ахне, когато той я пусна, завъртя я и я притисна към леглото.

— Застани на колене.

По тялото ѝ премина тръпка, когато осъзна покорството на позицията, в която знаеше, че я иска той. Ланс натисна раменете ѝ надолу, като с едната си ръка улови панталоните ѝ.

За няколко секунди долната част на тялото ѝ бе разголена и Ланс коленичи зад нея.

По някаква причина Хармъни очакваше любовна игра. С изключение на единствения случай в офиса му, той винаги обичаше любовната игра.

Но сега нямаше.

Младата жена изкрещя, когато усети как пенисът му прониква през течната топлина на вагината ѝ. Гърбът ѝ се изви, дългият стон от агонизиращо удоволствие, който се откъсна от нея, щеше да я шокира, ако тя имаше достатъчно разум да мисли в момента.

— Все още си адски тясна, убиваш ме — изръмжа Ланс, улови бедрата ѝ и раздвижи своите, галейки вътрешността ѝ, изпращайки светкавици от удоволствие да измъчват нервните ѝ окончания.

Беше така изпълнена. Той беше горещ, твърд, и ѝ отнемаше дъха от насладата, с която я заливаше и от емоцията, надигаща се вътре в нея.

Контролът му изчезна. Как бе успял да го задържи толкова дълго, Хармъни не бе сигурна, но сега се бе взривил. Тя можеше да го почувства. И заликува.

Когато Ланс започна да се движи, големият му пенис я обладаваше със силни и дълги тласъци, Хармъни не можеше да направи друго, освен да се подпре на леглото, да се бори за въздух и да го поема.

Беше безпомощна под него. Изгубена в един свят на неочаквано, неотменимо удоволствие без начало и без край. Съществуваше само

Ланс и блестящата топлина на докосването му, на притежанието му.

— Проклетата да си. Нима ще им позволиш да ни отнемат това, Хармъни? — Той се заби в нея силно и дълбоко, всеки тласък ѝ отнемаше дъха и открадваше още една частица от способността ѝ да мисли. За причина. — Ще позволиш на някой да ти отнеме това?

Оргазмът, който я връхлетя, беше неочакван. Ръката на Ланс се изви под нея, пръстите му намериха жадуващия ѝ клитор и го погалиха опустошително.

Хармъни разбра, че е изкрещяла името му. Усети как мускулите ѝ се свиха, след това се отпуснаха, когато мъчителното удоволствие я заля. Около нея избухнаха звезди и тя се загуби в хаоса. Удоволствието. Отметна глава, оставяйки тялото и сетивата ѝ да поемат всеки тласък, който увеличаваше освобождението ѝ.

Беше загубена и го знаеше. Сексуалното господство, което дебнеше точно под повърхността, бе освободено. Ланс не беше човека, на когото можеш да се възпротивиш, беше разбрала това отдавна. Не беше човек, който ще стои отзад и ще се надява на най-доброто.

И не стоеше отзад и сега.

— Не сме приключили. — Грубото изказване, произнесено с грапав гладен глас, накара утробата ѝ да се свие, а дъхът ѝ да секне.

— Чакай... — Само един момент. Само колкото да се отслаби невероятната чувствителност на мускулите, стискащи дебелият му пенис.

— За какво? — Ланс се наведе над нея и я задържа неподвижна, а бедрата му се свиха, карайки пулсиращата му ерекция да я погали вътрешно. — За какво да чакам, Хармъни? За да помислиш? За да се довериш на някого, който ще унищожи и двамата ни?

Бедрата му се тласнаха към нея, вкарвайки го по-дълбоко, дъхът ѝ потрепери в гърдите, а юмруците ѝ стиснаха завивката под нея.

— За да може някое копеле да реши, че си по-добре без мен?

— Не! — Мъчителната емоция, която чу в гласът му, разкъса сърцето ѝ. Усети устните му на врата си, дишането му — тежко и остро — в ухото си.

И усети болката му. Страхът му. Мирисът се обви около нея, примесвайки се с решителността и силата му.

— Моя. — Ланс я ухапа по ухото, когато Хармъни почувства бавното оттегляне на пенисът му, плъзгащ се по пламтящите нервни

окончания. — Чу ли ме, Хармъни? Моя си, по дяволите!

Последната част от изказването му дойде със силен рязък тласък, който я разтърси. О, боже, това беше толкова хубаво. Шибващите пипала на удоволствието сякаш се разпространиха от чувствителната ѝ вагина по останалата част на тялото ѝ. Зърната я заболяха, клитора ѝ започна да тупти от подновено желание, а плътта ѝ се наелектризира до точката, в която Хармъни можеше да почувства движението на въздуха около нея. Още една ласка. Още едно удоволствие, което я караше да вика за още, заглушавайки тихото котешко ръмжене, излизащо от гърлото ѝ.

— Харесва ли ти това, скъпа?

— Да... — Думата прозвуча като скимтене. — О, господи, да, Ланс. Прекрасно е. — Тя се притисна назад, усещайки бавното проникване, поклащането и извиването на бедрата му, натиска на тестисите му по набъбналия ѝ клитор, когато се зарови докрай.

— Ще им позволиш ли да ни отнемат това, Хармъни? — Гласът му стана напевен.

— Не. Не. Кълна се... — Главата ѝ се отметна назад, когато тя се протегна отчаяно към надигащата се кулминация. — Моля те, Ланс. Моля те.

— Винаги моя, скъпа. — Ланс ухапа ухото ѝ отново, открадвайки дъха ѝ с животинското господство в акта. — Чу ли ме? Моя, по дяволите!

— Твоя. — Викът ѝ я шокира. Излезе неканен от устните ѝ и разтърси въздуха около нея. — Твоя, Ланс. Винаги твоя.

Звукът, който излезе от гърлото на мъжът, приличаше на диво ръмжене на Порода. Признанието на Хармъни разкъса и последните нишки, държащи контрола му.

Тласците вътре в нея бяха буйни, примитивни. Но точно от това имаше нужда, осъзна тя. Толкова силни, че разтърсиха леглото, изгаряха вътрешността ѝ, докато тя не полетя. Сякаш Ланс прониза духа ѝ и го освободи с прелестното удоволствие, заливащо всяко нервно окончание в тялото ѝ.

Дори въздухът около тях сякаш се подчини на волята му. Галеше голата ѝ плът, облизваше зърната ѝ, докато тя се мъчеше да се задържи на място, вдъхваше по влажната ѝ от пот кожа, докато насладата стана прекалено силна, за да я понесе.

— Ланс... — Викът ѝ бе отчаян, потресен, когато екстаза започна да пламти около нея.

— Свърши заради мен, Хармъни. Дай ми го, скъпа. Дай ми всичко... — Гласът му беше гърлен, така дрезгав, така дълбок, чак животински, когато пенисът му сякаш набъбна вътре в нея. — Дай ми го, скъпа. И аз ще ти го дам...

Хармъни не можеше да изкрещи. Не можеше да плаче. Усети как всеки мускул, всяка кост в тялото ѝ се стяга, когато нещо започна да назрява вътре в утробата ѝ. Не беше удоволствие.

Надхвърли екстаза. Зрението ѝ се замъгли и тя започна да трепери, дълбоки силни тръпки разтърсваха тялото ѝ, когато усети как оргазма започва да пулсира.

Мускулите на вагината ѝ се свиха, подуха се и притиснаха пениса на Ланс вътре в нея. Хармъни чу агонизиращия му, шокиран стон, след това вагината ѝ запулсира, когато кулминацията достигна връхната си точка. Вътрешността ѝ го засмукваше, галеше го, докато Хармъни не усети силната гореща струя на спермата му.

Ланс ръмжеше зад нея, шепнейки нещо неразбираемо, а тялото му потръпваше до нейното.

Хармъни се срина под него, изгубила сила в ръцете си. Бузата ѝ се притисна към завивката, докато тя се бореше с мъчителното свиване на вагината си. Мускулите ѝ се свиваха при всяка яростна струя семенна течност и при всеки накъсан мъжки стон в ухото ѝ.

— Любима. — Той лежеше върху гърба ѝ, а гласът му бе измъчен. — Мили боже, Хармъни...

Хармъни потръпна от силният спазъм, предизвикан от гласа му и стона в ухото си.

— Спокойно, любима. — Ръцете му я погалиха нежно и успокоително. — Всичко е наред, скъпа. Тук съм.

Хармъни плачеше, шепнейки името му, а той целуваше сълзите по бузите ѝ.

— Тук съм. Винаги ще бъда тук. — Едната му ръка приглади косата ѝ назад, а другата се плъзна надолу по ханша ѝ към бедрото. — Винаги, Хармъни.

Една последна тръпка разтърси тялото ѝ, преди изтощението да я залее. Истинско изтощение. Дъхът ѝ потръпна в гърдите и тихо и нежно тъмнината се затвори около нея.

* * *

Малко по-късно, когато дойде на себе си, Ланс събра дрехите им и се отправи към спалнята. Скъсаните дрехи бяха захвърлени в кошчето за боклук, а останалите — в коша за пране в банята. Тогава той взе мобилния си телефон.

Върна се обратно в кухнята, отвори телефона и натисна номера на Брейдън.

— Братовчеде, ставаш дразнещ — изръмжа Брейдън, когато отвори на четвъртото позвъняване, гласът му бе натежал от възбуда.

Ланс направи гримаса. Наистина не бе необходимо да знае за сексуалния живот на Мегън.

— Къде отиде лоялността ти, Брейдън?

Последва дълго мълчание, докато чакаше отговора на Породата.

— Мамка му. Знаех, че това ще се случи — изръмжа най-сетне той. — Знаех си. По дяволите, Ланс, лоялността ми е пред съпругата ми. Това е. Каквото наранява Мегън, наранява и мен, така че предполагам, че съм залепен към шибаната ти битка.

Брейдън не звучеше щастлив от това, но Ланс познаваше съпруга на братовчедка си. Под ръмжащия му протест имаше следа от вълнение. Знаеше, че битката предстои, а Брейдън обичаше добрата битка.

— Тя е бременна.

Тишина изпълни линията за няколко дълги мига.

— О! По дяволите. — Брейдън издиша грубо най-накрая. — Сигурен ли си?

— Ветровете са. — Ланс усещаше отговора във въздуха около себе си, ясен в душата си.

— Това е достатъчно за мен — въздъхна Породата. — Сега какво?

— Джонас я искаше бременна с причина — каза Ланс тихо. — Искане да използва това. До какво ще доведе бременността й?

— До нейната смърт — изсумтя Брейдън. — Тя е най-крайния убиец. Бременността ще я отслаби. Ще я направи уязвима. Лесна за побеждаване.

— И когато Смъртта е в беда, какво се случва? — Колкото повече мислеше за това, толкова повече разбираше какво точно ще се случи.

— Ще я вземат — отговори другият мъж, сега в гласа му звучеше нотка на подозрителност. — Винаги от един и същ екип от мъже. Ще я вземат и ще я скрият.

— Този екип е тук в града сега. За малко да я отведат снощи. Имахме опашка на път за къщи, а сега някой наблюдава къщата. Готови са да действат.

— А Джонас си е взел внезапен отпуск — разкри Брейдън. — Не работи в момента и никой не знае къде е той и тримата му най-добри мъже — Мерк, Руул, Лоу.

— Те са тук и чакат. Какво, по дяволите, стои зад това, Брейдън? Ако Джонас иска да се свърже с хората, които са ѝ помогнали, защо просто не я попита?

— Тя никога няма да му се довери. — Въздишката на Брейдън беше тежка. — Когато Хармъни е убила учените и е избягала от лабораторията, Джонас наистина е смятал, че майка му, Мадам Ла Рю, е жертва. Че е била принудена да сътрудничи на останалите учени, за да защити него и Хармъни. Той няма представа какво чудовище е била. Но Хармъни има. Когато тя се опита да му каже, той я отблъсна и се разгневи. Изминаха години след смъртта на Мадам Ла Рю, преди Джонас да научи истинския обхват на нейните жестокости. Но по това време Хармъни се бе научила да гледа на него с подозрение. Тя никога няма да му се довери повече и Джонас го знае.

— Тогава защо ме държи в неведение? — попита Ланс. — Ако знаех...

— Ланс, ти не разбираш Породите — изръмжа Брейдън, гласът му беше груб. — Доверие, извън нашите малки Прайдове, е нещо, което не притежаваме. Джонас те познава и те харесва, в противен случай нямаше да те измъчва, пращайки те в истински ад. Но не ти вярва. Джонас повече от всеки от нас, заради майка си, знае цената на доверието.

Ланс изтри лицето си с ръка, докато вървеше към затворения прозорец, усещаше как мрака го обгражда, следа от присъствие отвъд него.

Телефонът беше надежден, Ланс се бе подсигурил за това. И знаеше, че Брейдън също го е сторил. Къщата беше под наблюдение,

но каквото и да кажеше сега, беше безопасно.

— От какво имаш нужда? — попита най-сетне Брейдън. — Ти си част от Мегън, част от семейството ми, Ланс. Лоялността ми лежи там, както и доверието ми.

— Нейната безопасност. — Ланс издиша тежко. — Трябва да й осигуря безопасност, Брейдън, или някой по някакъв начин ще я вземе от мен. Не мога да позволя това да се случи.

Усещаше как гнева кипи вътре в него, пълна ярост, насочена към онези, които щяха да я използват.

— Ще намина утре следобед. — Ланс чу решителността в гласа на другия мъж. — Мегън казва да се погрижиш да остане вътре в къщата дотогава. Не я изпускай от поглед, Ланс.

— Това е изпълнено — изръмжа Ланс. — Ще я окова за мен, ако се наложи. Тя няма да ходи никъде без мен.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хармъни не беше сигурна какво я събуди. Но за първи път откакто бе дошла в дома на Ланс, той остана да спи дълбоко, когато тя стана, изкъпа се и се облече. Слънцето се показваше, ивици розово, златисто огненочервено осветиха небето, когато то се надигна над хоризонта и я призова.

Младата жена усещаше как я притегля. Блатото от емоции, което я изпълни, накара кожата ѝ да настръхне, а краката ѝ да поискат да бягат. Стените я притискаха, чувстваше се така, сякаш въздуха около нея я задушаваше.

И не можеше да спре да мисли за Джейми Мейсън.

Докато прекосяваше безшумно спалнята, облечена в дънки и потник, тя погледна назад към Ланс, спящ в леглото. Не искаше да го събуди. Той я караше да закопнее за толкова много неща, караше я да иска да мисли за себе си, а не за мисията, на която се бе отдала преди години. Караше я да желае да се скрие в това огромно легло и да забрави за съществуването на света извън къщата.

За съжаление той съществуваше и нуждата да бяга, да прочисти съзнанието си, беше непреодолима. Набра кода на охранителната система, отвори прозореца на спалнята, в която бе спала в началото, и се плъзна в сенките край къщата.

Беше напълно сигурна, че не я наблюдават. Пистолетът на едното ѝ бедро и ножа, пристегнат на другото обаче, ѝ даваха поне малко увереност в способността ѝ да се защити.

След като активира отново системата за сигурност чрез натискане на устройството, монтирано до вътрешната част на рамката, Хармъни затвори прозореца достатъчно бързо, преди системата да засече движението. Остана там, докато металната ключалка щракне на място, след което се раздвижи.

Познаваше Дейн и Райън. Те щяха да наблюдават от борозите над къщата — място, което позволяваше ясна гледка към земята около

нея. Да мине покрай тях може да не беше лесно, но го бе правила и преди и бе уверена, че може да го направи отново.

Можеше да подуши и Породата, която следеше къщата. Въпреки опита му да стои срещу вятъра, миризмата му се носеше към нея.

Усмихната триумфално, Хармъни се измъкна от района, накрая се плъзна по неравните хълмчета, докато достигна до откритото пространство зад тях.

Вдъхна дълбоко, когато слънцето се показа още повече над хоризонта, заливайки долината и тесния каньон отвъд нея в множество цветове.

Земята не беше пустинна, но не беше и пасище. Беше смесица, съчетани заедно с малки площи от разцъфнали цветни пустинни цветя и сенчести дървета, които създаваха една приказна страна.

Усмивайки се, Хармъни намести практичния колан около бедрата си. Отзад бе прикачена малка бутилка с вода, а от другата отстрани имаше удобен вързоп. Оръжията ѝ бяха прикрепени удобно на тялото ѝ и тя бе готова да бяга.

* * *

Хармъни продължи да тича, докато кръвта пееше във вените ѝ. В началото краката ѝ бяха слаби и чувстваше изгаряща болка, но сега вече бяха уверени и силни. Неравният терен и плитките дерета бяха предизвикателство. Това бе земя, която не познаваше, и бягането през нея невинаги бе смятано за най-блестящия ход. Не и пътя, по който обикновено тичаше Хармъни. Невероятно силен, вятърът шибаше тялото ѝ, изпълваше порите ѝ и я зареждаше с енергия.

Младата жена усещаше как слънцето я целува. Хладният сутрешен въздух все още витаеше, но обещанието за топлина изпълваше земята. И Хармъни обичаше това.

Бягането бе едно от удоволствията, които винаги се стараяше да си позволи. Ограниченията я правеха нервна и раздразнителна. Мразеше да я притискат стените и жадуваше за широките открити пространства. И намери това тук.

Цивилизацията не бе нахлула достатъчно далеч, за да отнеме чувството за самота, сливането на духа и земята.

Най-накрая усилието си каза думата и Хармъни разбра, че ще трябва да спре, за да си почине. Не разполагаше с много време, преди да трябва да се връща обратно. Ланс щеше да побеснее, когато открие, че я няма, въпреки бележката, която му бе оставила. Но тя се нуждаеше от това. Трябваше да се съсредоточи, да прочисти съзнанието си, да приеме неприемливото.

Не можеше да убие Мейсън. Дори като Смъртта, това не би било приемливо. Смъртта не нападаше, докато не бъде пролята първата капка кръв. Но Смъртта никога не си позволяваше да се заплете, както Хармъни.

Задъхана, Хармъни забави бягането си до вървеж, за да се охлади и да остави кръвта да потече естествено във вените ѝ. Пое дълбоко дъх, вдигна лице към хладния бриз и усети потта, която се изливаше от тялото ѝ.

Споменът за Джонас се надигна в съзнанието ѝ. Как щеше да дойде при нея веднага след завръщането си от мисия, сякаш знаеше за болката, разтърсваща тялото ѝ. Щеше да я вземе от тънкото легло в клетката и да я отнесе до удобната самостоятелна стая, в която той бе настанен. И там, щеше да я остави върху хладните меки чаршафи. Щеше да срещне косата ѝ. Понякога, помисли си тя, може би щеше да припее приспивна песен.

— Майната му! — изръмжа Хармъни от спомените. Тези дни си бяха отишли. Момичето, което тя беше. Братът, който той беше.

— Такъв език от тази хубави устни. Би ли говорила пред дете по такъв начин?

Хармъни се завъртя и се приведе, като едновременно с това извади пистолета от кобура, и се втренчи в стареца, който я наблюдаваше от сянката на една топола на няколко метра разстояние.

Чудесно. Беше така дяволски объркана сега, че старецът би могъл да върви по нея. Тогава очите ѝ се присвиха.

— Ти си дядото на Ланс — отбеляза тя и плъзна пистолета бавно в кобура, докато продължаваше да го наблюдава предпазливо. — Защо си тук?

— Защото ти си тук. — Усмивката му се озари със сянка на мъжки чар, напомняйки ѝ за Ланс.

— Хубаво. — Хармъни сви рамене, но все още го гледаше предпазливо. — Тогава какво искаш?

— Може би да се опозная с новия си внук. — Той тръгна към нея бавно, изкривените му крака го донесоха до едно прикритие от камъни, разположено до тревиста могила.

Старецът махна с ръка към скалите. Чу се съскане и шумолене на храстите около тях, и секунда по-късно недоволна гърмяща змия се плъзна от скалите.

Хармъни отстъпи назад, гледайки как змията продължи своя път до тясната канавка, след това между скалите далеч надолу в плиткото дере.

— Готин номер. — Хармъни вдигна вежди, сякаш бе впечатлена.

Джоузеф Редулф изсумтя.

— Това не е нищо. Всички същества на земята притежават такива качества. Трябва само да се научат как да ги използват. Ела, поседни с мен. — Потупа широкия камък с кокалестите си пръсти.

— Не знам, напомняш ми прекалено много за Ланс. Това може да е опасно за психичното ми състояние. — Тя скръсти ръце пред гърдите си, виждайки доволната усмивка, която заля обветреното му лице.

— Ах, ти си чаровница. — Възрастният мъж поклати пръст към нея. — И мислиш да завъртиш главата на един старец с ласкателство.

— Имам чувството, че ласкателството е последното нещо, което ще завърти главата ти. — Устните ѝ се разтегнаха неохотно в усмивка. — Знаеше ли, че ще съм тук?

Тя прекрачи скалата и се отпусна върху нея, като извади бутилката с вода от колана си. Спомни си първото си впечатление от него и разбра, че той е като Ланс. Само че по-силен. Беше човек, който слуша земята, също така и говори на земята.

— Знаех. Ветровете ми прошепнаха твоето име и ме доведоха тук. Затова дойдох.

Хармъни отвори капачката и му подаде бутилката. Когато направи жест с ръка, че отказва, тя я наклони и пое дълга освежаваща глътка.

— И така, защо ветровете те доведоха при мен?

— Ах, понякога ветровете пазят тайни — въздъхна той. — Аз просто следвам техните насоки.

Някак си Хармъни се съмняваше в това.

— Все още си несигурна по отношение на моя внук? — попита я старецът тогава.

Хармъни подпря лакти на коленете си, докато се взираше в земята.

— Не съм несигурна. — Тя сви рамене, чувствайки се неудобно. Не говореше лесно с хората. Ланс беше изключение. Но не можеше да не говори с неговия дядо. Имаше чувството, че той така или иначе нямаше да ѝ позволи да го игнорира.

— Може би не си сигурна в себе си? — каза той тихо.

Хармъни вдигна глава и се загледа в далечината намръщено.

— Може би — призна най-сетне тихо. — Без значение колко много искам това, което той ми предлага, Смъртта все още е тук.

— А Смъртта носи голямо чувство за вина и голяма отговорност.

Младата жена кимна, без да си направи труда да попита от къде знае той разликата между Смъртта и Хармъни.

— Моят внук е добър човек — каза дядото. — Наблюдавал съм го как расте, гледал съм как момчешкият смях се превръща в мъжко веселие. Виждал съм го паднал на колене, да се насилва да се изправи отново и да тръгва отново гордо. Този мъж е по-приемлив и по-разбран от повечето.

— Смъртта го петни — прошепна тя. — Тя носи опасност и кръв. Той никога няма да бъде в безопасност.

Смехът на Джоузеф не би трябвало да я шокира. Хармъни го погледна невярващо, когато той се протегна, махна с ръка и бризът пред тях започна да завихря прах и пръст, разрасна се, извисяваше се все повече и повече, докато не достигна повече от четири метра над тях и засвистя от сила.

Също толкова бързо той спадна, намалявайки постепенно, докато тъмният облак не се отпусна обратно на земята и пръстта се разпръсна в краката им.

— Земята защитава тези, които търсят прегръдката ѝ. — Гласът му се задълбочи предупредително. — Внукът ми и онова, което е негово, винаги ще имат защитата ѝ. Без значение върху коя земя стъпват или от коя страна враговете им смятат да атакуват. Тя винаги ще го защитава и ще се грижи за това, което е негово. Земята те прати в неговите обятия и само тя може да те откъсне от тях.

Хармъни се обърна и го погледна, докато думите му потъваха в съзнанието ѝ, в душата ѝ.

— Защо ще избере мен? — прошепна тя. — Всяка част от мен е опетнена с кръв.

Джоузеф изсумтя.

— Ти направи на земята услуга с животите, които си отнела. Но времето за това вече е към края си. Върни се при моя внук и когато го направиш, реши веднъж завинаги. Хармъни ли си, или си Смъртта? Двете вече не можете да бъдете свързани и да оцелеете. Направи своя избор сега, преди да унищожиш не само себе си, но и човекът, който ще ти даде живот.

Да направи избор. Ако избереше Ланс, тогава Смъртта щеше да изчезне завинаги, както и отмъщението. Щеше да изчезне и безопасността за младите жени и децата, които тя защитаваше. Това беше избор, който се страхуваше, че накрая ще я унищожи.

* * *

Джонас се промъкваше през тихата къща, очите му бяха присвити, а сетивата му будни, докато търсеше признаци на нещо различно от смърт.

Погледа му се стесни още повече, когато попадна върху фигурата, намираща се в средата на пода на спалнята. Гърлото на Томи Мейсън беше прерязано, една почти перфектна имитация на Ласката на Смъртта, отличителния подпис на серийния отмъстител, който бе нанасял удари в Съединените щати и Европа през последните десет години.

Имаше няколко леки аномалии в разреза. Дълбочината, ъгъла на раната, ширината на използвания нож. Но не достатъчни, че някой друг, освен Порода, да може да ги идентифицира. Само някой прекалено запознат с обучението на Смъртта щеше да забележи разликите.

— Къде са жената и детето? — заговори тихо в комуникатора.

— Все още са заключени в мазето. Живи са.

Джонас коленичи до трупа и започна да го изучава. Мейсън не беше мъртъв от дълго време. Един час може би. Джонас погледна часовника си. Беше едва осем сутринта.

— Не мога да подуша нищо необичайно някъде другаде в къщата — докладва Мерк по комуникационната връзка. — Нищо, освен страх и мръсотия.

Джонас потърка челюстта си с ръка. Някой определено имитираше Хармъни и очакваше той да завърже примката около вратата й.

Шпионин в Убежището, помисли си той, клатейки глава. Само определен брой хора знаеха за присъствието на Смъртта в клетките под сградата за задържане. Джонас бе намалил списъка със заподозрените, но предпочиташе да го направи по друг начин.

— Някой е докладвал, че тя отиде да бяга, тогава някой е дошъл и е извършил убийството — промърмори той на микрофона. — Часът на смъртта ще съвпадне с нейното отсъствие от дома на Ланс и ще предизвика дело за вината й.

— Има само една групировка, която би стигнала до такава крайност — отбеляза Руул, като влезе в спалнята. — Алонзо сигурно е разбрал коя е тя.

Джонас сви устни. Тя не беше същото момиче, което бе преди десет години. Беше понапълняла, беше станала по-здрава, чертите на лицето й се бяха загладили. Но ако някой знаеше какво да търси, щеше да види приликата. Алонзо може би знаеше само, че Хармъни е тук, ако шпионинът от Убежището го е предупредил. Кучи син, кога копелето, което издаваше тайните им, щеше да оплеска нещата достатъчно, за да го хванат?

Трябваше сам да убие Алонзо. Ако не бе постигнал такава популярност, такава внимание през последните години, тогава Джонас щеше да го стори. За съжаление смъртта му би донесла само подозрение към общността на Породите.

— С любезното съдействие на нашия приятел — шпионина в Убежището — промърмори Джонас и се изправи. — Поне са оставили жената и детето живи.

— Смъртта никога няма да ги нарани. — Руул сви рамене. — Какво ще правим сега?

Джонас потърка врата си уморено.

— Ще използваме това.

— По дяволите, Джонас. — Гласът на Руул беше изпълнен с недоверие. — Не можеш да поискаш Закона за Породите за нея заради

това. Тя не го е направила.

— Мамка му, Руул — озъби се той. — Наистина ли мислиш, че ще видя сестра си мъртва заради престъплението на някой друг? По дяволите, не бих използвал Закона за Породите за престъпленията ѝ, защо да го правя сега?

— Ти не си точно братски настроен — посочи Руул. — Защо просто не я помолиш да сътрудничи?

— Защото тя никога няма да го предаде, независимо дали ми вярва или не. Хармъни е нищо, ако не е лоялна. Единственият шанс, който имам, за да го заловя, е да я притисна, докато един от двамата не направи грешка.

— Искаш тази нейна сянка дяволски много — посочи Руул.

— Не достатъчно, за да жертвам единственото хубаво нещо, което някога е излязло от онези шибани лаборатории — изръмжа той, преди да поеме дълбоко дъх и да сграбчи контрола си с двете ръце. — Той е първият Лъв. Той и неговата половинка са това, което ни трябва. Отговорите на процеса на стареенето. Трябва да разберем какво, по дяволите, става, преди доказателството да достигне до пресата. Искам го много, Руул, но не достатъчно, за да застраша наистина живота ѝ със Закона за Породите. Той и неговата половинка притежават отговорите за разгонването и остаряването и аз искам тези проклети отговори.

Откритието на малкото доказателство, до което се бяха добрали, че първият Лъв е все още жив, почти един век след раждането му, и все още е във върховото си физическо състояние, беше щастлива случайност.

След като Хармъни бе игнорирала съобщенията му да се срещне с него преди години, Джонас бе започнал да я преследва. Преди две години, почти я бе заловил, след като я бяха хванали Койотите на Съвета. Беше закъснял само с няколко часа. Хармъни вече беше спасена.

Но нейният спасител беше оставил нещо след себе си. Окървавени остатъци от риза. Само една Порода носеше специфичното ДНК, което съдържаше кръвта. Първият Лъв. Първата Порода, създавана някога. Казано просто — праотеца на всички тях.

Преди близо век първият Лъв се предполага, че е загинал в катастрофа с хеликоптер, докато бягал с учения, негова половинка от

Южноамериканската лаборатория, в която е бил създаден.

Къде беше половинката, Джонас не можеше да отгатне. Но знаеше, че където е Хармъни, Лъва няма да е далеч от нея. За съжаление шпионинът, работещ в Убежището, също е бил осведомен за Хармъни и сега Джонас се обзалагаше, че и Алонзо знае.

— Да се махаме от тук. — Джонас се обърна, за да се увери, че не оставя никакви доказателства за стъпките си. — Направи анонимно обаждане до шерифството след около час и съобщи за виковете на жената и детето. След това ще отлетим обратно.

— Ланс ще те убие, ако се опиташ да вземеш Хармъни — предупреди го Руул, когато излязоха от стаята.

— Ланс ще се бори за нея. — Джонас направи гримаса. — Но той знае залозите. Както и тя. Хармъни ще ми предаде сянката си и никой никога няма да разбере, че тя е тук. Аз сам ще се погрижа за това.

Имаше много път, който трябваше да измине, за да осигури оцеляването на Породите, но нямаше да пожертва сестра си, или детето, което тя в крайна сметка щеше да зачене. Тя беше последната капка нежност, останала в живота му. И той щеше да се погрижи да си остане така.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Телефонът звънеше, когато Хармъни се промъкна обратно в къщата. Чу Ланс да отговаря. Няколко секунди по-късно чу цинично проклятие, миг преди да извика името ѝ повелително.

Тя премина през коридора до вратата и се облегна небрежно на рамката, докато Ланс издърпваше долницето на анцуга по дългите си мускулести крака.

— Какво става?

Той завъртя рязко глава и присви очи при вида на облеклото, оръжията и мократа ѝ коса.

— Къде беше? — Гневният въпрос я накара да вдигне вежди.

— Ходих да потичам. Защо?

— Да потичаш? — изплющя той. — След като почти те отвлякоха снощи, ти просто си излязла да потичаш?

— Не бях в опасност — провлече тя бавно. — Какво толкова?

— По кое време излезе? — Ланс тръгна към Хармъни, спря точно пред нея, след което се протегна и извади ножа ѝ от калъфа.

— На разсъмване.

Хармъни видя как погледът му се насочи към острието, а пръстите му се плъзнаха по него, изпробвайки остротата му, преди да повдигне очи към нея.

Челюстта му се присви, мускулът подскочи под плътта, докато я гледаше.

— Какво не е наред, Ланс? — Хармъни се изправи бавно. Можеше да види сянка на съмнение в погледа му и искра гняв, проблясваща под нея.

— Ходи ли в къщата на Томи Мейсън? — попита най-сетне мъжът, гласът му бе мрачен, предупредителен.

— Къщата на Мейсън? — Хармъни сбърчи чело, докато го наблюдаваше. — Защо да ходя там? Той не е направил нищо все още.

— Не се шегувай с това, по дяволите! — Ръката му стисна дръжката на ножа. — Ходи ли там?

— Не, Ланс, не съм ходила там. — Тя поклати глава бавно. —
Защо?

— Почисти се. Мейсън е бил убит. Съпругата и синът му са били
заклучени в мазето и гърлото му е прерязано точно на зазоряване.
Отиваме направо там.

Хармъни се вцепени от шок при тази информация.

— И ти мислиш, че съм го направила аз? — попита го
предпазливо. — Казах ти, че не съм ходила там, Ланс. Това не е ли
достатъчно?

Ако не беше, тогава проклета да е, ако му каже с кого е била.
Мамка му. Би трябвало да разбира по-добре пълното доверие, помисли
си тя болезнено. Любов. Глупости.

— За мен е достатъчно — каза остро Ланс, но тя разбра, че в
действителност не е. — Но за Джонас няма да бъде. Сега се почисти —
повтори той, като ѝ подаде обратно ножа. — Имаме да разследваме
местопрестъпление.

Хармъни пое оръжието и го прибра бавно в калъфа, без да го
изпуска от поглед. За него беше достатъчно, но не ѝ вярваше наистина.

В усмивката, която разтегна устните ѝ, нямаше нищо весело.

— Да, разбира се, Ланс. Ще се приготвя. — Тя се отдръпна от
него, вдигайки брадичка, докато се опитваше да потисне
разочарованието и болката си. — Дори ще побързам.

* * *

Ланс проследи оттеглянето ѝ, гърдите му се свиха болезнено,
докато търсеше отговорите, от които се нуждаеше, във въздуха около
себе си. Но той беше странно тих. Нямаше го ехото от викове или
невинност, сякаш ветровете го бяха изоставили. Хармъни нямаше да го
излъже, но това нямаше да спре Джонас. И сега, когато се нуждаеше от
шепотите във въздуха, те бяха изчезнали.

Господи, всичко си пасваше идеално. Но той не вярваше, че
Хармъни наистина е извършила престъплението. След като отричаше,
Ланс знаеше, че не го е извършила. Някой друг обаче го бе сторил и
беше дяволски решен да натопи Хармъни за това. Ланс стисна зъби,

насилвайки се да тръгне към банята, вместо да последва половинката си.

Какво, по дяволите, трябваше да направи сега? Трябваше да я попита, трябваше да разбере дали го е извършила тя. Не че щеше да я обвини, ако беше така. Ланс я познаваше, знаеше за демоните, които я преследваха, и знаеше колко трудно би трябвало да бъде за нея всичко това.

Джейми Мейсън беше дребен за възрастта си. Беше винаги изцапан и изплашен. Неговата майка, Лиза, не беше в по-добро състояние. И двамата бяха прекалено млади, за да знаят как, по дяволите, да се справят със страха, който Томи Мейсън всяваше. А това беше нещо, което Ланс знаеше, че преследва Хармъни. Тази слабост и страх. Мисълта, че чудовищата ги използват толкова лесно.

Сдържайки проклятието си, Ланс се запъти към банята, насилвайки се да се събуди, да помисли. Това щеше да се превърне в кошмар, ако не бъде дяволски внимателен. Усещаше го. Джонас нямаше да се сдържи да използва това срещу Хармъни.

Час и половина по-късно, Хармъни го чакаше, когато той тръгна по коридора. Облегната на кухненската врата, с палци, закачени на широкия кожен колан, пристегнат около ханша ѝ.

— Да вървим — каза Ланс. — Искам да отида там, преди сцената да изстине напълно.

Хармъни тръгна след него мълчаливо.

— Видя ли някого, когато излезе от къщата? — попита той, когато вратите на Райдъра бяха затворени.

— Не видях никого. Успях да подуша момчето на Джонас, Лоу, в предната част на къщата, но се съмнявам да ме е видял. Не исках някой да ме последва.

— Понякога си прекалено независима — изръмжа мъжът. — Защо не ме събуди?

— Ооо, защото съм голямо момиче. — Хармъни махна с ръка подигравателно. — А и не исках да споря за едно просто бягане.

— Едно просто бягане, което може да завърши с отвлечане?

— Може би. Просто поех риска. Няма да приема да бъда затворена в клетка. От никакъв вид. Дори и заради теб.

Ланс стисна силно волана.

— Дори ако от това зависи безопасността ти?

— Моята безопасност не беше замесена — отговори тя тихо. — Ако беше, ти щеше да бъдеш предупреден. Ветровете ти говорят. Щяха да те събудят още преди да се измъкна от къщата.

Ланс се обърна бавно към нея. Тя гледаше право напред, лицето ѝ бе съвършено спокойно, но той можеше да усети болката, която се излъчва от нея.

— Някой те е видял да излизаш — каза Ланс тихо. — Използвали са нуждата ти да потичаш, за да те натопят за убийство, което ще накара Джонас да тръгне след теб. Вече не си сама, Хармъни. Не си ти срещу света. И двамата сме. И може би е време да започнеш да се съобразяваш с това.

Щеше да му докара инсулт, ако това ѝ станеше навик. Съзнателното поставяне на живота ѝ в опасност, знаейки, че шансовете не са на нейна страна, но въпреки това да застава срещу тях.

Ланс не беше достатъчно опитен в посланията, които му носеха ветровете, трябваше да приеме дядо му да го научи, да му помогне да разбере посланията им. Беше разбрал, че когато се наложеше да я защити, ветровете щяха да го предупредят, а ако е далече от него, щяха да му осигурят достатъчно време, за да стигне до нея, и все пак този факт не можеше да го накара да се успокои напълно.

Когато зави с Райдъра към главния път, Ланс погледна към мълчаливия ѝ профил. Тя толкова бе свикнала да бъде сама, да не отговаря пред някого. Това щеше да бъде трудно за нея и след като научеше, че е бременна щеше да стане още по-трудно и за двама им.

Обуздавайки желанието да се върне у дома, да я успокои, Ланс натисна педала на газта и увеличи скоростта на път за къщата на Мейсън. Доказателството срещу нея можеше лесно да бъде използвано. А Ланс познаваше Джонас — той щеше да го използва. Каквото и да искаше Джонас от Хармъни, това щеше да се включи идеално в плановете му.

* * *

Раната приличаше на тази на бармана. Хармъни клекна и наклони глава, взирайки се в началото на разреза. От ляво на дясно

започваше точно под лявото ухо и завършваше точно под дясното. Убиецът беше силен, достатъчно силен, за да задържи Томи Мейсън неподвижен за главата, докато прави разреза.

От ъгъла на раната Хармъни прецени, че главата е била извита назад върху нещо.

Младата жена подпря лакти на коленете си и присви очи, докато проследяваше раната. Беше чисто направена, прецизна. Острието почти сигурно бе беше на боен нож, но не беше специално модифициран. Нейният нож имаше острота, която дори членовете на Специалните части, които притежаваха такива, не достигаха.

Някой не си бе научил домашното. Но това не я изненада, че я имитират. Някой знаеше, че тя е тук, което означаваше, че Джонас не е открил своя малък шпионин в Убежището.

— Знаеш ли, тази поза е много погрешна на доста равнища, Хармъни.

Породата вдигна поглед към Ланс, когато той влезе в спалнята, наблюдавайки я как застава над тялото на Мейсън, с крака от двете му страни.

— Светлината е по-добра — промърмори тя. — Някой не се грижи правилно за острието си. Ела.

Мъжът пристъпи към тялото.

Хармъни използва молива, който беше взела от един заместник по-рано и посочи отблизо назъбеното разкъсване на иначе чистия разрез в горния край.

— Има неравност по острието. Доста видима. Ако си забелязал по-рано...

— Забелязах — прекъсна я той.

Тя го изгледа озадачено, срещайки присвитите му очи, след което кимна бавно. Дали стаята се подслушваше? Хармъни огледа голата спалня. Имаше двойно легло; чаршафите бяха мръсни, а завивките — разкъсани. В ъгъла имаше малък гардероб, освен него нямаше нищо друго.

— Дейв каза, че статистиката показва, че Томи Мейсън е точно... — Хармъни провери в бележника си. — Метър и седемдесет и седем. Вашият убиец е метър и деветдесет. Въз основа на ъгъла на раната на бармана, както и на тази, няма да има повече от три сантиметра, плюс-минус, разлика.

Хармъни отново се вгледа в трупа внимателно.

— Няма рани по ръцете от самозащита, следователно не е имал време да се отбранява. Нападението е дошло откъм гърба със сигурност. Тъгълът е различен, ако те атакуват отпред. По тялото има много слаб земен мирис. Това не е естествената му специфична воня. Предполагам, че убиецът ти е прекарал известно време лежащ върху влажната земя, преди да влезе.

— Лиза каза, че ги е натикал в мазето, за да се срещне с някой. Някой, когото не е искал да видят. Тя каза, че е бил склонен да го направи обаче.

— Няма свидетели. — Младата жена кимна. — Това ѝ е спасило живота.

Хармъни се изправи бавно.

— Дали убиецът е Порода? — попита Ланс, когато тя отстъпи настрана от тялото.

— Съмнявам се. Породите не могат да прикрият естествената си миризма, когато докоснат нещо. Който и да го е убил, го е държал много близо за няколко секунди. Миризмата щеше да бъде още по дрехите.

— Имам доклад за Порода, която може да прикрие миризмата си — съобщи Ланс внимателно. — Когато е необходимо.

Хармъни сви рамене.

— Има няколко случая, в които миризмата може да бъде временно прикрита от Порода. Но не и по този начин. — Тя махна с ръка към трупа. — За да прикрие всички следи, Породата трябва да атакува отпред. В този случай е било дебнещо нападение. А и той е задържал жертвата си секунда или две, наслаждавайки се на убийството.

Ланс погледна отново към тялото.

— Кръвта е по предната част на дрехите — каза той. — Ако убиецът го е пуснал веднага, щеше да потече в различна посока.

— Да. — Хармъни сложи молива, който ѝ бе дал заместника, зад ухото си, потри ръце и огледа стаята отново. — Който и да е бил, е внимавал. — Тя посочи отворения прозорец. — Всички прозорци са отворени, колкото да позволят въздуха да циркулира, за да разсее миризмите. Искал е да се подсигури, че няма да го засека.

Съществуваха много начини да се скриеш от друга Порода, трикове, които Хармъни бе научила през годините, в стремежа си да остане поне една крачка пред Койотите.

— Има отпечатък от стъпка под прозореца, през който мина ти миналата нощ, но нищо друго. Внимателен е, Хармъни. Дяволски внимателен.

Прозорецът може да беше съвпадение, но, по дяволите, тя просто не вярваше в съвпадения. Някой друг, освен приятелски настроената лъвска порода в съседство, я наблюдаваше.

— Извършителят е знаел, че не съм в къщата тази сутрин — каза жената замислено, запазвайки гласа си тих, когато Ланс се наведе по-близо до нея. — Колко задници ме наблюдават? Чудя се как не се препъват един в друг. Няма начин убиецът да ме е следил, а след това да е свикал среща. Не е разполагал с време. Нуждаел се е от партньор.

— Без съмнение. Лиза каза, че Томи не е очаквал срещата — каза Ланс, преди да попита: — Приключи ли тук?

Хармъни въздъхна тихо.

— Не мога да открия нищо, Ланс. Който и да го е сторил, е бил дяволски внимателен до сега. Знае хитростите.

В този миг нещо проблесна в паметта ѝ. Беше като коварен сърбеж между плешките. Осъзнаване, нещо познато, за което не бе сигурна.

Хармъни имаше перфектна памет, а тя сама по себе си беше оръжие. Не беше фотографска памет, но не забравяше подробности. До сега.

— Тогава да отидем в офиса и да напишем доклада. Дейвид предприе разследване и докато не постигнем нещо, ти си отстранена от патрулиране.

— Но Джонас...

— Майната му на Джонас — изръмжа Ланс, когато излязоха от къщата, ръката му се отпусна на кръста ѝ, а високото му тяло сякаш надвисна над нея. — Аз ще се заема с него.

— Чух, че той си пада по бързия секс, не вярвам, че преживяването ще ти хареса. — Хармъни обърна ръка, провери ноктите си, след това тръгна след Ланс към Райдъра.

— Пада си по бързият секс? — повтори мъжът бавно. — Господи, определено нямах нужда от тази представа в главата си. —

Той сякаш потръпна, когато тя отвори вратата на автомобила и скочи вътре.

Когато Хармъни понечи да затвори вратата, Ланс пристъпи между нея и седалката, наведе се и се взря в нея. Младата жена посрещна погледа му спокойно, чудейки се дали гнева, кипящ вътре в нея, се забелязва в очите ѝ.

Може би не трябваше да се гневи. Ако той искаше да приеме Смъртта и Хармъни заедно, коя беше тя да се оплаква?

— Изпусни го, преди да влезем в офиса — нареди Ланс, гласът му прозвуча с онзи заповеднически тон, който сякаш пронизваше едновременно и мозъка, и вагината ѝ.

— Да изпусна какво? — Хармъни го изгледа. — Не знам за какво говориш.

— За това, че си на ръба да се разсъскаш? — изсумтя той. — Не си прави труда да ме лъжеш, Хармъни.

— Защо, защото вятърът ще ти каже истината?

— О, скъпа, няма нужда проклетия вятър да ми го шепне. — Той доближи лицето си към нейното, гневът проблясваше в погледа му. — Мога да кажа кога ме лъжеш само като погледна лицето ти.

Хармъни стисна устни упорито. Начинът, по който бе реагирал тази сутрин, беше труден за вярване.

— Сега е най-подходящото време да започнеш да говориш — отсече Ланс. — Защото този поглед ме кара да се надървя и това ми вдъхва достатъчно решителност да предизвикам отговорите ти по друг начин.

Хармъни едва не простена при мисълта за удоволствието. За един кратък миг тялото ѝ пламна, изгаряща възбуда започна да пулсира във вените ѝ.

Молейки се Ланс да не вижда отклика ѝ по лицето ѝ, тя продължи да се визира мълчаливо в него. За щастие, бе способна да сдържа съскането си.

Все още не можеше да забрави, че той не ѝ бе повярвал, когато бе отрекла, че е убила Мейсън. Беше видяла подозрението в очите му, беше го чула в отговора му. Без значение какво казваше сега, тогава не ѝ беше повярвал.

За мен е достатъчно. Сякаш това не би било достатъчно доказателство за някой друг.

— Хармъни... — Ланс произнесе името ѝ предупредително.

— Не е ли по-добре да тръгваме към офиса? — попита тя студено. — Както ти каза, Джонас ще пристигне скоро, а аз имам да пиша доклад.

По лицето му се изписа неудовлетворение, а ръката му стисна рамката на вратата. Един мускул на челюстта му потрепна, преди да отстъпи назад и да затръшне вратата, след което заобиколи Райдъра. Арогантен мъжкар. Тя не лъжеше — е, с изключение на Джонас може би. И Дейн понякога.

Хармъни сви устни. Добре де, лъжеше, ако целта ѝ си заслужаваше. Но не и Ланс и не и за това. За първи път през живота си някой искаше да има нещо с нея, вместо да иска нещо от нея. Не можеше да предаде това, без значение какво си мислеше той.

По дяволите, правеше се на луда за нещо, за което не би трябвало дори да се тревожи. В края на краищата, той беше вързан за нея, нали така? Не можеше да се чифтоса с друга. Ако следваха модела в природата, лъвовете се чифтосваха веднъж.

Може би това не бе нещо, което трябваше да разбере. Брейдън щеше да знае, би могла да го попита.

— Хармъни, този израз на лицето ти...

— Някога ходил ли си на паркинг? — Беше започнала да изгаря от възбуда. Не от разгонване, а от много различна възбуда. Поестествена, непринудена. Не можеше да я отхвърли, дори да искаше. А проблема беше, че не искаше.

— Паркинг? — Изражението му беше малко объркано.

— Да. Да закараш една жена в пустинята, да паркираш и да го направиш в Райдъра?

Ланс изтри лицето си с ръка.

— Ядосана си ми, защото не съм те взел на паркинг? — попита той предпазливо.

— Не. Ядосана съм за нещо много по-важно. — Хармъни подмина въпроса му. — Любопитна съм за паркинга.

— Колко любопитна? — попита мъжът, като се отклони от главния път.

— Е, аз никога не съм ходила. — Обърна се към него, кръстоса крака, протегна ръка между седалките и я отпусна на тила му. Ноктите ѝ се плъзнаха по твърдата задебеляла кожа. Ланс потръпна.

Хармъни облиза устни при отклика му.

— Някой ден — въздъхна той, — кълна се, ще те напляскам.

Пръстите ѝ се плъзнаха по долния край на дългата му коса.

— Ще ми хареса ли?

— Защо си ми ядосана, Хармъни? — Ланс я погледна, нежността в очите му, руменината от възбудата по лицето му, я разколебаха. — Не си любопитна за паркинга или пляскането. Все още. Наранена си. Как те нараних?

Мисълта, че той толкова лесно бе прозрял опита ѝ да го разсее със сексуалността му, накара гърдите ѝ да се стегнат от емоция.

— Ти не ми вярваш — прошепна тя, дишайки дълбоко, докато се опитваше да потисне болката. — Имах нужда да ми повярваш.

— Хармъни...

— Шериф Джейкъбс, имаме ситуация тук. — Гласът на Лени по радиоприемника прекъсна думите му. — Г-н Уайът се приземи току-що заедно с трима от неговите хора и настоява да се срещне със заместник Ланкастър, а Алонзо е събрал цяла тълпа пред входа. По-добре елате тук бързо.

Ланс присви устни гневно и натисна копчето за връзка на волана.

— На път сме. Ще спрем отзад и ще използваме входа там. Придружи момчетата от Отдела до офиса ми и провери дали групата на Алонзо имат разрешително за протест. Ако нямат, ги арестувай.

— Да ги арестувам? — Лени прозвуча така, сякаш се съмняваше, че е чул правилно.

— Арестувай ги до един — изрева Ланс. — Ще се оправя с тях, когато дойда. Край.

— Нека забавлението започне — промърмори Хармъни и се обърна отново напред, когато Ланс я стрелна с мрачен поглед.

— Мамка му! — изруга той под носа си. — Знаех си, че не трябва да вдигам телефона тази сутрин.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Задният вход на шерифството се отвори веднага след като Ланс закова Райдъра на паркинга, на не повече от три метра от вратата.

Протестиращи и журналисти се вълнуваха около външната страна на сградата. Хармъни последва Ланс и нахълта бързо в сградата.

— Имат разрешение, шерифе. — Лени беше потен, а по закръгленото му лице се четеше безсилие. — Някак си са успели да накарат кмета да го подпише.

— Невестулка — изръмжа Ланс, сложи ръка на гърба на Хармъни и я поведе към кабинета си. — Дръж ги далеч от тук. Уайът и пасмината му тук ли са?

— В офиса ти. С техния адвокат. — Лени кимна.

Хармъни се стегна, ръката ѝ падна на оръжието ѝ. Фактът, че Джонас бе довел адвокатката си, не вещаеше нищо добро. Джес Уордън беше баракуда, Хармъни беше разбрала това, когато Джонас я бе държал в клетките в Убежището. Тя познаваше Закона за Породите като дланта си и беше добре запозната с прилагането му.

— Да свършваме с това — каза рязко Ланс, като минаха през вратата.

В последната секунда, той избута Хармъни зад себе си и отвори вратата.

Джонас ги чакаше. Мерк, Руул и Лоу носеха късите си автоматични пушки небрежно в готовност. Бяха облечени в черни униформи, а израженията им бяха сурови, безстрастни.

Ръката на Хармъни се стегна върху оръжието ѝ, когато влезе в офиса зад Ланс. Това беше. Джонас беше намерил това, от което се нуждаеше. Не би имало значение, че той знаеше, че тя не е извършила тези убийства. Той можеше да ги използва. И това щеше да му бъде достатъчно.

— Искам оръжията ти, Хармъни. — Гласът на Джонас съдържаше предупредителен тътен, когато Ланс затвори вратата за тях.

— Имаме нужда от теб в Убежището за разпит за смъртта на Томи Мейсън.

— Джонас, не искаш да правиш това — предупреди го Ланс и Хармъни усети как напрежението в стаята нараства. — Знаеш, че няма да ти позволя да я отведеш.

Хармъни изсумтя.

— Това господство е наистина сладко — изръмжа тя. — И тестостеронното претоварване е на път да ме смаже. Може ли да минем без него, моля?

Младата жена отпусна тялото си, съзнателно разхлаби мускулите си, докато обмисляше възможностите си. Вратата беше до нея, измъкването нямаше да се окаже трудно. Да избяга щеше да бъде доста сложно.

Адвокатката, Джес Уордън, вероятно бе единствения човек в стаята, който щеше да обърне внимание на думите. Устните на Джес се извиха в развеселено съгласие, докато се облягаше на предната част на бюрото на Ланс.

— Хармъни, помниш ли, когато те предупредих, че Джонас иска нещо? — напомни ѝ Ланс тихо.

— Да. И какво? — Разбира се, че искаше нещо. Всеки искаше нещо от нея.

— Попитай го какво иска.

Хармъни видя как Джонас вдигна вежди, а в погледът му се четеше възхищение.

— Твоят шериф е бърз — промърмори той и пое дълбоко дъх. — По повече от един начин.

— Джонас! — Гласът на Ланс изплющя заповеднически. — Не изгаряй мостовете си, човече.

Устните на Джонас се извиха подигравателно.

— Добре, да видим дали можем да направим това по лесния начин — сви рамене безразлично Породата. — Искам сянката ти. Ще следвате плана на мисията, ще действаме заедно и ще успеем да заловим екипа, който многократно те спасява. Искам ги и двамата.

Дейн? Той искаше Дейн и Райън? Не информацията, която тя бе откраднала от лабораториите? Хармъни се вторачи в него объркано.

— Защо?

— Това не те интересува, Хармъни — отвърна той. — Дай ми това, което искам и малките ти провинения ще бъдат забравени. Досието ти ще бъде изчистено и ще получиш свободата си. Свободата да останеш с Ланс.

— А ако не го направя?

— Ако не го направиш, ще те отведе с мен и Закона за Породите ще влезе в сила. Ти си издирван убиец, не само от Бюрото, но и от редовните органи на реда. Като Смъртта предлагат доста висока цена за главата ти в няколко държави. Дай ми каквото искам и ти гарантирам, лично аз, че всеки ще повярва, че Смъртта е мъртва. Хармъни ще може да живее живота си спокойно.

— Това няма да стане, Джонас. — Гласът на Ланс я изненада. Но това, което я изненада повече, беше колко непринудено ръката му се отпусна на оръжието му. — Хармъни е приела своята част от сделката. Аз лично ще свидетелствам за това.

— Мислиш, че можеш да спасиш Смъртта толкова лесно? — попита Джонас меко, почти нежно. — Тя е издирван престъпник.

Хармъни прецени шансовете си да достигне до вратата. Дейн и Райън щяха да я открият, всичко, което трябваше да направи, бе да се махне от там. Почувства болка дълбоко вътре в себе си при мисълта да остави Ланс. Топлината му, насладата от докосването му.

— Законът на Породите ще направи това за мен. — Младата жена застина при думите на Ланс. — Законът за Породите се отменя, когато е замесено дете. В мига, в който Хармъни забременя, бе оневинена, освен ако не убие отново. И тя е бременна. Не можеш да я отведеш, Джонас.

Хармъни едва сдържа усмивката си. Ланс със сигурност знаеше, че това няма да свърши работа. Джонас щеше да знае по-добре.

Но вместо това, Джонас кимна.

— Подуших това в мига, в който тя прекрачи прага на вратата. Но помисли, Ланс. Ще бъде ли тя някога в безопасност с теб?

— Не съм бременна. — Останалата част от разговора не достигна съзнанието ѝ, защото нейният свят се сви до това единствено късче информация. — Невъзможно е.

Погледът ѝ обходи стаята, срещайки съжаление, съчувствие и знание в израженията, обърнати към нея.

— Невъзможно е — повтори тя.

— Хармъни, бременна си — заяви тихо Джонас. — И двамата знаем, че ако сянката ти научи за това, ще те отведе. Ще те вземе сам, защото най-важната му цел е да те предпази. А това дете ще те отслаби.

— Никой няма да ме залови, освен ако аз не пожелая да бъда заловена — изсъска му Хармъни. — Ти успя, защото бях глупачка, и все още те наричах свой брат. — Мисълта за това прониза душата ѝ. — Не можех да нараня твоите хора, не можех да се освободя без да ги убия, затова им позволих да ме отведат.

Хармъни не можеше да диша. Всяка глътка въздух беше болезнена, последиците от това, което те бяха казали, я погубваха. Как не бе разбрала, че е бременна? Това бе нейното тяло, нейното дете. Със сигурност щеше да разбере.

За миг изражението на Джонас сякаш се разнежи.

— Женските Породи рядко могат да доловят миризмата на собствената си бременност. Но тя съществува, Хармъни. Аз мога да я подуша, а ветровете са я прошепнали на Ланс. Не можеш да избягаш от това. Ти си тук. И си бременна. Човекът, който те защитава, няма да позволи да останеш. Помогни ми да го хвана, преди да те откъсне от Ланс.

— Престани, Джонас — предупреди го Ланс строго.

— Той няма да ме залови, защото аз няма да го допусна. — Беше бременна. Детето на Ланс растеше вътре в нея. Чувстваше как става все по-слаба, избори, които мислеше, че е заровила под това знание.

— Ти вече си слаба. И знаеш, че ще те вземе. Ти си важна за него, заради информацията, която открадна от онези лаборатории. Той няма да позволи никой друг да притежава тази информация. Няма никакъв шанс да споделиш онова, което имаш. Чифтосана, бременна, ти си слаба, и следователно си заплаха. Той няма да допусне това. Няма да ти позволи да обърнеш това доказателство към някой друг.

— Откъде знаеш?

— Защото той е първият Лъв. Първият създаден, Хармъни. Неговият генетичен модел е оригинала за всяка Порода, която произлиза след него. Мадам Ла Рю притежаваше последното доказателство за съществуването му, в документите и файловете, които ти открадна. Ти си неговата слабост.

Думите му я шокираха. Разтърси я това, че Джонас знаеше информацията, която съдържаха файловете — но първият Лъв не можеше да бъде Дейн.

Хармъни поклати глава бавно.

— Той е прекалено млад. Няма мирис на Порода...

— Той няма миризма изобщо. Забравяш, че е чифтосан с един от най-големите експерти от Съвета по генетика по създаване на Породи за момента. Ако е намерил начин да прикрие миризмата си, тогава общността на Породите също може да използва това знание.

— Той е прекалено млад.

— След настъпване на разгонването, Породата и половинката ѝ спират да стареят — отговори Джонас. — Нямаме никаква представа колко дълго могат да живеят двойките. Имаме нужда от това знание.

— Тогава защо той не е взел информацията? — озъби се Хармъни. — Ако това беше истина, той щеше да ми каже. Щеше да поиска онова, което притежавам, и аз щях лесно да го обърна към него. Това няма смисъл, Джонас. Лъжеш.

— Не знам защо сам не е опитал да обезпечи информацията — каза Джонас. — И затова те доведох тук, защото знаех, че ще се чифтосаш с Ланс, ще забременееш и необходимостта да защитиш половинката и детето си ще надделее над приятелството ти с този мъж. Хармъни, чуй ме. — Гласът му стана по-груб, когато се вторачи в нея, живачните му очи бяха по-меки от преди. — Ти си ми сестра. Знаем каква беше Ла Рю. Но знаех, че никога няма да ми повярваш, че никога няма да ми се довериш толкова лесно. Трябва да получим отговорите за чифтосването, които притежават първия Лъв и неговата половинка.

— Ще му пратя съобщение... — възрази Хармъни.

— Смяташ ли, че не съм опитвал това? — попита Джонас. — Мислиш ли, че не съм опитал всичко, преди да те замеся по този начин?

Тя пристъпи към вратата, осъзнавайки, че Ланс я прикрива, въпреки внезапното раздвижване на хората на Джонас.

— Не се опитвай да избягаш, Хармъни. Разположил съм хора извън сградата. Не ме карай да го правя.

— Кучи син! — Гласът на Ланс отекна яростно. — Мислиш ли, че ще позволя това да ти се размине, Джонас? Наистина ли смяташ, че ще допусна да я използваш по този начин?

— Не можеш да го спреш — прошепна жената. — Погледни го — той знае, че не можеш да го спреш.

— Как ли пък не. — Той сграбчи китката ѝ, преди тя да побегне, преди да измине скъпоценните сантиметри до вратата.

— Хармъни. — Гласът на Джонас стана още по-нежен, напомняйки ѝ за брата, който някога бе ресал косата ѝ, за младият мъж, който се бореше да намери път за бягство за онези, които води. — Направихме всеки опит да убедим първият Лъв да се свърже с нас. Да ни помогне. Разполагаме с няколко месеца, може би година, докато света научи истината за разгонването. Ти си умна, скъпа. Знаеш какво ще се случи, когато това попадне в медиите. Натрапчива сексуална възбуда, принудително обвързване. Ще бъдем унищожени.

Скъпа. Този глас. Нотката на болезнена топлина в тона му. Очите на Хармъни се напълниха със сълзи. Тя примигна яростно и преглътна стегнатото кълбо от емоции, заседнало в гърлото ѝ.

Поклати глава, чувствайки как мрака поглъща съзнанието ѝ. Чувството за предателство я прониза дълбоко.

— Ти ме използва — прошепна тя болезнено, взирайки се в него, докато остриетата на тази мисъл се забиваха в нея. — Не си се опитвал да ми помогнеш. Използваш ме.

— Опитвах се да направя и двете, по дяволите — отвърна Джонас намръщено. — Щяха да те хванат или да те убият. Нямахте да стигнеш до никъде.

— Как разбра, че аз съм половинката ѝ? — попита Ланс остро.

— Няма значение как разбрах — отсече Породата. — Нищо друго няма значение, освен онова, пред което сме изправени сега. Тя е бременна. И детето, което носи, е твое, Ланс. Дете на земята. Ще позволиш ли да ти бъде отнето? Или от мен, или от мъжа, който я защитава?

— Ако може да ти помогне, ще трябва — извика Хармъни.

Познаваше Дейн. Той беше безжалостен, да. Можеше да бъде упорит и често прекалено строг. Но никога нямаше да обърне гръб на хората си по такъв начин, ако беше Породата.

— Самият факт, че той е жив ще отговори на много от нашите въпроси, Хармъни — изръмжа Джонас. — Той не ти е спасител. Защишава те поради някаква причина.

— Той беше там, когато ти не беше — озъби се жената, опитвайки се да отблъсне Ланс, който я държеше неподвижна. — Ти си изпратил шибаните си Койоти след мен, докато все още беше в лабораторията. Казал си им как да ме заловят. Ти ме искаше мъртва!

— Никога не съм искал да си мъртва. Искях да си безопасност.

— Шибан лъжец! — Викът, който се изтръгна от гърлото ѝ, прониза гърдите ѝ.

— Достатъчно! — отсече Ланс между тях. — Придържай се към плана, Хармъни.

— Какъв план? — изсмя се тя, като се обърна и се взря отново в Джонас. — Той е начертал плана ти, Ланс. Твоя, моя и на децата ни. Каква интересна история ще имам за него, когато разкрия, че неговата безопасност е била закупена с кръвта на единствения човек, готов да рискува живота си, за да ме спаси, освен теб.

— Ако толкова много го е грижа за теб, ще помогне на хората ти, както и на неговите — изръмжа Джонас.

— Ако гориш, дори не бих се изплюла върху теб — изсъска Хармъни. — Нищо чудно, че Дейн отказва да отговори на несъмнено позорните ти заповеди.

Ланс щеше да се изсмее на изражението на Джонас, ако ситуацията не беше толкова опасна. Хармъни беше готова да избяга. Ланс можеше да почувства това във въздуха около него, викът ѝ за свобода отекна в главата му.

— Достатъчно! — Гласът му се извиси, когато Джонас отвори уста да проговори. — Той е шибан задник и всички го знаем, Хармъни. Но не можем да го убием. Ще направим сделка с него.

— Определено ще ти благодаря по-късно — промърмори Джонас.

— Не е нужно — отвърна Ланс, обви пръсти около китката на Хармъни и я задържа здраво. За ръката, с която използваше пистолета. Пръстите ѝ потрепваха твърде близо до оръжието ѝ.

Мерк, Лоу и Руул наблюдаваха отблизо. Ланс знаеше, че цялото им внимание е насочено към Хармъни и опита за бягство, който вярваха, че ще предприеме.

— Ще ти дам файловете, които имам за него — каза Хармъни, изненадвайки Ланс. — Мога да ги получа бързо. Ще ги имаш.

— Те няма да имат онова, от което се нуждаем, Хармъни. — Той поклати глава твърдо. — Трябва ни Лео. И ни трябва веднага.

Джонас я притискаше и Ланс го знаеше. Опитваше се да я накара да побегне. Искаше тя да бяга. Това бе една от причините Ланс да стои до голяма степен мълчаливо до този момент. Имаше информация в онова, което не бе изречено, в емоциите, шумолящи във въздуха.

— Седни. — Ланс натисна Хармъни да седне на стола и тя го погледна изненадано. Мъжът се приведе над нея и се взря в странно оцветените ѝ гневни очи. — Тихо — каза той меко, но властно. — Веднага.

Младата жена стисна устни, а погледа ѝ пламна.

— Няма...

— Веднага! — Нещо в него щракна. Проклет да бъде, ако ѝ позволи да изложи живота си на опасност. Не и сега. Не и когато бе толкова близо до свободата.

Хармъни се облегна на стола и погледна половинката си внимателно.

— Благодаря. — Докосна бузата ѝ нежно, като прокара върховете на пръстите си надолу към челюстта ѝ, след което се изправи и се обърна отново към Джонас.

Другият мъж наблюдаваше размяната предпазливо.

— Готов ли си да изгориш този мост? — Ланс опря ръце на бюрото си. — Чувам, че Мегън е станала много близка със съпругата на водача на Прайда. Тя също не ти е голям почитател.

Джонас скръсти ръце на гърдите си.

— Наясно съм с това.

— Наистина ли искаш цялото ми семейство да станат твои врагове, Джонас? — попита внимателно. — Помисли ли върху това, когато провеждаше малкия си научен проект, за да видиш дали Хармъни и аз ще се съчетаем като половинки? Че ще спечелиш не само моята омраза, но също така и тази на семейството ми?

Сребристите очи на Джонас се присвиха и запламтяха на фона на мургавото му лице.

— Ще направя каквото е необходимо, за да спася Породите, Ланс — изръмжа той. — Ще се боря, с когото и с каквото се наложи.

Хармъни няма да ми се довери, това е очевидно. А докато не бе настъпило разгонването и зачеването, аз не можех да се доверя на теб. Сега всичко зависи от двама ви. Ще ми помогнеш ли да хвана Лео, или ще рискуваш света да научи за разгонването, и евентуално унищожаването на твоята жена, дете и братовчедка ти Мегън в процеса?

— И ако Хармъни не го направи, тогава няма да вдигнеш дори ръка, за да ѝ помогнеш? — подтикна го Ланс.

Джонас се вгледа в Хармъни няколко дълги мълчаливи секунди.

— Бих умрял за сестра си. Но когато истината за разгонването излезе наяве, ако ние не сме подготвени за това, ако не разполагаме с отговорите, които трябва да предоставим на обществеността, тогава няма да бъда в състояние да спася никого. Нито себе си, нито моите хора, нито сестра си.

* * *

Дейн дъвчеше края на пурата си, докато наблюдаваше как Х.Р. Алонзо се движи сред протестиращите пред сградата на шерифството. Беше наистина трудно да си представи този човек като далечен чичо. Силни челюсти, нисък ръст и мънистени очички не се вписваха особено в името Вандерел. Макар че той не беше Вандерел, беше син на дъщеря Вандерел, и се оказа, че генетиката не бе направила успешна кръстоска. Жалко всъщност. Един истински Вандерел, макар и користен по сърце и твърде решен да следва собствената си цел, имаше малко благоприличие. Беше очевидно, че в генетиката на Хенри Ричард Алонзо липсваше този компонент.

И все пак му беше чичо. Внук на човека, чиято сперма бе създавала първият Лъв. Илай Вандерел Демарси и съпругата му бяха създали дъщеря, след което Илай бе насочил вниманието си към Съвета по генетика и създаването на представата му за перфектен син. В крайна сметка съпругата му отказала да ражда повече деца, а както старият Вандерел Демарси бе казал на Лео, един син означава всичко. Илай беше решен да отгледа сина си като никой друг. Без значение какво ще му струва.

Арогантността и чувството му за превъзходство никога не са били под въпрос. Решителността му да има син по-силен, по-интелигентен и уникален от всеки друг, можеше да го определи като луд.

Спермата на Илай, макар и генетично променена, беше започнала процеса. След това той се бе заел със създаване на империя за своя син. Империята Вандерел. Конгломерат от корпорации, ръководен от мним далечен роднина. Погледът му бе забележително мъдро насочен към бъдещето. Електроника, оръжия и специализирани превозни средства.

Дейн поклати глава при спомена за стареца. Той бе починал малко след бягството на Лео от лабораторията, но бе умрял, знаейки, че е дал свобода на своя син и че синът му винаги ще знае какво е сигурност.

Това беше преди повече от шестдесет години. Империята Вандерел беше преуспяваща, вече световна сила, макар че човекът, стоящ зад нея, винаги внимаваше да остане скрит.

За съжаление по някакъв начин Алонзо бе узнал за участието на стария Илай в Съвета по генетика и родството му с Породите. Бедните господа, доста са били разстроени от това.

— Лео започва да се изнервя — промърмори Райън, когато той тръгна към кафенето отсреща. — Иска да се придвижим към нея.

Чудесно. Старецът искаше раздвижване.

Това обикновено означаваше, че реве от единият край на имението до другия и заплашва сам да потегли към Броукен Бът.

Вината беше негова, призна си Дейн. Първият път, когато бе открил Хармъни, ранена, почти изпотрошена, изпаднала в треска, той я бе отвел при майка си. По дяволите, не беше лекар. Майка му по едно време бе била най-важният специалист по генетика на Породите и заболявания. Тя бе идеалното решение.

Докато Хармъни лежеше в трескава мъгла и плачеше като детето, което всъщност беше, Лео беше този, който седеше до нея. Който плачеше с нея. Сега старецът мислеше за нея като за своя собствена дъщеря. А никой не застрашаваше онова, което принадлежи на Лео Вандерел. Ако такъв човек останеше жив, то бе само за да може да съжaliaва.

Дейн се втрени в Райън мълчаливо с присвити очи, докато четеше вината по лицето на приятеля си. Рай отметна тъмната коса от челото си. В очите му се спотайваше веселие.

Райън бе смятан за много привлекателен от жените. Чертите му бяха изваяни и леко отсечени. Устните му — леко пълни, а сините му очи — често пълни със смях. И беше ужасно влюбен в половинката на Лео, майката на Дейн.

Майката на Дейн се бе обадила по-рано и вместо Дейн да се изправя пред разпита ѝ, бе дал телефона на Рай, за да даде обяснения вместо него. Лоша идея. Райън бе толкова заслепен от жената, че всичко, което можеше да направи, бе да не заеква, когато говори с нея. Винаги издаваше плановете им на говорещата измамно меко и нежно половинка на първият Лъв.

Дейн извърна глава и се загледа през прозореца към протестиращите пред шерифството. Лео никога нямаше да се съгласи да отведат Хармъни от половинката ѝ. Идеята беше добра и изпълнима, но Дейн познаваше баща си. Старецът щеше да получи удар.

Старец. Дейн едва не изсумтя. На деветдесет, Лео все още бе в разцвета на силите си, както ѝ съпругата му. И в това бе същността на този малък кошмар.

— Джонас е направил своя ход — промърмори Дейн. — Сега ще се опита да се пазари с нея. Може да приеме информацията, която Хармъни има, ако тя му откаже онова, което наистина иска той.

Той трябваше да я принуди да му я даде преди години, помисли си Дейн. Но запазвайки това, мисълта какво ще се случи с първият Лъв, ако Съвета го открият, поддържаше желанието на Хармъни да се бори да живее. Оцеляването ѝ зависеше от вярата ѝ, че е единствената, която знае за съществуването на Лео. Дейн ѝ имаше доверие — дори повече, познаваше я така, както половинката ѝ я познава. Беше се борила като дива котка да скрие и запази това, което бе откраднала от онези лаборатории. Беше се борила да живее и той искаше да помогне. Имаше нужда Хармъни да живее.

— Джонас иска теб — напомни му Райън.

Ааа, да. Доклада на Елиана, че Джонас е тръгнал след сянката, която пази живота на Хармъни. Момчето бе отхапало повече, отколкото може да сдъвче. Ако случайно Джонас успееше да го залови,

нямаше да го задържи за дълго. Ако Лео имаше собственическо отношение към Хармъни, тогава чувствата му бяха често обсебвачи, когато бе замесен единственият му син.

Не че Дейн имаше намерение да се остави да го заловят.

— Той ще я обвини в убийствата. Ще призове Закона на Породите и ще я задържи на мига. Лео ще се разтревожи — напомни му Райън.

Дейн поклати глава.

— Ще получи аневризма. Няма да се разтревожи.

Устните на Райън се извиха.

Като партньор Райън де Салво беше най-добрия, който една Порода може да пожелае. Особено една хибридна Порода с тайните, които Дейн имаше. Признанието, че е надхвърлил петдесетте щеше да шокира повечето хора. Рай го беше приел като нормално.

— Какъв е плана? — попита Райън, докато приятелят му наблюдаваше протестиращите разсеяно.

— Трябва да имаме план? — Дейн се облегна назад, постави пурата между зъбите си и се усмихна бавно. — Да прелетим, приятелю. Интересно ми е да видя колко далеч ще стигне Джонас с малкия си план. Да видим какво е направил.

Райън го погледна изумено.

— Шегуваш се.

Дейн се ухили.

— Не съвсем. Мисля, че е време да науча от какво тесто е замесен малкият ми полубрат, а? Семето, което Съвета е запазило от стареца, е създало Джонас. Да видим дали той притежава същата стоманена решителност.

За щастие Хармъни беше резултат от друга бащина линия на Порода. В противен случай, чувствата му към нея щяха да го погубят още преди години. Лео не беше съгласен с нарушаването на някои правила. Това бе едно от тях. Ако Дейн чукаше женска Порода, тогава по-добре да е сто процента сигурен от каква бащина линия е. Което означаваше, че майка му е направила задълбочен генетичен анализ. Което пък не благоприятстваше за добрия сексуален живот на един мъж — майка му да проверява надеждността на бъдещата му любовница.

Достатъчно лошо беше, когато Лео научи, че е вкарал Хармъни в леглото си. Старецът бе беснял в продължение на месеци, разярен, че Дейн се е осмелил да я вземе без чифтосване.

— А информацията, която тя притежава?

— За съжаление, трябва да обезпечим файловете, които е откраднала. Повече не можем да ѝ позволим да ги задържи. — Дейн извади пурата от устата си и издуха струйка дим, а погледът му се отклони към сервитьорката, движеща се из помещението. Беше прекрасно дребно същество, а той имаше нужда да облекчи напрежението, нарастващо вътре в него.

Когато тя погледна към него, той ѝ намигна бавно и видя лекото ѝ изчервяване.

— И как смяташ да го направиш? — попита Райън подозрително.

— Не аз. — Дейн сви рамене. — Хармъни ще го направи. Ние просто ще я следим и ще я освободим от наградата ѝ. И, разбира се, Джонас ще я последва, за да я защити, и вероятно да ме залови. За последното ще трябва да го разочароваме.

— Боже, ти си си изгубил ума. — Рай се облегна бавно на стола си. — Старецът ще побеснее, ако научи за това, Дейн. Той не харесва игричките, които продължаваш да играеш със Съвета и Джонас.

— Кой казва, че трябва да знае? — Дейн се ухили и постави нова тънка пура между устните си. — Райън, трябва да те държа далеч от майка ми. Любовта ти към нея ще те погуби, освен факта, че те прави нетърпелив да разкриеш всичките ни тайни.

Райън се ухили.

— Тя е една добре изглеждаща жена, Дейн.

— Тя ми е майка. — Предупредителният поглед не помогна много.

Райън изпусна въздишка, изпълнена със съжаление.

— Има дни, когато се чудя на това...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше бременна. А това не беше нещо, което един убиец би приел лесно, Хармъни бе сигурна. Честно казано, това я ужасяваше. А тя не се беше чувствала ужасена от много дълго време.

Когато Джонас и неговата пасмина, включително и адвокатката, напуснаха офиса и излетяха с лъскавия им малък черен хеликоптер, Хармъни се отправи към канапето от другата страна на стаята и седна уморено.

Странно, не се чувстваше различно. Не трябваше ли да се чувства бременна, или нещо такова? Не трябваше ли светът да изглежда различно или тялото ѝ да се чувства различно?

Ланс заобиколи бюрото си и се тръшна на стола, а Хармъни отпусна глава назад върху възглавниците и се замисли. Не обичаше да мисли. Не обичаше да се намира между чука и наковалнята, но сега беше там. Благодарение на Джонас.

Брат ѝ. Тя стисна зъби при мисълта за родствената им връзка. След това изскърца с тях, когато логическата част от мозъка ѝ се съгласи с него. Тя щеше да направи същото. Защитаването на Породите беше несигурна работа в този момент и ако особеностите около разгонването и стареенето излезеха наяве, всички щяха да бъдат прецакани. По дяволите, това побъркваше Хармъни, когато хормоните бушуваха. Не че наистина си бе позволявала да мисли за това до този момент. Обаче сега трябваше.

Беше прецакана. И то не по добрия начин.

Беше бременна. Имаше нов живот, който да защитава. Дете. Детето на Ланс. Как щеше да предпази себе си, детето си и Ланс? Докато Смъртта беше жива, опасността щеше да виси над нея.

И все пак тя не можеше да предаде Дейн. Нямахше значение защо той е бил или не е бил там, за да я спасява през последните десет години. Беше факт, че го е правил. Беше се грижил за нея, беше излекувал потенциално смъртоносните ѝ рани и ѝ беше осигурил място, където да се скрие, когато тя трябваше да оздравее.

Грижеше се за нея. Каквито и да бяха причините му, каквото и да искаше от нея, той го бе сторил. Може да му беше ядосана сега, но знаеше това.

Господи, можеха ли нещата да станат по-лоши? Алонзо протестираше пред вратите на шерифството, Джонас бе решен да залови единствения приятел, който някога бе имала, а тя бе чифтосана с мъж, който бе решен да не я пуска да си тръгне. Изобщо не се съмняваше, че Ланс ще я върже и затвори в една от неговите проклети килии, ако с това щеше да я задържи.

Бременна.

Хармъни положи внимателно ръка върху корема си и се намръщи, докато се опитваше да осмисли това. Очевидно хормоналната терапия не струваше. Тя не бе спряла разгонването, нито бе предотвратила зачеването. Всичко, което бе направила, бе да се погрижи Хармъни да не избяга. А трябваше да бяга, нали?

Добре, така или иначе нямаше да избяга. Прииска й се да ритне нещо. От първата вечер, когато бе срещнала Ланс, беше хваната в капана и го знаеше. Проклето да е разгонването, този мъж знаеше как да докосва, да прегръща и как да накара една жена да се прирасти дори без глупавите й хормони.

Трябваше да има начин да се измъкне от това. Начин да даде на Джонас това, което иска, без да предава Дейн и начин да се увери, че Дейн ще остане в безопасност. Не беше възможно той да е първият Лъв, без значение какво твърдеше Джонас. Повечето от електронните файлове бяха криптирани, но информацията за първият Лъв беше трудна. Множество страници с генетични доклади и тренировъчни профили. Ако нямаше още хард дискове, заедно с тези файлове, Хармъни никога нямаше да се справи.

А и тя не беше хакер. Електрониката, когато не ставаше въпрос за система за сигурност или оръжия, не беше стихията й. Компютрите бяха трън в задника, а джобните модели направо я подлудяваха. А клетъчните телефони бяха за хора с предсмъртно желание. Те можеха да бъдат хакнати, проследени и подслушвани, както тя често се опитваше да каже на Дейн. По тази причина тя дори нямаше мобилен телефон, за да му се обади. А сега наистина трябваше да говори с него. Защото искаше да знае какво, по дяволите, планира той. Може би

щеше да успее да се промъкне в свързващия офис и да проведе един бърз разговор...

— Не и в този живот.

Хармъни вдигна глава и се взря в половинката си. Този властен тон караше нервните окончания на едно момиче да се събудят, но сега не беше време за това.

— Глупав вятър. — Думите прозвучаха почти като ръмжене. — Това е толкова несправедливо, Ланс. По-лошо е дори от четенето на мисли.

— Свиквай.

Хармъни свъси вежди към сърдиткото, който бе заел мястото на обикновено веселият ѝ любовник. Ланс седна, опря лакти на бюрото и прегледа папката. Доста дебела папка. Очите ѝ се присвиха, когато той обърна страницата и тя съзря едно име. Това нейното досие ли беше?

— Какво правиш?

— Опитвам се да разбера как да обезвредим това копеле, брат ти — изръмжа мъжът.

Хармъни сви рамене.

— Дейн. Но той не е първият Лъв.

— Без майтап! — изръмжа отново Ланс. — От къде знаеш?

Хармъни извъртя очи и се изправи на крака.

— Защото Дейн не е чифтосан. А първият Лъв е.

— А ти откъде знаеш?

Хармъни пхна ръце в задните джобове на дънките си, докато обмисляше възможностите си за отговор.

— Хармъни? — В тона му се появи отново онази властна нотка.

— Е, според онова, което казват, след като се чифтосаш, не можеш да правиш секс с друг. Нали така?

— Да — изплю той.

— Ами — Хармъни размърда рамене неловко. — Ако Дейн е първият Лъв, тогава е нарушил това малко правило.

— Не е възможно — изръмжа Ланс. — Брейдън каза, че мъжете дори не могат да се „заинтересоват“ от друга жена. Сега ми обясни как Дейн е нарушил това малко правило.

Младата жена стисна устни.

— Ами... Защото... — Тя се покашля. Беше ѝ дяволски неловко. — Аз спях с него.

— Мамка му, знаех си! — озъби се Ланс и затвори папката шумно. — И защо не даде тази информация по-рано? Когато тя можеше да обезвреди Джонас?

— Защото, може би, това не е негова работа — озъби се тя в отговор, разкривайки кучешките си зъби. Сега вече щеше да я ядоса.

— И смяташ, че това не би помогнало, ако той знае, че Дейн не е първият Лъв?

— Е, не знам това със сигурност — намръщи се жената. — Какво се случва, когато половинката ти умре? Въпреки че не мисля, че е чифтосан. — Тя бърбореше. Хармъни Ланкастър, известна като Смъртта, се превръщаше в глупачка. Изведнъж затвори уста. — Виж, Джонас няма да се оттегли просто така — информира го тя, когато Ланс я погледна намръщено. — Веднъж насади ли се нещо в главата му, то си остава там. Беше такъв в лабораториите и оттогава не се е променил.

— И как ще помогне това да се обадиш на безценния ти Дейн?

Хармъни облиза устни.

— Ами мога да му кажа какво става.

— И как ще ни помогне това? — Гласът му стана по-груб и гневен.

— Той би могъл да ни скрие. Само докато разберем това...

Ланс наведе глава.

— Той може да го направи, Ланс — прошепна младата жена. — Само докато бебето... — Тя преглътна сълзите си. — Докато то е в безопасност.

Усещаше как ръцете ѝ треперят, чувстваше как емоциите я поглъщат. О, Господи, не можеше да понесе това.

Ланс вдигна глава след няколко напрегнати секунди. Гневът, който Хармъни очакваше, го нямаше, но изражението му изобщо не бе окуражително.

— Ланс, чуй ме. Той знае как да го направи. Крил ме е достатъчно пъти...

— Ако побегнем сега, никога няма да спрем, Хармъни. — Гласът му беше нежен, но властен. — Не искам това за нас, или за нашето дете.

Раменете на Хармъни увиснаха и тя се извърна от него. Какво друго можеха да направят?

— Трябват ни файловете, които си откраднала — заяви тогава половинката ѝ.

Хармъни се завъртя.

— Как ще помогнат? Заради шпионина в Убежището не можем да направим нищо с тях. Няма начин Лео да остане в безопасност, ако съществуването му бъде разкрито.

— Джонас беше прав, Хармъни — каза Ланс. — Съществуването на чифтосването е бомба със закъснител, която само чака да бъде взривена. Когато това се случи, Породите никога няма да бъдат в безопасност.

— Какво предлагаш тогава? — Тя махна с ръка подигравателно. — Направо да го пратим при Съвета. Защото Койотите ще разбият войниците на Породите. Няма начин да го опазим, ако новината за него достигне до Убежището.

— Ще вземем информацията и ще отидем там — каза Ланс. — С малко късмет, в дисковете, които си намерила, ще се съдържа информация за разгонването.

Гласът му вибрираше от знание. Боже, това нещо с вятъра наистина ще я подлуди.

Хармъни потърка лицето си, притискайки с длани очите си, докато се бореше с желанието не просто да защити и открие първият Лъв, но и да запази собствената си реалност.

— Ако е толкова добър в криенето на хора, тогава може би този Дейн ще скрие и първият Лъв — предположи Ланс. — Можем да проверим информацията за себе си...

— Голяма част от нея е криптирана. — Хармъни поклати глава. — Аз не мога да разбия кода. — Отпусна ръце и се взря в него отчаяно.

Ланс се усмихна и се надигна от бюрото.

— Имам един братовчед, който по една случайност е ненадминат в разбиването на криптирани от Съвета файлове — каза той. — Можеш да се довериш на Брейдън, Хармъни. Ние можем да му се доверим. Ще запазим онова, което искаш да остане скрито и ще се спазарим с Джонас за останалото. Това ще ни спечели времето, което ни е необходимо да открием твоя Лео.

— Играем си със самоличността на първият Лъв — прошепна тя. — И с неговата безопасност.

— Ако той все още е жив, значи има богат опит в това да се пази. Нека видим първо с какво разполагаш, после ще решим. Ще преценим възможностите си и ще тръгнем от там.

— Няма да бъде лесно да се измъкнем от Дейн и от Джонас — промърмори Хармъни притеснено. — Да не говорим за нашият приятел убиец-имитатор. Те ще очакват това. Все още мисля, че трябва да кажем на Дейн.

Ланс я наблюдаваше мълчаливо със замислен поглед.

— О, те определено очакват това. — Мъжът най-накрая заобиколи бюрото и тръгна към нея. — Но ние имаме скрит коз в ръкава си, скъпа. Имаме ветровете. Освен това си вода с мен един печен бивш убиец, който знае много добре как да избяга от опашките си. С тези две оръжия на своя страна, мисля, че ще ги победим. Колкото до това да кажеш на Дейн, мислила ли си, че той може да не знае за Лео? Ако не знае, тогава ти не би искала да разкриваш тази информация. А той никога няма да си тръгне без обяснения.

— Те ще чакат да отида за информацията. Ще го очакват, Ланс. — Хармъни стоеше далеч от мястото, където бе скрила кожената чанта със сведенията, които бе откраднала. Беше задържала хард диска за известно време, докато накрая не се бе отказала от опитите си да отвори криптираните файлове. Беше го опаковала и върнала при останалите в скривалището. Това беше преди няколко години.

— Хармъни, нямаме избор. — Гласът, както и изражението му, станаха по-твърди. — Няма да позволя Джонас да продължава да те разиграва по този начин. И проклет да съм, ако допусна този кучи син Дейн да се опита да отвлече теб и детето ми. Край на това!

Хармъни почти потръпна при тона на гласа му. Почувства как соковете ѝ се разливат, разпалват женската ѝ същност и я подготвят за него. Кой би могъл да твърди, че тя може да бъде толкова жена? Със сигурност не и тя. Не бе била преди Ланс.

Хармъни пое дълбоко дъх, опитвайки се да се сдържи да не му се нахвърли. Не можеше да обвинява за това разгонването. Възбудата, заливаща я сега, беше различна, но също толкова гореща. По-силна. И по-разрушителна за разума ѝ, отколкото разгонването някога бе било.

Възможно ли бе част от нея да е програмирана на подчинение? Или това беше естествено? Беше ли това любов?

— Хармъни. — Ланс изръмжа предупредително, и Хармъни осъзна, че все още се вира в него намръщено.

— Добре. Ще вземем документите. — Тя мушна ръце в джобовете си, след което се обърна и прекоси стаята, за да застане до прозореца.

Щората беше спусната, закривайки гледката на детската площадка отвън. Но това нямаше значение, тя не би видяла нищо така или иначе.

Това беше прекалено непознато. Какво, по дяволите, трябваше да направи сега? Чифтосването беше едно. Беше започнала да привиква към него. Беше се справила, нали така?

Ръката ѝ спадна на корема ѝ отново.

— Страх ме е — прошепна тя, вдигна ръката си и погледна към Ланс.

Горчив смях се надигна в нея.

— Не мисля, че някога съм била уплашена преди, Ланс.

Беше се измъкнала от лабораториите чрез стрелба и нито веднъж не бе изпитала страх. Беше се изправяла пред серийни изнасилвачи, убийци, престъпници и Койоти и окото ѝ не бе трепвало пред опасността. Но мисълта за дете я ужасяваше.

Хармъни зърна изражението му и с мъка преглътна сълзите си. В очите му се спотайваше гняв, но това, което надделяваше над него, бе загриженост и мрачна решителност.

Ланс прекоси бързо стаята и я прегърна, притисна главата ѝ към гърдите си, а ръцете му я обгърнаха здраво. Господи, как щеше да оцелее без нея? От първият миг тя бе намерила пътя към сърцето му и бе превзела душата му. Беше вдъхнала живот в неговия свят и той нямаше намерение да позволи на никого да му отнеме това. Нито на Джонас, нито на непознатия Дейн и със сигурност не и на Съвета по генетика.

Ланс усети как ръцете ѝ се обвиват около гърба му и тръпката, която премина през тялото ѝ, когато той притисна лицето си към косата ѝ.

— Детето ни ще бъде добре — прошепна той. — Ще го научим как да играе бейзбол и как да ловува. Ще се научим как се пекат сладки за него и как да го накараме да се смее. И ще го защитим, Хармъни, обещавам ти.

Младата жена отново потръпна, опитвайки се да сведе глава, когато той се отдръпна леко назад, за да я погледне.

— Довери ми се — прошепна половинката ѝ.

Лицето ѝ се повдигна, очите ѝ — тези красиви светлозелени котешки очи — плуваха в сълзи, когато тя се взря в него.

— Да си жена е гадно — прошепна тя. — Никога не съм имала този проблем преди теб.

Ланс се намръщи объркано. За какво, по дяволите, говореше?

— Какъв проблем?

— Да се нуждая от някого — прошепна Хармъни. — Да се нуждая от него повече, отколкото от свобода или от необходимостта да бягам. Да се нуждая от него повече, отколкото от това, за което се боря от толкова дълго време.

Ланс приглади назад косата ѝ, усещайки как гърдите му се стягат още повече, когато тя отново разби сърцето му. Онова, което другите жени приемаха за даденост — любовта на един мъж, нуждата от него, близостта му — неговата жена смяташе за чудо.

— Аз винаги съм имал нужда от теб — проговори той тихо. — Мечтаех за теб. Чувах плача ти около мен и чувствах докосването ти в бриза, който ме галеше. Винаги съм знаел, любима.

Една сълза се откъсна от окото ѝ.

— Аз знам как да отнемам живот, Ланс. Не знам как да създавам такъв.

Тя щеше да изтръгне сърцето от гърдите му. Ланс положи ръка върху корема ѝ и почувства топлината на плътта ѝ и тръпката в отговор на неговото докосване.

— Ти вече създаде живот — прошепна той и сведе устни към нейните. — Прекрасен чист живот, любима.

Устните ѝ се разтвориха за неговите и от гърлото ѝ се откъсна тихо скимтене — звук, изпълнен с уязвима нужда и болезнено желание. Желание, което Ланс знаеше, че изпитва единствено към него. Това бе неговата жена, неговата половинка. И с божията помощ, щеше да я пази.

Но първо щеше да я целуне. Устните ѝ, отворени за него, приеха целувката му и той усети как Хармъни се разтопи под него. Сля се с него.

* * *

Хармъни се загуби в докосването на Ланс. Ръцете ѝ се притискаха към гърдите му, притегляйки топлината му, усещаше горещата страст на тялото му и нещо повече. Усещаше покровителството му, доминиращата склонност да я закриля, да я успокоява. Ръцете му се обвиха около нея и удоволствието започна да се надига вътре в нея.

Една от големите му, мазолести длани се плъзна в косата ѝ и подръпна кичурите, изпращайки електрически вълни през нервните ѝ окончания.

О, тя харесваше това. Това беше удоволствие. По-голямо удоволствие, от което всеки човек би трябвало да се страхува; удоволствие, без което Хармъни знаеше, че никога повече няма да може да живее.

— Искам да те отведа у дома — прошепна Ланс до устните ѝ. — Искам да бъда вътре в теб, Хармъни. Искам да те усещам, гореща и влажна, да ме стискаш и да крещиш под мен.

Хармъни почувства как вагината ѝ се свива в отговор.

— Може да заключим вратата на офиса. — Тя се опита да улови устните му отново, да се потопи в удоволствието и емоциите, които изпитваше само с Ланс.

Мъжът се засмя и се отдръпна назад.

— Без повече секс в офиса — изръмжа той. — Няма да бъда в състояние да вървя, когато приключим, какво остава да шофирам, ако твоето малко палаво котенце ме стисне отново, както миналата нощ. Ти ме оставяш като празна черупка, любима.

Хармъни плъзна длани по гърдите му, след това по мощните мускули на ръцете му.

— Не те чувствам като черупка — прошепна тя. — Чувствам те твърд и готов за мен. Но ако настояваш, аз ще шофирам вместо теб.

Хармъни едва не се изсмя на колебанието, изписало се за секунда на лицето му. След това той се усмихна и поклати глава бавно.

— Прибираме се вкъщи — каза той и се отдръпна от нея. — Дейв е компетентен да ме замести временно. Приключих с канцеларската работа, докато ти се взираше в тавана и ръмжеше.

— Не ръмжах — намръщи се тя гневно.

— Прощавай, любима, но ръмжеше. — Ланс я посочи с пръст, докато отиваше към бюрото си. — Най-сладките тихи звуци, които някога съм чувал през живота си, но определено беше ръмжене.

Хармъни не си спомняше нещо такова.

— Причуват ти се разни неща. — Тя опря ръце на кръста си и придружи смръщването си с гневен поглед, когато той събра купчината документи от бюрото си и тръгна обратно към нея.

— Мечтай си, коте. — Ланс я потупа по дупето, когато мина покрай нея. — Да се прибираме вкъщи. Имам планове за изпълняване.

* * *

Хенри Ричард Алонзо наблюдаваше от безопасността на една витрина, когато Райдъра се измъкна от задния паркинг на шерифството и пое нагоре по улицата. И двамата бяха вътре в него. Шерифът и неговата курва Порода. Кучката парадираше със статута си на Порода с униформата, която обикновено носеше и с презрението си към света. Тя беше убиец, точно като всички женски от този вид, той просто трябваше да го докаже.

Беше се надявал двете убийства, които бе инсценирал да хвърлят достатъчно подозрение върху нея, за да я съдят по собствените ѝ закони. Тя бе достатъчно млада и приличаше на Породата, заподозряна в няколко убийства. Алонзо дори бе получил доклади от шпионина си в Убежището, че Смъртта е била там, под надзора на Джонас.

Ако Хармъни Ланкастър беше Смъртта обаче, нямаше да се налага неговият човек да извършва убийствата. Тя щеше да удари бързо, без милост.

Алонзо потърка челюстта си и стисна зъби, когато Райдъра изчезна от погледа му. Този глупав шериф щеше да съсипе всичко. Без съмнение спеше с нея. Мъжете не можеха да устоят на сексуалността на женските котки.

— Преподобни. — Акер Макуайър пристъпи към него бавно, високото му върлинещо тяло мина през входа на витрината. — Сега какво, сър?

Висок. Рус. Убиец, толкова безмилостен, колкото и онзи, който наричаха Смъртта. Той беше Дресьор в лабораториите, дори бе прекарал няколко месеца във френската лаборатория, макар и след бягството на Смъртта.

— Наблюдаваме ги — изръмжа той. — Джонас е намислил нещо.

— Има доклад от Убежището. Може би тя е Смъртта. Хеликоптерът беше проследен от Убежището до Карлсбад в нощта, в която си е тръгнала. На следващия ден Хармъни Ланкастър се появи тук, както и в базата данни на Породите.

Можеше ли тя да е Смъртта?

Хенри Ричард мушна ръце в широките джобове на спортните си панталони и се загледа в посоката, която Райдъра бе поел. Тя беше на точната възраст и телосложение. И имаше прилика със снимките, до които се бе добрал, въпреки че бе толкова слаба, че не можеше да е сигурен, че е тя. Но беше възможно.

— Има ли някаква информация за това как Джонас я е заловил, или защо ѝ е позволил да живее?

Дори Породите бяха обявили цена за главата на Смъртта.

— Само това, че тя има нещо, което той иска. — Акер поклати глава, светлорусите кичури на косата му се развяха от вятъра.

— Тогавя сигурно е тя — каза замислено. — Той ще иска информацията, която е откраднала, когато е избягала.

— Джонас Уайът не е единственият, който иска тази информация. Хората му са успели да я проследят до определено място, но не и по-нататък. Информацията, която тя е откраднала от лабораториите в деня, в който е убила учените, работещи там, е била толкова тайна и важна, че са били изразходвани милиони в опити да се открие.

— Ние можем да я хванем.

Хенри поклати глава бавно.

— Ще я проследим. Джонас ще пренебрегне убийствата, вярва, че ги е извършила в замяна на информацията, която притежава. Това би могло да обясни защо той си тръгна без нея.

— Аз изимитирах метода ѝ на убийство точно. — Уверенията на Акер нямаха значение. От значение бяха само резултатите.

Хенри кимна отново.

— Да. Това би обяснило всичко. Те определено я подозират за убийствата, така че тя може да се окаже Смъртта. Наблюдавай я. Ако се отправят извън града, тогава ще знаем, че е тя.

Почувства задоволство. Беше толкова близо до унищожаването на Породите. Усещаше го. Ако Хармъни Ланкастър наистина беше Смъртта и Акер бе извършил престъпленията по достатъчно сходен начин с нейния маниер, тогава обвинението ѝ щеше да бъде много полесно. И задоволяващо. Той щеше да ѝ покаже колко неуравновесени са Породите и колко си приличат с безмилостните животни, които са били създадени да бъдат.

Не би позволил на нищо да открадне този шанс от него. Достатъчно е било откраднато от него заради измяната на дядо му, помагал при създаването на тези чудовища, тия мерзости срещу всемогъщия Бог.

Как му се искаше дядо му да е все още жив. Хенри Вандерел Демарси беше глупак.

Дъщеря му, майката на Хенри Ричард, не била достатъчна за баща си. Вандерел Демарси искаше син, а не внукът, който щеше да се роди по-късно. И бе създал сина си. Беше позволил семето му да бъде опетнено от Породи, така че да може да предаде дъщерята, която му е била дадена.

Хенри Ричард Вандерел Демарси. Копелето. Дядото на Х.Р., дори бе кръстен на него, въпреки че отказваше да използва това име, или част от него. Не искаше да бъде част от този род. Ако беше още жив, Алонзо щеше да го убие. Той бе помогнал в създаването на тези чудовища, за да има перфектния си син, беше откраднал голяма част от огромното си богатство, за да го даде на този син. По този начин бе оставил бабата на Алонзо с толкова пари, колкото да задържи имението, което ѝ бе дадено. А нейните роднини в Южна Африка със сигурност не бяха проявили никакъв интерес да ѝ помогнат в този момент.

Вандерел Индъстрис сега бе един от най-големите конгломерати в света и дори те, копелетата, поддържаха Породите. Въпреки че не би трябвало да очаква друго. Очевидно генетиката на Вандерел носеше следа от лудост.

Алонзо щеше да им прости не повече, отколкото би простил на дядо си.

Х.Р оголи зъби яростно. Първият Лъв. Първият създаден някога, първият избягал. И с бягството си той бе получил богатството, което дядото на Х.Р. тайно бе откраднал под носа на съпругата си, а след това бе изчезнал безследно.

Копеле. Семейството на Х.Р. бе пострадало. Те се бяха борили и мизерствали след смъртта му, докато майка му не се бе омъжила в могъщата фамилия Алонзо.

Дядо му ги бе предал заради едно животно.

Хенри се закле отново, както бе правил в продължение на десетилетия, че всяка Порода ще си плати. Че той лично ще се погрижи да изчезнат от лицето на земята. Те бяха отвратителни. Създания. Нямаха право да живеят и той щеше да се погрижи да се върнат в ада, от който бяха изпъзели. Щяха да се присъединят към стария Хенри Вандерел Демарси в огньовете на вечния съд. И той щеше да бъде този, който ще ги прати там.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Порочно еротично чувство се обви около Ланс, когато той се облегна на стената от вътрешната страна на дома си и погледна надолу в екстаз.

Хармъни не бе жена, на която можеш да откажеш нещо, щом тя си науми, че трябва да го получи. Бе успяла да откопчае джинсите му още преди да стигнат до къщата, а ноктите ѝ драскаха леко пениса му, карайки го да се бори да си поеме дъх.

Той едва успя да я отнесе до къщата и в мига, в който вратата се затвори зад тях, тя се бе свлякла на колене пред него. В момента тя бе на колене, а неговите заплашваха да се подгънат всеки момент.

Не можеше да откъсне погледа си от нея. Гледката на лицето ѝ, затворените ѝ очи и изражението ѝ, толкова чувствено и зачервено, докато поемаше пениса му в устата си.

Гладък и горещ, езика ѝ облиза набъбналата глава на пениса му, преди да го поеме навътре, чак до гърлото си, подлудявайки го с вибриращото си мъркане срещу плътта му.

Вплитайки ръце в косата ѝ, той отметна глава, назад към стената борейки се да възвърне контрола си. По дяволите, имаше нужда от цялата си сила, за да остане на крака. Малката развратница щеше да го изсмуче целият, докато той се гърчеше от удоволствие.

— Определено ще те напляскам — каза той, в мига, в който успя да си поеме дъх. — Господи, бейби... да. Устата ти е дяволски добра.

Беше много повече от добра. Беше второто най-прекрасно място на този свят. Първото бе влажно и горещо и го очакваше между прелестните ѝ бедра.

Още едно шумно мъркане се откъсна от гърлото ѝ. Той можеше да се закълне, че го усети направо в тестисите си. Мачкайки косата ѝ, той стисна зъби и опита да се пребори със замайващото удоволствие, което заплашваше да го погълне. По дяволите, не искаше да свършва. Все още не. Не и след като чувството беше толкова дяволски добро. Не

и сега, когато страстта и възбудата преобразили лицето на Хармъни го държаха в плен на магията си.

— Мамка му! — Той стисна зъби, когато очите ѝ се отвориха бавно, а набъбналата главичка на пениса му се изплъзна измежду устните ѝ за да може езика ѝ да го оближе.

Ближеше го сякаш това бе любимото ѝ лакомство, галейки с горещия си малък език изпъкналата главичка преди отново да я поеме в устата си.

— Вещица — простена той. — Ще бъдеш напляскана, заради тази твоя гореща малка уста.

Той можеше да види голият ѝ задник, леко зачервен от ръката му, а гънките на женствеността ѝ — покрити със сладка влага.

Тя простена възбудено.

— Харесва ли ти? — попита той, борейки се да си поеме дъх, щом едната ѝ ръка обви останалата част от пениса му, която не можеше да бъде достигната от устните ѝ. С другата си ръка тя обхвана топките му и започна леко да ги драска с нокти, карайки го да изпитва толкова силно удоволствие, че той помисли, че ще свърши всеки момент.

Тя отне разсъдъка му. Обви се толкова здраво около душата му, че с всяко докосване, всеки поглед към нея, той се чувстваше като в рая. Това бе много повече от удоволствие.

Пот покри челото му, гърдите му, карайки ризата да залепне за тялото му като втора кожа. Накъсан вик се откъсна от устните му, когато тя го стисна за последно преди да го освободи. Езика ѝ направо го убиваше.

— Няма да мога да издържа повече, бейби. — Той премигна от потта влизаща в очите му, а ръцете му стегнаха хватката си в косата ѝ, докато се опитваше да я издърпа към себе си.

Тя стисна предупредително зъби. Вероятно би трябвало да го заболи. Не му допадаше да усеща зъби около члена си. Но острите ъгълчета на зъбите ѝ го одраскаха нежно, изпрацайки мълнии на удоволствие през тялото му. В същото време хватката ѝ около члена му се затегна, а всмукванията на устата ѝ станаха по-силни, погубвайки го. Ланс чу собствения си вик, дрезгав от удоволствието, докато свършваше в устата ѝ. Членът му потръпна, стегна се и семето му се изля в устата ѝ на силни струи. Всяко впръскване караше тялото му да тръпне, докато тя продължаваше да го смуче нежно. Дъха излизаше на

тласъци от гърдите му, коленете му едва не се подкосиха, и той се наведе напред, за да ги подпре с ръце.

— Господи, да... — простена той. — О, небеса. О, бейби.

Той бе опустошен от екстаза и безсилен пред силата на освобождението си, когато последната струя сперма се изстреля в устата ѝ.

Едва тогава тя се отдръпна от него и чувството на устните ѝ, плъзгащи се назад по дължината на пениса му изпрати силни тръпки на удоволствие по всеки негов нерв, го накара бързо да я изправи на крака.

Нямаше да успее да стигне до леглото. Просто не бе възможно. Вдигайки я на ръце, той игнорира слабия ѝ протест и влетя във всекидневната. Нямаше време да я съблича. Ако не влезеше в нея на мига, щеше да полудее от силната нужда.

Заставайки пред големият покрит с възглавнички стол, който се оказа първата мебел изпречила се на пътят му, Ланс бързо я пусна долу.

— Обърни се. — Той я завъртя, а ръцете му на мига се заеха да свалят панталоните ѝ.

— Диванът е...

— Майната му.

— Пода. — Тя дишаше също толкова тежко колкото и той, докато се опитваше да свали панталоните му, както правеше той с нейните.

— Наведи се напред.

Панталоните ѝ се смъкнаха надолу по бедрата ѝ. Златистите твърди полукълба го накараха да спре за миг. Притискайки я към стола, с ръка между раменете ѝ, той я изви напред, докато тялото ѝ не се отпусна върху меките възглавници.

— О, по дяволите, да — прошепна той, когато ръката му погали сатенено меката плът. — Красиво. Толкова дяволски красиво, бейби.

— Имаш фетиш към задници, Ланс — простена тя, щом и другата му ръка се присъедини в изучаването на меката ѝ плът.

— О, бейби, и идея си нямаш. А това сладко задниче е най-красивото нещо, което някога съм виждал.

По меката златиста кожа нямаше нито един недостатък. Задника ѝ бе достатъчно закръглен, че да може един мъж да го обхване с ръце и

толкова изваян, че да му стане хоби по цял ден да я гледа единствено как крачи напред-назад. А той обожаваше да я гледа как ходи.

— Ланс. — Тя простена, когато пръстите му се плъзнаха между изкусителните полукълба, за да открият меката сладка влага между тях.

— Толкова си влажна, Хармъни. — Той се приближи, обхвана с ръка дължината на члена си и го потърка между бедрата ѝ.

— Спри да си играеш...

— Но като си играя, ставаш толкова влажна. — Той позволи на пениса си да се плъзне по сладките ѝ гънки, докато гледаше към подутият ѝ клитор.

Хармъни потръпна.

— Толкова гореща и влажна — не се стърпя да я похвали той. По дяволите, само преди миг тя почти го бе пресушила и все пак само докосването ѝ бе достатъчно да го задържи в плен на магията ѝ.

— Ланс. Имам нужда от теб. — Гласът ѝ трепереше. Нарастващата възбуда и нуждата бяха превърнали звънливия ѝ глас в дълбок и дрезгав.

И той имаше нужда от нея.

Ланд отметна глава в екстаз, когато члена му откри сладкият вход към вагината ѝ. Мускулите ѝ го стиснаха, бавно засмуквайки го, докато той се навеждаше над нея. Ланс подпря ръце на облегалката на стола, а устните му докоснаха ухото ѝ.

— Обичам те — прошепна той нежно.

Хармъни се шокира от собствения си вик. Прошепвайки тези две думички, той проникна в нея бързо и твърдо, тласкайки между чувствителните гънки и стегнати мускули, докато разпалваше огън в цялото ѝ тяло.

Тя изви гръб, опитвайки се да се изправи, само за да осъзнае, че е прикована на място от ръцете му, покриващи нейните ръце и гърдите му, прилепени към гърба ѝ.

— Толкова си стегната, скъпа — прошепна ѝ той, извивайки бедра, галейки я отвътре, докато тя се мъчеше да си поеме дъх. Имаше нужда да си поеме дъх. Но всеки път щом опиташе, той се раздвижваше, изпращайки мълнии на удоволствие през сетивата ѝ.

Отмятайки глава назад, от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон, докато устните му галеха лицето ѝ, драскайки я леко със зъбите си и

изпращайки чувствени тръпки по цялото ѝ тяло.

— Имам нужда от теб... — Тя едва можеше да говори, докато се опитваше да раздвижи бедрата си, за да се наслади на дължината му, заровена дълбоко в тялото ѝ.

Господи, члена му бе толкова голям, че разтягаше силно мускулите на влагалището ѝ.

— Имаш ме, скъпа. — Той захапа брадичката ѝ, преди устните му отново да се преместят до ухото ѝ. — Всяка част от мен.

Тогава той започна да се движи с тласъци, които не бяха нито бавни, нито нежни. Нуждата пулсираше между тях, превръщайки се в отчаяна възбуда.

Хармъни никога не бе чувствала това напрежение, което изпитваше сега с Ланс и което все повече и повече стягаше гърдите ѝ... Повече удоволствие, повече емоции се вихреха в гърдите ѝ и засядаха в гърлото ѝ. Преди този мъж не бе осъзнавала, че има нужда от друго, освен от откъсването си.

Това, което изпитваше в този миг, бе нещо, без което не би могла да живее. Връзката с друго човешко същество. Топлината, която обгръщаше душата ѝ, след всяко негово докосване.

— Ето, бейби...

Тя простена, когато тласъците му се засилиха, забивайки пръсти в материята, с която бе застлан стола. Едната му ръка сграбчи бедрото ѝ, задържайки я на място, докато члена му се забиваше в нея със силни тласъци.

Разтърсващи, мъчителни усещания се стрелнаха от вагината ѝ, разпространявайки се по цялото ѝ тяло, умоляващо я за освобождаване. Беше толкова близо. Хармъни можеше да почувства как изгаря утробата ѝ, но Ланс я възпираше, забавяйки тласъците си, преди отново да ги забърза и пак да ги забави, отново и отново.

Тя започна да ръмжи. Тихи малки звуци на животинско удоволствие, които се изтръгваха от гърлото ѝ, щом изви гръб и започна да се бори да го задържи в себе си, стягайки вътрешните си мускули всеки път щом той се отдръпнеше назад.

— Лошо момиче. — Лекото плясване по задника ѝ само допринесе за нарастващата ѝ възбуда.

Болка ли бе или удоволствие?

Тя се притисна отново назад към него.

— Хареса ли ти, бейби? — Ръката му се спусна отново, но този път на другата буза на задника ѝ. — Колко красиво се изчерви хубавото ти задниче.

Следващото плясване бе малко по-силно от предишните, удоволствието бе по-остро, а зад клепачите на затворените си очи видя звезди. Тя се стегна отново около него, стенойки от невероятното удоволствие струящо през тялото ѝ.

— Казах ти, че ще те напляскам, бейби.

Още едно плясване и още един силен тласък. Оттегляне, плясване, тласък. Сетивата ѝ стеноха, нестихващи писъци на нужда, докато усещаше как огъня пламва в утробата ѝ. Тя беше близо. Господи, толкова близо.

В следващия миг той сграбчи бедрата ѝ с две ръце и започна да се тласка силно в нея. Твърдата дължина на члена му разтягаше вътрешните ѝ мускули, галейки ги, възпламенявайки всяко нервно окончание, до което се докоснеха, изтръгвайки стонове от гърлото ѝ.

Оргазмът не просто изригна в нея. Беше експлозия, всяка нейна клетка, всеки мускул в тялото ѝ се сви, стегна се, възпламенявайки я с шокиращ резултат. Викът на Ланс отекна някак далечно в ушите ѝ. Усещането на тялото му, покриващо я, държейки я близо, защитавайки я, докато тръпките разтърсваха тялото ѝ, само усилваше невероятното удоволствие.

— Скъпа моя — прошепна той в ухото ѝ, докато тя се бореше да го задържи в тялото си, а вагината ѝ се напрегна, докато пениса му изстреля семето си в нея за последен път.

* * *

Хармъни бе останала без сили и воля, когато Ланс се размърда, излезе от тялото ѝ и obu панталоните си, преди да я вдигне на ръце. Главата ѝ се отпусна на рамото му и тя затвори очи, борейки се да вземе под контрол емоциите си.

Той се насочи към банята, където съблече и двамата, и постави Хармъни под струите топла вода.

Тя го наблюдаваше, докато я къпеше. Ръцете му бяха нежни, изражението смесица от задоволена похот и нежно веселие, докато я

гледаше как му се мръщи.

Ланс не говореше, а тя нямаше енергията да говори за всичко, което чувстваше и което растеше в душата ѝ. Затова тя стоеше и го гледаше, удивена от мъжа, който, коленичил пред нея, довърши измиването, преди да я обърне и да се заеме с измиването на задната част на тялото ѝ.

— Готово, вече си чиста — прошепна той, обръщайки се, за да измие бързо тялото и косата си. Със собственото си тяло той се отнасяше много по-грубо, отколкото с нейното.

Водата от душа изми първо пияната по красивото му лице, после по тила, раменете и мощните му гърди.

Къпейки тялото си надолу, той изми наполовина еректиралият си член и тежките торбички под него. Беше бърз, ефективен и не губеше никакво време. Упражняваше същата сила, докато миеше тялото си, каквато упражняваше и във всяко нещо, което правеше. С изключение на случаите, в които докосваше нея.

Хармъни го гледаше през водните струи, осъзнавайки че с нея Ланс до някаква степен бе нарушил някои от собствените си правила.

Неписаните си правила. Тя го знаеше. Ланс бе мъж, който приемаше живота такъв какъвто е, и поправяше това, което бе по силите му да поправи. И го правеше без колебание.

Той не бе човек на преструвките и никога не се оправдаваше, ако се провали.

Той виждаше всички различни нюанси на свята и правеше всичко, което е по силите му, за може този свят да стане едно по-добро място.

— Заслужаваш нещо по-добро — каза тя тъжно, когато Ланс спря водата и взе две дебели меки кърпи.

— По-добро от какво? — попита започвайки да я подсушава. Бавно, с нежни движения, сякаш се боеше да я докосне.

— По-добро от убиец с грозно минало и още по-грозна същност. — Тя го наблюдаваше внимателно, когато той хвърли кърпата настрани и започна да се подсушава с другата.

Той не каза нищо. Тя дори реши, че ще игнорира думите ѝ. Но щом привърши, той хвърли кърпата настрани и я погледна преценяващо.

— Бих умрял за теб, Хармъни — каза той простичко. — Обичам те. Никога не съм казвал това на друга жена в живота си, с изключение на жените в семейството си. Всичко, което съм, принадлежи на теб. С грозното минало и всичко останало. Никой мъж не може да желае нещо повече от това, което си ти. — Ръцете му обгърнаха лицето ѝ и тя почувства как очите ѝ се изпълват със сълзи. — Красива, силна. Способна. В твое лице получавам много повече от това, което заслужавам. Никога не го забравяй. — Очите му блеснаха пакостливо. — Или ще се наложи отново да те напляскам. А сега се приготвяй. Трябва да планираме следващите си действия.

Той помилва задника ѝ, ефективно напомняйки ѝ за пляскането, което бе получила.

За нещастие, частта с пляскането ѝ бе харесала много повече, отколкото би трябвало.

* * *

— Къде е скрита информацията? — Час по късно Ланс разчистваше празните чинии от вечерята и отново напълни чашите им с кафе, преди да се върне на мястото си.

Хармъни се бе облегла назад на стола си и го гледаше. Можеше да почувства промяната в него. Точно това правеше Ланс една от най-големите сили наоколо. Той решаваше проблеми и бе готов да реши и този. Веднага.

Тя въздъхна тежко и се наведе напред, хващайки чашата си за кафе с две ръце.

— Болдър, Колорадо — каза тя тихо. — Скрих ги в планините.

— Защо не в депозитна кутия в някой сейф?

Тя поклати глава.

— Заради камерите. От тях няма начин да се скриеш напълно и някой от тренъорите на Съвета би могъл лесно да ме разпознае, без значение как ще се маскирам и без значение, че когато избягах от лабораториите бях много млада.

Ланс кимна.

— Бунгало ли имаш или...?

— Не е толкова просто, Ланс. — Искаше й се да беше. — Скрих я много отдавна. На място където знаех, че със сигурност ще бъде защитена. Да стигнем до нея няма да е никак лесно.

— Няма да тръгна натам, без да знам всичко — сопна се той. — Няма подслушватели в къщата и никой не ни слуша отвън. Тук сме в безопасност, Хармъни. Кажете ми къде е?

Хармъни сви устни. Сега пред нея в пълна сила се разкриваше твърдоглавия шериф. Тя се облегна отново назад на стола си, наблюдавайки го внимателно.

— В малка пещера, която всяка година е обитавана от една или друга женска пума. Макар че през последните няколко години, една и съща пума успява да задържи мястото за себе си. Самата информация е прибрана в специална кутия и заключена с код. Всеки опит да бъде разбита или отворена без кода, ще унищожи всичко, което се намира в кутията.

Едната му кафява вежда се повдигна леко и тя бе стоплена от одобрението, което разпозна в погледа му.

— Умно — промърмори той.

— И аз така мисля.

— Ще трябва да дадеш информацията на Отдела по делата на Породите...

Тя поклати глава.

— Има шпионин в Убежището. Лео ще бъде заловен или убит преди от Отдела да разберат къде се намира. Това решение не е приложимо.

Той се облегна назад на стола си и прокара ръка през косата си, загледан за дълъг миг в тавана.

— Ами Брейдън? Той знае, че има шпионин. Той и Мегън могат да се заемат с това.

— Това може да повлияе на работата им с Породите, които вече са под крилото им. — Тя поклати глава. — Не знам, Ланс.

— Това е единствената ни възможност — каза той грубо. — Ако не друго, той ще познава някой, с който да се свържи, извън Убежището. Породите са сплотени, но като при всички останали, някои от Породите работят срещу останалите. Това е единствената ни възможност, защото след това, повече няма да бъдеш в играта.

Ето го още веднъж този заповеднически тон. Той изпрати тръпки по гръбнака ѝ, докато му хвърляше намръщен поглед.

— Не можеш да измъкнеш убиеца от породата — каза му тя тихо.

— Не, но мога да измъкна моята порода от средата на убийствата. — Той се наведе напред, а погледа му стана твърд, когато я погледна. — И никога не се съмнявай, скъпа, че ще бъдеш измъкната.

Защо ли тези думи накараха тялото ѝ да потръпне някак развълнувано?

— Може да обсъдим това по-късно — каза тя, вместо да спори за нещо толкова безсмислено. По дяволите, и тя искаше да се измъкне. Искаше всяка нощ да спи в прегръдките на Ланс и да чувства как детето им расте в тялото ѝ.

— Не сме далеч от Болдър — каза той. — Но в момента ни следят прекалено много очи. Ще се обадя на Брейдън, за да приготви всичко, което ни е нужно, и да се срещнем довечера зад съда. Там има подземен тунел, който преди е служил за път към подземните килии, които някога са се използвали много често. Можем да се промъкнем в съда и да се измъкнем през тунела.

Това вероятно щеше да се получи. Хармъни се поизправи на стола си, докато на ум вече съставяше плана за действие.

— Можем да стигнем в Болдър до сутринта — кимна тя. — Ще вземем стая, докато се стъмни. Това е единствения начин да се измъкнем в планината, ако някой ни следва.

— Няма да ни проследят. Но въпреки това ще тръгнем, след като се стъмни, само за да се сигурни, че е безопасно. Направи ми списък с всичко, което ще ти е нужно, а аз ще го предам на Брейдън.

Хармъни повдигна вежди.

— Имаш предвид, че и аз ще участвам? — попита тя сладко.

Ланс кимна, гледайки я намръщено, заради сарказма в гласа ѝ.

— Ако можеш да те заключи тук и да те задържа далеч от опасността, щях да го направя — заяви той, макар да знаеше, че и двамата са наясно с това. — Страхувам се за теб, Хармъни, но това е твоя свят. Ти го познаваш дяволски по-добре от мен. Този път аз ще те следвам.

Тя бе истински шокирана. Погледна го невярващо. Много добре знаеше, че този мъж не е свикнал да следва когото и да е било.

— Не казвам, че ще ми хареса — изръмжа той. — Казах, че ще го направя. Има огромна разлика. И ще те напляскам заради това по-късно.

По дяволите, тя отново измърка. Хармъни премигна чувайки тихия звук, който се откъсна от гърлото ѝ.

— Палавница. — В очите му гореше син пламък, щом погледна назад към нея. — Продължавай в същия дух и просто ще те завържа за леглото, докато всичко това приключи. Този звук ме прави по-твърд от камък.

— Разгонването го прави така или иначе — посочи му тя.

— Кажи го на пениса ми. — Той се изправи от стола си, давайки ѝ възможност да види издутината под дънките му. Дебела. Тежка. Устата ѝ се напълни със слюнка. — И спри да ме гледаш така. Събирай си краката и да потегляме.

Той беше много властен. Хармъни го гледаше как се отдалечава от масата, въпреки твърдият член под дънките му. Той бе готов да работи с нея. Харесваше ѝ това. Не го бе очаквала, но ѝ харесваше. Очите ѝ го проследиха, забивайки се в твърдия му гръб, когато той се отдалечи от нея, и за миг тя усети как нещо в гърдите ѝ омеква.

Тя го обичаше.

Този факт изведнъж сякаш се заби в ума ѝ. За момент можеше да се закълне, че видя звезди посред бял ден.

Тя го обичаше.

Това определено бе най-силната емоция, която някога бе изпитвала. Ето защо не бе намерила сили да го напусне. Въпреки че знаеше каква опасност представлява за него, не бе успяла да се насили да го напусне, защото се бе влюбила в него още от първата нощ, когато се запознаха.

Когато за пръв път той я докосна, Хармъни се почувства така, сякаш е красива, сякаш е нещо чупливо, нещо, за което трябва да се грижи. Докато шепнеше неприличните си искания в ухото ѝ и я караше да се чувства повече жена, отколкото някога е била, тя просто се бе влюбила в него.

— Хармъни, този поглед на лицето ти ме кара да те изучукам отново, а вече нямаме време за това. Направи списъка и да тръгваме. Искам да се справим с това по-скоро.

— Едно бързо...

— Вече си получи бързото — изръмжа той и гласа му накара вътрешностите ѝ да се разтопят. — Искам цяла нощ. По дяволите. Искам да те чукам завинаги. Сега нека се погрижим за това.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Снайперът я изненада.

Хармъни знаеше, че Ланс е бил член на специалните части в Чикаго, дори бе подозирала, че е бил стрелец. И все пак, когато той измъкна специалната снайперистка пушка и започна да я сглобява, тя можеше само да стои и да го гледа.

Той държеше уверено оръжието, сякаш бе продължение на тялото му, сигурен във всяко свое движение, докато почистваше частите на оръжието и го сглобяваше.

С всяка добавена част той преглеждаше оръжието за недостатъци или слабости.

Тя изучаваше внимателно съсредоточеното му изражение, докато работеше на малката маса в хотелската стая, която най-последно бяха наели. Лицето му бе спокойно, съсредоточено и сдържано. Веждите му не бяха смръщени и гневът вече не стягаше устните му.

Когато почисти и провери собствените си оръжия върху второто легло в стаята, тя си помисли, че вероятно има части от Ланс, които не познава толкова добре, колкото би трябвало. Части, които вероятно би се бояла да опознае.

Той беше мъж с много пластове и безкрайно търпение. Никога не бе срещала по-търпелив мъж и все пак с толкова вътрешна сила, каквато притежаваше той. За разлика от мъжете породи, Ланс не потискаше доминантността и силата си. Той ги използваше, когато се наложеше, комбинирайки ги с ледена логика или търпение, сигурен че така ще постигне резултатите, които ще му гарантират постигането на това, което търси. И все пак той не чувстваше нужда да впечатлява когото и било с доминиращата си натура.

За разлика от Джонас, Ланс не играеше игрички, не манипулираше и не заплашваше. Като вятъра, щом не можеше да мине през нещо, той го заобикаляше или го разнищваше пласт по пласт. За първи път виждаше напълно война, който досега го беше зървала само бегло. В лицето му, в напрегнатите му мускули и хладния

непроницателен поглед в сините му очи, докато подготвяше оръжието си, тя видя мъж, който не би се поколебал да направи последната стъпка, ако почувства че е нужно.

Това изпрати странна тръпка на възбуда из тялото ѝ. Убедеността, че в някои случаи, вероятно в повечето случаи, той е по-силен от нея, по-силен от Породите, които тя познаваше. Той бе мъж, който разбираше и вярваше в законите на земята. В справедливостта. Но също така бе мъж, който разбираше, че тези закони имат своите ограничения.

Тази нощ неговите закони и неговата справедливост не съществуваха. И тя съжаляваше за това. Не бе искала да го повлича в света си.

Откъсвайки поглед от него, тя приведе глава, съсредоточавайки се върху собствените си оръжия и върху подготовката за предстоящата нощ. Едва се бе съмнало. Пътуването от Броукен Бът до Ийст Парк бе минало по график. Разбира се, факта, че вятърът сякаш побутваше джипа им, бе помогнал доста. Ланс бе нарушил всички ограничения на скоростта и бе шофирал със спокойна ефективност, която я бе изнервила.

Беше говорил малко. Погледа му бе свиреп, а изражението безизразно. Дори бяха закусили преди да си вземат стая и в мига щом затвори и заключи вратата след тях, той бе взел металното куфарче и бе започнал да сглобява пушката.

Хармъни бе последвала примера му, започвайки със собствените си ритуали преди битка. Но сега всичко бе различно. Тя потърси вътре в себе си онова ледено ядро, заради което бе наречена Смърт, и осъзна, че то вече не съществува. Вместо да чувства изгарящата жажда за отмъщение вътре в себе си, сега тя усети само съжаление.

Емоциите се надиха в нея, завихриха се в гърдите ѝ, карайки я да се чуди как успява да диша без да я задушат. Сякаш след чифтосването нещо вътре в нея се бе променило; частта от нея, която бе толкова важна и която я бе карала да убива с такава лекота. Тази част сякаш сега... липсваше.

Тя поклати рязко глава, мръщейки се, докато опитваше да намери смисъл в мислите си. Нима умението да обича е било винаги част от нея? Никога не го бе усещала преди, никога не бе изпитвала нужда да обича, докато не срещна Ланс.

Оставяйки настрана пълнителите, които държеше, тя притисна ръка към корема си, а пръстите ѝ неусетно го погалиха. Бебе. Какво трябваше да прави с едно бебе?

Но ръцете ѝ копнееха да го прегърнат. Затваряйки очи, тя помисли, че ще види мъничко личице с черната гъста коса на Ланс, ще види целият свят в тъмносините му като нощ очички. Вероятно малко момченце, което ще знае какво е да се смее.

Ледена тръпка премина през тялото ѝ щом отвори очи и стана от леглото. Защото не бе видяла тази спокойна картина, която желаше, а лабораториите и бебешки плач, който отекваше между студените каменни стени, докато бебетата плачат за внимание, а в писъците им се долавя отчаяна нужда от топлина.

Малки личица изкривени от гняв; очи, гледащи света с наранена ярост, на които отговарят единствено виковете и плача на другите, споделящи тяхната съдба.

— Обикновено толкова ли си изплашена преди работа? — Гласът на Ланс проби кошмарните спомени от миналото и тя се обърна, за да го погледне. — Трябва да тръгваме.

Страх и гняв се стегнаха на възел в стомаха ѝ, карайки я да потърка с длани настръхналите си ръце.

— И къде отиваме?

Погледа на Хармъни се насочи към него, когато Ланс отново разглоби пушката и прибра частите ѝ в куфарчето.

— Първата ми идея беше по-добра. — Тя дишаше плитко и забързано. — Дейн ще ни скрие, докато детето се роди. Ще бъдем в безопасност. Бебето ще е в безопасност.

Ланс затвори куфарчето, вдигна го от масата и го постави на пода. Наблюдавайки я внимателно, той се облегна отново назад на стола, отпусна ръце около тялото си и я изгледа решително.

— Ако започнем да бягаме сега, никога няма да спрем. Нито нашето дете. — Гласът на Ланс бе твърд и категоричен.

Това бе част от Ланс, за която трябваше да признае, че я кара да се замисля. Доминантността бе като огън в сините му очи и в изсечените контури на лицето му. Част от нея откликваше на грубата мощ, струяща от него. Караше я да иска да му се подчини, да му даде всичко, което пожелае.

Но точно сега той искаше душата ѝ.

— Не мога да ти позволя да го направиш. — Тя вирна брадичка щом видя, че погледа му става по-твърд. — Имаме прекалено много за губене и прекалено много опасности, които могат да ни последват.

— Разбира се, че ще ни последват. — Усмивката му бе скована и сдържана. — Изгубихме ги в Болдър, но съм сигурен, че скоро ще успеят да ни настигнат.

— Знаел си, че ни следват? — прошепна тя.

Тя го бе заподозряла щом Ланс мина през Болдър, вместо да заобиколи града, както беше по план, но в онзи момент не бе напълно сигурна. Собствения ѝ радар, настроен в основата на тила ѝ, не се бе включил, затова нямаше как да е сигурна.

Ланс сви рамене.

— Мисля, че забелязах хеликоптер в далечината през задното огледало, но не бях сигурен. Може да е бил самолет, по дяволите, може да е било само сянка. Но определено някой ни следи.

Тя обви ръце около тялото си, дишайки дълбоко. Господи, как мразеше всички тези емоции, причиняващи хаоса вътре в нея. Но сякаш щом веднъж ги бе изпитала, те нямаха намерение да спрат да се появяват. Не стихваха и не я оставяха на спокойствие.

— Това е още една причина да се свържем с Дейн. — Тя започна да диша по-дълбоко. — Той ще знае къде да ни скрие...

— Нямам нужда бившите ти любовници да защитят моята жена или моето дете — сопна ѝ се той. — Не ме притискай, Хармъни, защото ще загубиш.

— За това ли е всичко? — попита тя, гледайки го изумена. — Няма да приемеш помощта му, защото съм спала с него?

— Напълно способен съм да защитя моята жена и моето дете — информира я той, а гласа му ставаше все по-дълбок. И макар да остана спокоен, погледът му стана по-твърд. — Ще вземем информацията, която имаш, и ще я отнесем на Брейдън. От там ще решим как да се справим с Джонас.

Мъже! Тя изгледа намръщено Ланс.

— Ланс, не се съмнявам, че можеш да ни защитиш. Важното е да намерим място където бебето ни ще бъде в безопасност, след това можем да се борим с останалото.

— Ако бягането и криенето ще ми гарантират твоята безопасност и тази на детето ни и сам без проблем ще намеря къде да ни скрия.

Мамка му, Хармъни. Разбирам, че с копелето имате история, но ще го направим по моят начин, не по неговият.

— Не се съмнявам, че ти...

— Е, прощавай, ако е прозвучало така — сопна ѝ се той.

— Пазариш се с животите и на други хора — прошепна тя отчаяно. — Не можем да го направим, Ланс.

— Ще се спазаря и с дявола, ако това ми гарантира безопасността ти. — Сега в гласа му се долавяше нетърпение. — Ако Първият Лъв съществува, то неговото местонахождение няма да е в онези файлове. Ако Съвета е знаел къде се намира, отдавна да са го премахнали. Жадните за власт учени на Съвета нямаше да се поколебаят да използват информацията.

Той стоеше там, толкова спокоен, решен, че всичко ще се случи така, както го иска и точка. За миг Хармъни почти се предаде. Почти се съгласи.

Но тогава личицата на бебетата в онези лаборатории отново се появиха в ума ѝ. Крецейки за внимание, за топлина. Те не бяха познали топлина, никога не бяха чувствали любов или нежност. Това беше бъдещето на тяхното дете, ако Съвета го получи... това или смърт.

Изпъвайки рамене, тя го погледна решително.

— Тогава ще замина сама. Знам как да се свържа с Дейн...

Тя не очакваше реакцията му, макар че вероятно трябваше. Търпението му се изпари, а очите ѝ се разшириха.

През тялото ѝ премина страх, когато Ланс скочи към нея и стисна здраво ръцете ѝ.

— Как ли пък не, по дяволите! — Лицето му бе изкривено в гневна гримаса, очите му блестяха яростно. — Само опитай, Хармъни, по дяволите, само опитай, и кълна се в Бог, ще те закопчая с белезници толкова бързо, че главата ще ти се завърти.

Устните ѝ се разтвориха, докато го гледаше, шокирана от горещото му докосване.

— Пусни ме. — Тя се отскубна от хватката му.

— Нима мислиш, че ще ти позволя да продължиш да бягаш? — Погледът му прониза нейния. — Че съм неспособен да защитя теб и детето ни?

— Не това казах. — Тя поклати отчаяно глава. — Не разбираш...

— Разбирам, че Джонас, Дейн и тези шибани файлове те преследват от десет години и всичко това ще свърши тук и сега.

Той приведе глава и изръмжа срещу нея.

— Свършва тук. Точно тук, по дяволите.

— Дори с цената на живота ни? — изплака тя, борейки се да спре сълзите си. — Те ни преследват, Ланс. Дори не можем да сме сигурни кой е и какво иска. Не ме карай да поемам този риск. Моля те.

Той отпусна ръка на корема ѝ, дланта му го обгърна, а очите му станаха почти черни.

— Ако това щеше да коства живота ти, щях да го знам — заяви той. — Щях да го почувствам и ветровете щяха да ми го изкрещят. Това е единственият начин.

— Не. — Тя се отдръпна от него.

— Да.

Той не ѝ остави време да спори. Щом устните ѝ се отвориха, за да го наругаят, той се приближи, ръцете му я притиснаха към гърдите му.

Тя мислеше, че възбудата би трябвало да бъде по-малка, или поне тя да ѝ откликва по-малко. Намираха се в сърцето на една война и чувстваше, че е на път да стане по-лошо. Но устните му върху нейните бяха толкова чувствени, еротични и властни. Той не помоли за целувка, нито се поколеба. Той я изиска. Завладя я. И в крайна сметка Хармъни се отдаде на порочните еротични малки ухапки по устните ѝ и от гърлото ѝ започнаха да се откъсват накъсани стонове.

Тази доминантност бе нейното падение. Женските породи вероятно са били програмирани да се подчиняват на мъжете, но преди Ланс тази генетична заложеност никога не се бе проявявала в нея. С Ланс не можеше да го отрече. Не можеше да отрече нуждата или глада не повече, отколкото можеше да отрече страха, който се разтваряше под страстта му.

Ръцете му се плъзнаха по нейните, галейки плътта ѝ с чувствена ласка, прогонвайки студа и замествайки го с топлина и удоволствие.

Тя бе изгубена в него. Колкото и невъзможно да беше, въпреки гнева ѝ към него, страстта му я погълна, карайки глада в нея да нарасне и да я изпълни.

Тя разкъса дрехите му и сега, когато можеше да почувства кожата му срещу себе си и горещото докосване на тялото му, нищо

друго не бе от значение.

Ризата ѝ падна под ръцете му, само миг преди дънките ѝ да я последват. Стенейки и борейки се за въздух, те се докосваха, разкъсвайки дрехите си, смъквайки чорапите и обувките си, докато Ланс я положи на леглото, а огромното му твърдо тяло се надвеси на нейното, откъсвайки устни от тези на Хармъни.

— Моя! — изръмжа той, докато разтваряше широко бедрата ѝ, а пениса му се притисна към влажните горещи гънки на вагината ѝ. — Кажи го, по дяволите! Кажи, че си моя.

— Твоя. — Тя едва можеше да диша, но нямаше как да спре думите да се откъснат от устните ѝ, докато гледаше към него, шокирана от напрежението в погледа му.

Чертите на тъмното му лице, сините очи горящи решително, доминантност и изгаряща мъжка мощ, сякаш светеха срещу нея.

— Никой няма да те вземе от мен — изръмжа той, едната му ръка се вплете в косата ѝ, докато члена му проникваше в нея — силен, горещ, разтягайки я до крайност, докато тя се извиваше срещу всеки негов тласък.

Искаше ѝ се да затвори очи, но просто не можеше да откъсне погледа си от неговия. Той я държеше в плен, втрепен в очите ѝ, прониквайки в душата ѝ, както ерекцията му проникваше във вагината ѝ.

Ако можеше щеше да се затвори пред него. Невероятното удоволствие минаващо през тялото ѝ, пречупи концентрацията ѝ, попречвайки ѝ да го държи настрани от това, което изпитваше вътре в себе си.

— Недей... — Тя го молеше да я освободи, но не от тялото си, а от тази вътрешна връзка, която стигаше до самата ѝ душа.

Той се надвеси над нея, широките му рамене блестяха от капчиците пот, които ги покриваха. Тя можеше да почувства мощта, вихреца се в тялото му, силата, която бе толкова голяма част от него, сега се обвиваше около нея, правейки я по-силна.

Защитавайки я.

— Няма да те пусна. — Гласът му трепереше от яростна решителност. — Няма да те загубя. Нито теб, нито това.

Тогава той отново се раздвижи, бедрата му се отдръпнаха назад, галейки всички оголени нервни окончания, карайки сетивата ѝ да

тръпнат от удоволствие, когато тя се изви, в опит да го задържи в себе си.

— Можеш ли да избягаш от това, Хармъни? — Устните му се извиха, когато проникна отново в нея, мощен, твърд тласък, заравяйки го дълбоко в нея, докато Хармъни стенеше от горещината експлодираща в тялото ѝ. — Кажи ми, бейби. Кажи ми, че можеш да си отидеш от това.

Ако бе само удоволствието, тя определено можеше да се махне. Но бе нещо много повече. Докато я чукаше със силни заслепяващи тласъци, той покоряваше и душата ѝ. Горещината премина от неговото в нейното тяло, замествайки твърдата решимост, която тя се бореше да възроди отново в сърцето си.

Едната му ръка сграбчи косата ѝ и вплете пръсти в нея, добавяйки нова нотка на удоволствие. Другата му ръка обгърна гърдата ѝ и я повдигна нагоре, така че устните му да покрият зърното и езика му да го замилва в екстаз.

Той проникваше през всяка защита, която бе изградила, оставяйки я да рухне в краката ѝ, докато накрая тя впи пръсти в косата му, притискайки го към гърдите си.

Бедрата му се движеха срещу нейните, тласкайки, галейки я отвътре, докато пръстите му се търкаха в набъбналият ѝ клитор. Чувственото галене и плъзгане, оттегляне и нахлуване я подлудяваше. Удоволствието бе заслепяващо, трупаше се пласт върху пласт, докато всичко в нея се превърна в една пулсираща нужда, глад, който забиваше нокти в утробата и душата ѝ.

— Почувствай го! — Той повдигна глава, поглеждайки към нея с обтегнато изражение, когато спираловидното напрежение започна да се натрупва в него. — Няма да избягаш. Чу ли ме?

Тя поклати глава, опитвайки се да диша, да мисли.

— Кажи го, Хармъни. — В гласът му имаше властна и заповедническа нотка, която разтърси сетивата ѝ.

Той искаше капитулацията ѝ. Тя поклати отново глава, борейки се срещу това, борейки се с нуждата да му даде всичко, което желае.

— Кажи го, проклета да си! — Едната му ръка сграбчи бедрото ѝ, за да я задържи неподвижна, докато се тласкаше в нея, той раздалечи бедра и тласъците му станаха по-силни, а щом се завъртя леко, започна да прониква още по-дълбоко в нея.

— Не го прави. — Стиснала зъби, Хармъни се опитваше да запази ума си. — Не.

— Кажи го. Ти си моя, по дяволите. Моя. И ще ме следваш. Кажи го.

Ръката му хвана китката ѝ, докато ноктите ѝ се забиваха в раменете му, и я притисна към леглото. Наказанието му дойде с бавни, мъчителни тласъци на пениса му, дълбоко във вагината ѝ. Чувствено горещо плъзгане на мощната му ерекция по отчаяните ѝ нервни окончания.

Хващайки и двете ѝ китки с една ръка, той отново сграбчи бедрото ѝ, за да я задържи прикована на място под него. Със силата на тялото си, той я контролираше, сякаш с контрола се бореше за надмощие над волята ѝ.

— Няма — простена тя, борейки се срещу страха, срещу глада и срещу нуждата да му се подчини безпрекословно.

— Ще го направиш, Хармъни.

Преди да успее да възрази, той се раздвижи, излезе от тялото ѝ и я завъртя по корем, приковавайки я към матрака.

— Проклет да си, Ланс. — Тя се бореше, когато той повдигна бедрата ѝ, и мушна възглавница под тях, преди отново мощно да проникне във вагината ѝ.

— Стой мирна. — Ръката му се спусна над задника ѝ, плясвайки я леко и предупредително. — Дай ми каквото искам, бейби, и ти също ще получиш това, което искаш.

— Не мога да го направя. — Пръстите ѝ се вкопчиха в чаршафа на леглото. — Няма...

— Ще го направиш, Хармъни. Кажи го. Кажи, че ще ме следваш. Няма да ти позволя да продължиш да бягаш.

Притискайки чело в леглото, тя поклати глава.

— О, мисля, че ще го направиш, скъпа. — Мекият предупредителен тон трябваше да я подготви за това, което ще последва, но не стана така.

Потръпна, когато почувства, че се отдръпва назад, усети как члена му запулсира силно в нея, преди ръцете му да раздалечат меките полукълба на задника ѝ.

— Толкова си влажна. — Пръстите му се преместиха на мястото, където вагината ѝ се бе разтегнала, за да го поеме. — Толкова сладка и

влажна навсякъде. — Той потопа пръсти във влагата изтекла от вагината ѝ и ги плъзна назад... назад.

— О, господи! — Очите ѝ се отвориха рязко, шокирано и дезориентирано, насочвайки се към стаята пред нея.

Пръстът му се притисна към малкия скрит отвор на задника ѝ. Палецът му масажираше, притискаше. Не беше докосването, а по-скоро доминантният му контрол и собственото ѝ отдаване, което докара ума ѝ до объркване и безумие.

Тогава тя го почувства да се навежда над нея и ръката му посегна към нощното шкафче, върху което стоеше несесера му с принадлежности за бръснене. Докато се движеше, члена му се търкаше в стените на вагината ѝ, отнемайки дъха ѝ, карайки я да стене, докато го гледаше как взима малката туба с лубрикант, който носеше със себе си.

Хармъни започна да трепери под него.

— Спокойно, скъпа. — Ръката му погали задника ѝ, докато той се изправяше зад нея, карайки я да тръгне от удоволствие.

— Ланс...

— Всичко е наред, бейби. — Тя почувства хладния лубрикант около тесния отвор на задника си. — Всичко е наред.

— О, господи... Проклет да си, Ланс.

Пръстът му се плъзна в ануса ѝ, изпращайки пламъци на екстаз през нервните ѝ окончания, които никога досега, не бяха изпитвали подобно нещо.

— Преди не си ли го правила, бейби? — попита той, движейки бавно пръста си навън и навътре. — Ами това?

Втори пръст се присъедини към първият, разтягайки отвора, и изпращайки тръпки по цялото ѝ тяло, карайки го да се покрие със ситни капчици пот.

— Знаеш ли, малко мое коте... — Гласът му бе като нежна ласка. — Малкото ми, силно коте. Не си го правила преди, защото отказваш да се отдадеш на който и да е било мъж. Да позволиш на някой да доминира над теб. Не си принадлежала на никой, Хармъни. Нека видим дали сега ще принадлежиш. — Още един пръст се добави към останалите.

Тя стенеше, скимтящи тихи звуци на удоволствие и болка, които подсилваха глада ѝ, оставяйки я обезумяла от нуждата да стигне до

върха.

— Дай ми това, което искам, Хармъни. — Гласът му бе обтегнат, докато пръстите му я чукаха, движейки се също толкова бавно, колкото и пениса му. Двойното проникване беше умопомрачително, карайки я да чувства нещо много повече от обикновено удоволствие.

— Ланс...

— Не това искам да чуя. — Той не обръщаше внимание на стенещите ѝ молби. — Каж ми, Хармъни. Каж ми на кой принадлежиш. Каж ми кой ще следваш.

Свирепата нужда, надигащата се похот струяща от гласа му, изискваше тя да се подчини. Изискваше пълно подчинение.

Тя отново поклати глава, неспособна да изрази протеста си с думи, докато всичко в нея крещеше да му се подчини.

— Не. Ланс, моля... — Тя намери сили да прошепне, да моли, когато той започна да измъква дебелия си ерекция от вагината ѝ, оставяйки я празна и незадоволена.

— Спокойно, скъпа.

Дъхът ѝ заседна в гърлото, когато набъбналата главичка на члена му се притисна към ануса ѝ.

— Ланс? — Женствената нотка на похот и страх, ехтящи в гласа ѝ, вероятно щяха да я шокират по-късно, но точно сега трепета от непознатото я бе сграбчил в хватката си.

Емоциите се блъскаха вътре в нея, а натиска на пениса му, проникващ в най-тесният отвор в тялото ѝ, изпращаше повече от вълнуваща тръпка на забранена страст по тялото ѝ. Това бе абсолютно доминиране, белег на чувственият порочен контрол, който той упражняваше над нея, когато започна да се плъзга навътре, разтягайки я.

Нямаше да може да го поеме. Никога преди не бе могла да приеме подобно докосване.

— Доверие — прошепна той. — Виж колко ми се доверяваш, скъпа. — Гласът му бе ниско ръмжено, докато тя се опитваше да изкрещи срещу тежката инвазия.

Той проникна в нея бавно, сантиметър по сантиметър, тялото ѝ го приемаше, ума ѝ бе напълно обсебен от аналното проникване, докато тялото ѝ бавно се успокояваше въпреки волята ѝ и тя усети

цялата му дължина да се плъзга внимателно в нея с леки нежни тласъци.

— Моя! — Сега гласът му бе първичен, заповеднически. — Моя.

Той се наведе над нея и тялото му я покри, щом започна да се движи в нея, тласкайки с диaboличен ритъм, докато едната му ръка се плъзна под тялото ѝ, между бедрата ѝ, заравяйки пръсти във вагината ѝ.

— Кажи ми го. Веднага!

— Да. — С дрезгав вик тя се предаде, чувствайки как последните защитни стени, които бе издигнала, се срутиха около нея. — Твоя. Аз съм твоя.

Сълзи на нужда напълниха очите ѝ и потекоха по бузите ѝ. Удоволствието бе толкова всепоглъщащо; силата и намеренията на мъжа, който я изпълваше, който я възбуждаше, крадеше ума и душата ѝ, разтърсвайки я с шокиращото си чувство на притежание.

— Ще ме следваш ли? — Гласът му до ухото ѝ бе дрезгав и задъхан, тялото му тежеше върху нейното, а пръстите и члена му я чукаха с безжалостна решителност.

— Ще те следвам... — изпищя тя, докато нещо вътре в нея крещеше за освобождение. — Ще те следвам... — повтори тя, знаейки, че няма друг избор, никога не бе имала.

Като последно отдаване, последна клетва да възвърне част от контрола върху ума си, тя почувства как тялото ѝ се разтапя.

Оргазмът, който експлодира вътре в нея, бе като нажежен до бяло катаклизъм, който изпепели душата ѝ. Миналото ѝ бе заровено под удоволствието, бъдещето ѝ не значеше нищо без Ланс, без докосването му, без тежките му стонове, зъбите му притиснати към рамото ѝ, когато я захапваше с шокираща сила, миг преди тялото да ѝ избухне в екстаз.

Мощното изригване на семето му, което я изпълни, и силните тласъци на пръстите му във вагината ѝ, бяха прекалено много.

Още една заслепяваща вълна на удоволствие помете тялото ѝ, разтърсвайки я до полуда, издигайки я все по-нагоре и по-нагоре, доверявайки се на Ланс, че ще я улови, когато падне.

Доверие. Когато последната вълна разтърси тялото ѝ, тя се отпусна под него, изтощението я изтръгна от сладката омая обзела ума ѝ. Да, тя се доверяваше на Ланс, но дали той ѝ имаше доверие?

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Хармъни бе живяла в тези планини с месеци през последните десет години. Беше правила лагер тук, беше ги използвала за база и бе научила всяко кътче, което криеше тази земя.

Познаваше всяко дърво, всеки вековен камък и всеки обитател на тези гори.

Совите, които ги наблюдаваха, не изкрещяха любопитно, щом минаха покрай тях; опосумите, които ги наблюдаваха под скалните блокове, не издадоха предупредителни шумове; миещите мечки, търсещи храна под падналото дърво, не ги забелязаха.

Ланс споделяше миризмата ѝ и по тази причина той бе приет тук, тъй като Хармъни бе една от тях — нито хищник, нито плячка — просто част от земята, на която те бяха родени, уханието на планината бе станало част от съществуването ѝ.

Тя не чу нищо необичайно, докато приближаваха към бърлогата на пумата, не долови необичаен аромат, и все пак косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Чувстваш ли го? — Тя се постара гласът ѝ да бъде чул единствено от мъжа, коленичил до нея.

— В безопасност си. — Увереността в гласа му не успя да прогони страховете ѝ.

Тя щеше да извърви много повече километри, ако той не я побутваше постоянно. Ланс бе непохватен, доминантността, която само бе зърнала, докато бяха в Броукен Бът, сега се проявяваше в пълната си сила. Това би трябвало да потисне собствената ѝ независимост, собствената ѝ сила, но вместо това ги подсилваше. Само ако можеше да се отърве от това напрежение в тила си. Първичното осъзнаване, че нещо се случва, че нещо не е напълно наред в цялата тази рискована ситуация. Освен това не можеше да се отърси от чувството, че Ланс крие нещо от нея. Мъжът, който, докато бяха в Броукен Бът, я бе уверил, че това е нейният свят и че ще я следва, бе решил да промени правилата.

Не че по някакъв начин, не я следваше. Правеше го. Поне отчасти. Той прикриваше гърба ѝ, позволявайки ѝ да ги води навътре в гората, въпреки че инстинктите ѝ крещяха да се обърне и да се махне от там.

Оглеждайки отново района, тя не успя да засече никакви форми на живот, освен тези в природата. Поемайки си дълбоко въздух, тя се изправи, напрягайки се, докато вървеше по каменните блокове обграждащи планината и криещи малката пещера, където бе скрила кутията с информацията и файловете.

Нощта бе оцветена в механичнозелено, червено и виолетово, от очилата за нощно виждане, които бяха сложили преди да влязат сред дивата природа. Нощите никога не бяха спокойни. Притаен в сенките, един вълк наблюдаваше преминаването ѝ, а кехлибарените му очи се присвиха подозрително, въпреки че им позволи да преминат покрай него.

Хармъни бе наясно, че Ланс е плътно зад нея, а автоматичната пушка, която носеше, бе заредена и готова за употреба. Когато тръгнаха пеша, той бе свалил предпазителя, вероятно надявайки се, че тя няма да чуе тихото плъзване на метал върху метал. Но тя го чу.

Той не бе толкова уверен, колкото се опитваше да я убеди. Ланс можеше да почувства вибриращата опасност и тя бе сигурна, че лекият бриз, който преминаваше около тях, му носи много повече информация от тази, което бе споделил с нея.

Половин час по-късно стигнаха до неравно парче земя и заобикаляйки тичащите около тях мишки, те тръгнаха към разпръснатите камъни и разлистени храсти, които криеха входа на пещерата.

Тя повдигна ръка, давайки знак, че смята да спре, преди да влезе в малката пещера. Поглеждайки нагоре, тя огледа дърветата, планинските растения, трепетликите и белият смърч, който растеше наоколо.

— Свършвай с това, Хармъни. — Гласът на Ланс бе тих и твърд.
— Ще те прикривам от тук.

Тя прехапа несигурно устни.

— Сигурен ли си?

— Вятърът е сигурен, скъпа. — Той издиша бавно зад нея. — Това е твоето място. Отивай.

Отивай. Последната дума бе команда, която я принуди да действа. Навеждайки се, тя премина през периметъра, а раменете ѝ се стегнаха напрегнато, докато се промъкваше в сенките. Не че сенките щяха да ѝ помогнат особено, ако ги наблюдаваше някой Койот. Дори и хората можеха да имат уред за нощно виждане като нейният. Нощта вече не бе толкова безопасна, както бе преди, за съществата в гората.

Навеждайки се още по-ниско, тя влезе бавно в пещерата, мъркайки тихо, щом чу предупредителното съскане на майката пума. Хармъни влезе в пещерата, докато лъвицата се оттегли назад в сенките. Двете малки заоглеждаха Хармъни с интерес, докато кехлибарените очи на майка им се присвиха, докато вдъшваше внимателно аромата на Хармъни.

Тогава от гърлото на пумата се изтръгна приветствено дрезгаво ръмжене. Миризмата на Хармъни бе част от тази пещера, а пантерата бе същата, която обитаваше това скривалище през последните пет години. Тя бе отглеждала малките си тук, бе ловувала.

— Да, с теб сме стари приятелки, нали? — промърмори Хармъни, думите почти се изгубиха под лекото мъркане, което издаваше, за да общува с пумата. — Дойдох да взема това, което е моя. Нищо повече.

Заставайки на колене, за да не плаши голямата котка, Хармъни посегна към процепа в стената на пещерата, който бе скрит в дълбоките сенки. Кутия все още бе там, студена на допир и покрита с прах от годините, през която е седяла скрита.

Изваждайки я, тя се подготви да се обърне, само за да се озове пред две игриви котета, малките им лапички посягаха към ухото ѝ, докато от гърдите им се откъсваха котешки звуци.

Майката се изправи на крака, но остана да ги наблюдава от безопасно разстояние. Внимателно Хармъни посегна и погали мъжкото коте по коремчето, когато то захпа ръкавицата на китката ѝ.

Усмивка изкриви устните ѝ, когато сестричката му изръмжа и бутна братчето си, завивдайки му. Докато котетата се занимаваха едно с друго, Хармъни започна бавно да се оттегля назад. Погледа ѝ се насочи към майката лъвица, когато тя вдигна глава и присви очи към входа на пещерата.

— Знам — прошепна болезнено Хармъни. — Те ме чакат отвън, нали?

Сълзи изпълниха очите ѝ и тя притисна свободната си ръка, защитнически към корема си, а пантерата насочи погледа си към нея.

— Остани тук. Без значение какво ще стане — прошепна тя. — Пази бебетата си. Заради мен.

Тя скочи на крака, щом чу първите изстрели, главата ѝ се обърна към входа, а страхът сграбчи сърцето ѝ в силната си хватка. Ланс бе навън и сам.

Обръщайки се, Хармъни изтича към входа. Оръжието ѝ напусна кобура си, в мига, в който тя праметна кожения ремък на кутията през рамото си, подсигурявайки я на гърба си, за да освободи ръцете си.

— Ланс. — Тя се изтърколи от пещерата, вдигайки облаци прах, докато се приютяваше зад една скала.

Копелетата се бяха приближили към тях, движейки се срещу вятъра, което обясняваше защо не ги бе подушила, а само бе усетила присъствието им. Господи, трябваше да последва собствените си инстинкти, вместо да слуша Ланс.

— Стой долу. Те са на дванадесет часа и на три часа — проехтя гласът му от слушалката, която бе оставила да виси до ухото ѝ. — Има поне дузина, които стрелят по нас.

Той се движеше. Вече не бе зад нея, а пред нея. Промъквайки се между камъните и падналите дървета, Хармъни стреляше по посока на светлините, на оръжията, които индикираха къде се намират нападателите им.

Можеше да са повече от половин дузина. Стреляйки, тя огласи нощта. Знаеше, че най-добрият им шанс е да слязат от планината и да се махнат от това място. Да останат и да се бият, нямаше да ги доведе до никъде. Превъзхождаха ги числено и вероятно имаха повече оръжия от тях.

Тя чу разярен болезнен вик и устните ѝ се свиха доволно, карайки я да погледне назад към проблясъците от автоматичните оръжия вдясно на нея. Нощта избухна от насилието ехтящо около нея.

— Трябва да слезем от планината — извика тя в свръзката си. — Тук не е подходящо място да се скрием. В града ще намерим повече места и шанса да ни заловят ще е по-малък.

— Махай се от тук — заповяда ѝ Ланс. — Аз съм след теб.

В този миг тя го чу в гласа му, помириса го във въздуха. Той я лъжеше. Той не бе просто уклончив, което щеше да е по-трудно за

засичане. Той нямаше намерение да я последва.

— Какво си направил? — изпищя тя в свръзката, а кръвта във вените ѝ се вледени от ужас. — Тръгвай, ще те прикривам на шест часа. Не се ебавай с мен, Ланс.

Тя чу проклятията му.

— Хармъни. Тръгвай. — В гласът му ясно се долавяше твърдата заповед. Както и съжалението му. Той нямаше да излезе жив от тази гора.

Хармъни почувства как ужаса обхваща тялото ѝ, отслабва я, карайки я почти да се срине на колене заради нуждата да изкрещи. Бяха обградени, стреляха по тях с автоматични оръжия и тя знаеше, че с всяка изминала секунда шансовете им да се измъкнат намаляват.

Присвивайки очи, тя погледна към светлината от автоматичните оръжия и гледайки през очилата си за нощно виждане, тя стреля, удряйки този, който не бе достатъчно бърз да се отмести, само за да бъде заменен от друг нападател. Трябваше да знае, че това е капан. По дяволите, не биваше да обръща гръб на инстинктите си.

— Няма да тръгна без теб, Ланс. Идвай. Махаме се от тук още сега.

— Казах да тръгваш. — Гласът му бе твърд и заповеднически. Тя почти можеше да почувства силата и топлината му. Нямаше да може да живее, ако не ги почувства отново.

— Нямаме много време. — Тя можеше да чуе сълзите в гласа си, накъсаната молба, която никога не бе изричала. — Домъкни си задника тук. Ще те прикривам...

— Обичам те, Хармъни.

— Не! Проклето копеле, не ми го причинявай.

Хармъни се почувства така, сякаш се движи на бавни обороти. Бяха ги обградили прекалено много и се приближаваха, въпреки че ги обстрелваха и въпреки враговете, които изстрелите ѝ покосяваха. Ако не тръгнеха, и то веднага, и двамата щяха да умрат.

Ланс също стреляше по нападателите им, но стоеше на едно място, пазейки пътят им за бягство отворен.

— Ланс, и двамата можем да се измъкнем — изкрещя тя по свръзката. — Няма да тръгна сама.

— Върви. Веднага. — Гласът му бе свиреп, заповеднически. — Отиди в Ийст Парт. Дейн ще те намери...

— Не. — Беше принудена да се оттегли назад, търсейки място, където да се прикрие, преди отново да започне да стреля.

Ланс бе прекалено далеч от нея. Трябваше да се добере до него. Господ ѝ бе свидетел, щеше да го направи. Той не можеше да я остави сама. Не и сега. Сега не можеше да бъде сама.

Ледена тръпка премина през тялото ѝ, докато скъсяваше дистанцията помежду им. Сега нападателите им бяха по-малко.

Имаше миниатюрен шанс, ако са двамата заедно, да успеят.

Нямаше да е лесно. Между тях имаше повече от седемдесет метра, а по пътят имаше малко места да се прикрие, но достатъчно. Вероятно щяха да бъдат достатъчно.

— Тръгвай, скъпа. Махай се от тук. — Гласът на Ланс бе спокоен и търпелив. — Аз ще ги държа далеч от теб.

— Пригответи се, идвам при теб...

— Не!

— Проклет да си. Или ще живеем заедно или заедно ще умрем. Сам избери.

* * *

Ланс вдиша дълбоко. Знаеше, че ще стане така. Знаеше го. Бе чул собствената си смърт, понесена от вятъра, бе чул, че това е цената, която трябва да плати и бе готов да го стори. Хармъни щеше да му липсва. Дори в смъртта, тя щеше да му липсва.

Той повдигна глава и очите му се присвиха зад очилата за нощно виждане, докато чакаше това, което знаеше, че се задава. Докато пътуваха към Колорадо, не се зачуди за това, което следваше. Нищо на този свят не идваше без цена. Животът и щастието на жена му и детето му си струваха той да жертва собствения си живот.

Прикривайки Хармъни, той се измъкна от защитата на скалния блок, зад който бе застанал, ставайки открита мишена за врага. Цената на свободата ѝ бе неговата кръв. Тя щеше да бъде в безопасност.

Ветровете му бяха дали това обещание и кръвта му щеше да бъде пролята.

Безценният ѝ Дейн щеше да я скрие, нея и детето, което двамата с Ланс бяха създали. Те щяха да бъдат защитени и само това имаше

значение. Той може и да не разбираше цената, която ветровете поискаха за свободата ѝ, за живота ѝ, но нямаше да им я откаже.

Ланс можеше да чуе вятъра, извиващ се през планината, изисквайки кръвта му по начин, който не можеше да игнорира. И в този миг разбра защо. Докато Хармъни приближаваше, за да го спаси, висок русокос мъж излезе от сенките, а лицето му бе изкривено в маниакална усмивка. Копелето излезе от скривалището си, насочи оръжието си към нея и лицето му се изкриви от ярост, когато започна да стреля.

Ланс се хвърли пред Хармъни, знаейки, че в мига, в който куршума напусне пълнителя, ще се забие в нечие тяло. По-добре да е в неговите гърди, вместо в нейните. По-добре в неговото сърце, вместо в това, което никога не бе познало свободата, което никога не бе познало любовта. Ветровете бяха дали обещание в замяна на жертвата му. Смехът на детето му, свободата на жена му. Те щяха да оцелеят.

* * *

Хармъни усети удара на тялото на Ланс срещу своето, когато паднаха на земята. Знаеше. Погледа ѝ се насочи към гърдите му и във въздуха отекна рева ѝ. Вбесен женски писък, който се смеси с рева на пумата.

— Копеле! — Тя вдигна пистолета, пръста ѝ натисна спусъка и куршума полетя към целта си. — Ти болно, извратено копеле!

Тя видя как очите му се разшириха шокирано, сякаш той бе вярвал, че не може да умре. Сякаш имаше правото да живее, за да унищожи това, което ѝ принадлежеше.

Хармъни го познаваше. Той бе едно от онези фанатични копелета, които се бяха присъединили към Алонзо. Алонзо също щеше да плати за това. Господ да ѝ е на помощ, ако Ланс умреше, те всички щяха да платят.

Тя хвърли пистолета, заставайки на колене, преди да метне настрана и кутията с информацията, която бе важно да спаси. Хармъни нямаше идея къде падна и не я бе грижа.

Ръцете ѝ зашариха по гърдите на Ланс, вече не я бе грижа кой стреля по нея. Нямаше значение. Смъртта бе за предпочитане пред

ужаса и агонията, които в момента разкъсваха ума ѝ.

Никоя болка не можеше да бъде и на половина толкова силна. Никакъв ужас не би могъл да се сравни с това да погледне в тъмните очи на Ланс, след като свали очилата за нощно виждане, и да види знанието, стаено в дълбините им.

— Не... — Викът ѝ се сля с далечния вой на вятъра, звуците експлодираха около нея, а в ушите ѝ отекна силно бръмчене.

Нищо от това не бе от значение.

— Шшш... — Лицето на Ланс се изкриви от болка, когато тя опита да спре кървенето от гърдите му. Можеше да го почувства по пръстите си, копринен и горещ, животът се оттичаше от него, изливайки се върху ръцете ѝ.

— Не. Не. Не. О, боже! Не ме оставяй. Не ме оставяй. — Тя плачеше. Хармъни чувстваше как сълзи се стичат по лицето ѝ, докато гледаше как отстрани на едното му око бавно потече една сълза.

— Така трябва — прошепна той дрезгаво. — Знаех, че така трябва да стане.

Около тях отекнаха викове. Стрелба. Чу се звук на мотор. Тя не знаеше какво се случва, но не я бе грижа.

— Не ме оставяй. — Тя се задушаваше само от мисълта да живее без него. Да бъде сама. — Моля те, Господи. Ланс. Моля те.

Лицето му се изкриви от болка, а в стомаха ѝ се настани ледена буца, когато осъзна, че всичко това е по нейна вина.

Все пак тя го бе убила.

— Ще те последвам — изплака тя. — Точно както се заклех, ще те последвам.

— Не... живеј свободна... — Изражението му отново се сгърчи от болка.

— Ще те последвам — изпищя тя. — Ти ме накара да ме е грижа. Ти ме накара да чувствам, проклет да си. Няма да живея без теб. Не мога да живея без теб.

Тя се премести да докосне лицето му, в мига, в който две силни ръце сграбчиха раменете ѝ, и я издърпаха от него.

Вбесена, подивяла, тя започна да се бори, виждайки че сенките се приближават към тях. Смъртта го взимаше, отскубвайки я от него, за да може да изтръгне душата от тялото му. Нейната цена. Това бе

цената за невинните животи, които бе отнела като дете. Сега трябваше да плати.

— Вземи мен — изпищя тя, борейки се с ръцете, които я държаха, борейки се да сдържи плача си. — Вземи мен. Убий ме. Не го взимай. Моля те... моля те...

Тя едва усети плесницата по лицето си, но много добре разпозна гласа, който изкрещя в ухото ѝ.

— Хармъни, мамка му, остави ни да му помогнем.

Джонас!

Сенките изчезнаха и изведнъж светлината от хеликоптера освети измъченото му изражение.

— Готов е. Да излитаме.

Тя се завъртя, за да погледне назад. Рул, Мерк и Лоу, стояха защитнически около Елиана и двете породи, които вдигнаха носилката, на която бе положен Ланс.

Тя се отскубна от хватката на Джонас.

— Мърдай! — Той я сграбчи отново за ръката и я задърпа към хеликоптера. — Още от тези копелета се изкачват по планината, за да се доберат до теб.

Тя се дръпна, поглеждайки назад, докато останалите бързаха напред. Някакво шесто чувство я накара да погледне натам. Дейн излезе от сенките, лицето му бе покрито с кал и мръсотия, а изражението му бе гневно. Загрижено.

Ланс щеше да ѝ бъде отнет заради това. Заради миналото, което не искаше да умре, и заради бъдещето, което никога не е било предназначено за нея. Защото тя бе слаба, защото я бе грижа повече за останалите, отколкото я бе грижа за него. Тя гледаше как Дейн се оттегля отново в сенките, миг преди да се наведе и да вдигне кутията, която тя бе захвърлила настрани.

Вървейки с Джонас, тя обърна гръб на Дейн, оставяйки последната връзка с миналото ѝ да се скъса. Джонас искаше Дейн и знаеше, че мъжът е там. Но бе избрал да спаси Ланс. Сега Ланс бе най-важен.

— Давай. Давай. — Джонас почти я хвърли в хеликоптера, докато тя се препъваше и крещеше, опитвайки се да се добере до Ланс.

— Дръж го, Хармъни — извика Елиана, грабвайки ръцете ѝ и поставяйки ги на главата му, докато я гледаше в очите. — Не го пускай.

Говори му. Лошо е. Много лошо. Бори се за него, Хармъни.

Очите му бяха отворени, но замъглени, шокирани. Тя държеше главата му и плачеше, шепнейки му единствените думи, които знаеше, че имат най-голямо значение.

— Обичам те. Моля те, Ланс, не ме оставяй. Не искаш да те последвам, наистина не го искаш. Моля те, моля те, не ме оставяй.

Той трябваше да живее. Трябваше да живее заради нея, заради детето им, защото Хармъни знаеше, че без него за нея нямаше живот, нямаше любов, нямаше свобода.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Полетът до Болдър отне няколко минути. Хармъни държеше главата на Ланс, докато Елиана работеше над раната на гърдите му, опитвайки да спре кръвта, докато даваше нареждания по свръзката, прикрепена към ухото ѝ, към екипа хирурзи, които ги очакваха в болницата.

— Обичам те. Не ме изоставяй... — Хармъни шепнеше думите отново и отново, впила поглед в неговият.

Тя галеше косата му, все още чувствайки силата на невероятното му тялото, силата на мъжът, който бе той.

Господи, защо бе извършил подобна лудост?

— Кацаме, Ели — извика Джонас, когато хеликоптера почна да се спуска надолу. — Хирурзите те очакват и имат подготвена операционна. Пригответе си.

— Не ме оставяй — прошепна отново тя, опитвайки се да прогони ужаса на изминалата нощ, който вледеняваше кръвта ѝ. — Не ме оставяй, Ланс.

Той се вгледа в нея и погледа му се избистри за секунда, само за секунда.

— Обичам те... Хармъни.

Сълзите ѝ капеха по-бързо, отколкото му отне да изрече думите. Тя не му вярваше. Поне не напълно. Толкова много кръв бе белязала душата ѝ, че тя не вярваше, че наистина може да я обича. Не вярваше, че тя може да обича.

— Действайте. — Вратите се отвориха и чужди ръце отново се протегнаха към нея, откъсвайки я от Ланс за втори път.

— Да вървим. — Джонас бе там, помагайки ѝ да слезе от хеликоптера, когато се препъна отново, опитвайки се да настигне Ланс без особено голям късмет.

— Водят го директно в операционната — извика Джонас в ухото ѝ. — Най-добрите хирурзи в града бяха повикани, в мига, в който

кацнахме в гората. Имаме трима от най-добрите травматологични хирурзи в страната плюс Ели.

Едната му ръка се обви около раменете ѝ, а другата държеше ръката ѝ, докато я водеше към входа на площадката за кацане над болницата.

Тя трепереше. Хармъни можеше да почувства тръпките, разтърсващи тялото ѝ, можеше да чуе ръмженето, излизащо от гърлото ѝ, но не можеше да ги спре.

— Той не избяга — прошепна тя. — Умолявах го да бяга...

— Щяхте да се озовете в капан — сопна ѝ се той. — Имаше мъже, които се качваха в планината зад вас. Алонзо е бил много повече от подготвен за това, Хармъни. Нима наистина вярваше, че никой не знае какво точно си взела от онези лаборатории? Защо, по дяволите, си мислиш, че Съвета и Койотите постоянно са по петите ти?

Ланс сигурно е знаел, че има още мъже, които са се качвали към планината, ветровете трябва да са му казали. Защо бе постъпил така? Нямаше никакъв смисъл. Можеха да избягат, да изпратят Дейн, или, за бога, дори Джонас да прибере проклетата информация, която толкова много искаха. Имаше толкова много опции, които да изберат, вместо тази.

— Казах му да не ходим. — Тя трепереше, когато стигнаха до асансьора. — Исках да се обадим на Дейн. Той трябваше да се обади на Дейн.

— Да, да избягате щеше да е страхотна идея — изсумтя той вбесено. — По дяволите, опитах се да ти спася проклетия задник, а ти продължаваш да бягаш.

— Да ме спасиш? — Тя се отскубна от него. — Наричаш пазаренето за живота на приятелите ми, спасяване?

— Той е шибаният пръв Лъв, твърдоглаво момиченце. — Острите му кучешки зъби проблеснаха срещу нея. — Трябва да го намеря, нямам друг избор. А ти си толкова шибано твърдоглава, че никога нямаше да се спазариш с мен.

Тя се отдръпна, сякаш я бе ударил.

— Дадох ти живота си — изплака тя. Какво значение имаше гордостта ѝ, в този момент? Вече нищо нямаше значение. — Откраднах тази информация, убих учените и Породите, за да спася твоя живот.

Преди да осъзнае какво върши, тя вдигна ръка и плесницата ѝ удари шокираното му объркано лице.

— Тя нареди да те убият — изкрещя тя. — Нареди го и те щяха да изпълнят заповедите ѝ. Излъгали са те. Предадох те. Аз ги убих, за да те спася, копеле.

Джонас отстъпи назад.

— Щяха да намерят начин да ме предупредят.

Смехът ѝ бе груб, жесток. Господи, колко го мразеше в този момент. Мразеше всеки миг, в който бе бягала, всеки куршум, който бе поела, и всяка нощ, която бе прекарала навън в студа — сама, само защото обичаше брат си.

— Породите, които трябваше да избягат с теб, ѝ казаха за плана ти за бягство — изръмжа тя. — Казаха ѝ за смелата ти идея, да задържите учените като заложници, докато се свържете с външния свят и кажете на всички за съществуването ни. Използваха те. Точно както мадам Ла Рю те използваше.

Очите му се присвиха, а изражението му стана каменно.

— Аз те спасих. — Устните ѝ се извиха подигравателно. — А теб така и не те бе грижа, нали, Джонас? Никога не си го и подозирал.

— Започна да ме е грижа, когато узнах истината — каза тихо той, а стоманеносивите му очи бяха потъмнели. — Всичко, което ми трябваше, беше истината, Хармъни, а ти я скри от мен. Защо, малка сестричке, не дойде при мен, след като избягахме, а продължи да бягаш и да се криеш от мен?

Устните ѝ се свиха болезнено.

— Защото трябваше да ми се довериш. Какво можех да дам на някой, който винаги изисква доказателство? Къде започва доверието, Джонас?

Вратите на асансьора се отвориха, а главата на Хармъни започна да пулсира от мислите за годините, които се простираха след нея. За какво бе искала да го спаси?

Отдръпвайки се от докосването му, тя излезе от асансьора, изтривайки сълзите от лицето си, без да се замисли, че ръцете ѝ бяха целите в кръв и сега тази кръв бе размазана по бледото ѝ лице. Тя вървеше сковано, а погледа ѝ бе насочен към вратите отвъд чакалнята, към която я водеше Джонас.

Тя можеше да чуе гласа на Ели, мърморенето на екипа от хирурзи и сестри, шума на животоподдържащата система. Това, което се казваше около нея, бе без никакво значение. Тя скръсти ръце на гърдите си и се облегна до стената, точно до вратата на операционната, борейки се да се държи за единствената връзка, която ѝ бе останала с Ланс.

Той бе душата ѝ. Как не бе осъзнала, че той е станал душата ѝ за толкова кратко време? Че всички бариери, които бе издигнала, се бяха срутили под докосването му? Как бе пропуснала това?

Тя сведе глава, усещайки загубата на твърдото ледено ядро, което ѝ бе помагало да преодолява всеки ден. Преди Ланс никога не бе имала мечти. Не бе имала надежди или страхове. Ежедневно се бе борила да оцелее, да върши това, което бе вършила толкова дълго. Беше спасила Джонас и чакаше времето ѝ да изтече.

А тогава какво?

Хармъни осъзна, че не е имала никакви планове за след това. Десет години бе оцелявала с една-единствена крайна цел и се бе борила безмилостно за нея. Сама.

През нощите бе убивала, а през дните се бе борила да заспи, преследвана от кошмарите си, и през цялото това време тя бе знаела, че няма планове за времето, когато осъществи целта си. Щеше да е мъртва. Вероятно. Щеше да отнеме доста време на враговете ѝ да я заловят. Но вероятно щяха да я убият.

И може би така щеше да е най-добре. Ако бе умряла по-рано, Ланс никога нямаше да трябва да се жертва по този начин.

Какво бе направила? Тихи ридания разтърсиха тялото ѝ, докато се опитваше да се справи с болката.

— Няма да успеем.

Хармъни усети как сърцето ѝ застива, чувайки думите на Ели от операционната.

— Раната е твърде сериозна...

— Кървенето се усилва...

— Кръвното налягане спада...

— Няма да успеем да затворим раната достатъчно бързо...

— Кръвното налягане е на критичния минимум...

Силният звук от сърдечния монитор, отчитащ права черта, накара силен агонизиращ писък да се откъсне от гърлото на Хармъни.

* * *

Ланс почувства ветровете. Те шепнеха около тялото му, докато стоеше под горещото пустинно слънце, ръцете му бяха разперени широко настрани, с глава вдигната нагоре, докато усещаше нежната ласка. Напомняше му на Хармъни. Уханието ѝ се носеше във въздуха, орлови нокти и роза, той почти можеше да усети нежното деликатно докосване на целувките ѝ.

Той умираше. Можеше да почувства студа, сковаващ тялото му, борейки се с топлината на слънцето, и съжалението изпълни всяка част от съществуването му.

Тогава той чу смеха на сина му и нежният глас на Хармъни, която го викаше. В тона ѝ не се долавяше страх, имаше веселие, задоволство, майчини звуци, които винаги толкова бе обичал да чува от майка си.

Хармъни беше в безопасност. Нямаше как да съжбяла заради нейната безопасност. Съжбялаше само, че не е там, за да държи ръката ѝ. Никога нямаше да вкуси смеха ѝ, никога нямаше да притисне детето си до гърдите. Никога нямаше да види щастието на жена си.

— Цената бе платена. Беше пролята кръв. Твоят живот за нейният. — Той чу нежния утешителен шепот на вятъра. — Завръщането ти сега зависи единствено от собствената ти воля.

Очите му се отвориха. Вятъра се вихреше пред него — трептящ, цветен, блестящ под ярките лъчи на слънцето. Силата му бе почти заслепяваща, пълна с горещина и шепнеща обещания, които разтърсиха цялото му същество.

— Достатъчно силен ли си, за да се върнеш, сине на ветровете? — прошепна вятърът. — Достатъчно силен ли си да задържиш това, заради което умря? Ти удържа своята част от сделката. Живот за живот, кръв за кръв.

— Мога да се върна?

— Живот за живот. Кръв за кръв. Сделката е изпълнена. Завръщането ти зависи единствено от желанието ти да го направиш.

Тогава той чу писъка — подивял, агонизиращ, звук изпълнен с такава мъка, такава болка, изразявайки толкова силна скръб, че за миг се замисли дали не е неговият собствен.

През треперещите вълни от горещина и вихрещ се въздух, той успя да я види. Тя се бореше с някой.

Джонас. Той я държеше притисната към пода, докато Мегън и Брейдън се опитваха да му помогнат да я задържи неподвижна. Ръцете ѝ бяха вкопчени във вратата, главата ѝ бе повдигната нагоре, кръв, мръсотия и сълзи покриваха лицето ѝ, докато тя крещеше името му.

— Хармъни. — Той прошепна името ѝ, посягайки към нея. Ръцете му потънаха в трептящите води на живота, посягайки към нея, нямайки нищо против силното брутално подскочане на тялото му.

Тогава тъмнина изпълни погледа му и в ума му отекна собствения му вик, докато се бореше да я открие отново. Трябваше да стигне до Хармъни.

— Почивай, сине на вятъра. — Той чу отново шепота, докато тялото му се успокояваше, а душата му изгаряше да чуе отново гласа на Хармъни. — Почивай, засега...

* * *

Беше без значение, че емпатът я беше прегърнала, или че Брейдън и Джонас спореха тихо в далечния ъгъл на стаята. С упорит поглед Хармъни следеше часовника на стената в чакалнята и отброяваше времето — секунда по секунда.

Можеше да чуе монотонното писукане на сърдечния монитор в операционната, доказателство, че Ланс се бе върнал и поне засега той все още бе жив. През повечето време, тя напълно игнорираше звука от гласовете на хирурзите. Не искаше да знае какво казват, нямаше да може да живее със знанието за това, което се случва в тялото му.

Колко пъти бе убивала с един-единствен изстрел в главата? Ножът бе един от начините, които предпочиташе за убийствата си, но не бе единствения.

Тя бе наясно, че Мегън гали нежно косата ѝ, докато главата ѝ почиваше в скута ѝ. Другата жена се отнасяше с нея като с дете и в този момент Хармъни нямаше сили да се съпротивлява. Родителите на Ланс пътуваха към Болдър с един от хеликоптерите на Породите. Щяха да пристигнат много скоро. И тя трябваше да е тук, когато пристигнеха. Трябваше да се изправи пред тях, тя — жената, която едва не уби сина им.

Братовчеди, лели и чичовци не спираха да пристигат в болницата. Хармъни нямаше никаква представа как ще успее да се изправи пред тях.

— Те ще те обикнат. — Бяха нужни няколко секунди, преди мекият глас на Мегън да успее да проникне през мислите ѝ. — Ланс те обича. Ти носиш бебето му и той избра да рискува живота си заради теб. Не си го принудила да го стори, Хармъни. Той е направил това, което е трябвало да направи.

— Не трябваше — прошепна тя. — Трябваше да ме остави да умра.

— И той щеше да те последва — въздъхна Мегън. — Сега той се бори за живота си. Без значение дали ще се справи или не, ти оставаш част от семейството ни. Както и детето ти.

Ако той не оживееше, тя щеше да го последва. Мегън и Брейдън щяха да отгледат бебето с цялата любов, която Хармъни нямаше представа как да му даде. Тя щеше да последва Ланс. Точно както се бе заклела.

— Хармъни... — възрази Мегън. — Ланс не би искал това.

Хармъни знаеше, че емпатът чете емоциите ѝ, може би дори мислите ѝ. Но това вече бе без значение.

— Казах му — прошепна тя. — Предупредих го, той сам направи избора си. Живот или смърт. Ще го последвам, което и да избере.

Знаеше, че няма да може да живее без него. Хармъни бе наясно, че Джонас и Брейдън я наблюдават загрижено, а в стаята бе настанала тишина.

— Той умира, за да може ти да живееш. — В гласът на Мегън се долавяше силна мъка. — Нима ще го оставиш да се пожертва за нищо?

Нямаше да е за нищо. Детето, което бяха създали трябваше да живее и тя го знаеше. Но също така знаеше, че няма да може да

продължи живота си без Ланс. Призракът на бъдещето, което биха могли да имат, щеше да я преследва цял живот.

— Детето му ще живее. — Сълзи, за които Хармъни не знаеше, че е способна да пролее, бликнаха от очите ѝ. — Не мога да се боря повече, Мегън. — Тя преглътна. — Вече не остана за какво да се боря.

Въпреки че Мегън помисли да спори с нея, тя знаеше, че няма как да промени решението на Хармъни. Ако нещо някога се случеше с Брейдън и тя щеше да постъпи по същия начин. Той бе целият ѝ свят. Нейната светлина. Той бе всичките ѝ надежди и мечти, най-голямото ѝ желание. При Ланс и Хармъни не бе по-различно.

Бе стояла далеч от двойката, не защото Ланс се боеше за нея, а защото Мегън бе видяла битката, която води Хармъни, и знаеше, че няма как да прикрие съжалението и съчувствието, което изпитваше. А Хармъни нямаше нужда от това. Тогава. Но сега имаше нужда.

Мегън вдигна лице към Джонас, наясно, че по лицето ѝ се стичат сълзи. Суровата решителност в младата жена бе непоколебима. Не ставаше въпрос за скръб или съжаление. Това бе жена, която се бе борила, жертвала и която бе живяла в кошмар през целият си живот. Мегън знаеше, че ако изгубят Ланс, ще изгубят и Хармъни.

Емоциите на Джонас, макар и добре прикрити, сега бяха лесни за разчитане. Сърцето му бе разбито. Точно там, в средата на каменната стена, която той наричаше гърди, зад подигравателния сарказъм и манипулативните игрички, той се разпадаше на части.

Мегън обикновено не говореше с Джонас. Тя рядко бе съгласна с него и го оставяше да поддържа фасадата на отмъстителната, търсеца справедливост ярост на Породите. Нямаше да е от полза на никой да му даде да разбере, че е надникнала дълбоко в него, че е видяла кошмарите му. Че е усетила болката му.

— Тогава се бори за Ланс. — Тя насочи отново вниманието си към Хармъни, когато усети крехките слаби емоции на Ланс да се лутат около нея.

Той бе жив. Толкова жив и решен да защити Хармъни дори сега. Мегън можеше да го почувства. Ланс бе усетил болката на своята жена, агонията ѝ и нищо, дори вероятно и смъртта, нямаше да попречи на духа на Ланс да я търси, опитвайки се да я утеши. Това бе първият признак, че не са го изгубили, който забеляза Мегън. Досега, тя не бе сигурна, че той ще оцелее.

През тялото ѝ се разля вълна от облекчение. Беше го чакала. Познаваше много добре братовчед си.

— Хармъни, нека те заведе при Ланс. — Момичето подскочи в прегръдките ѝ. — Само стой мирно. Има един-единствен начин да го направим и може да не се получи. Ти може да му помогнеш да се бори. Помогни му, Хармъни.

Той бе толкова слаб. Мегън никога не бе чувствала нечий живот да бъде толкова слаб и това я ужаси. Поставяйки ръце на главата на Хармъни, тя се пресегна към него. Извика името му, срещна търсещите следи на психическата топлина и остави на Хармъни да свърши останалото.

Беше шокирана от неочакваната горещина, която се понесе от тялото на Хармъни през нейното, към търсещият ум на Ланс. Сякаш Хармъни го бе чакала, бе се подготвяла за него.

Мегън не знаеше как жената бе успяла да изпрати толкова силен заряд енергия през един толкова крехък канал.

Но можеше да се закълне, че когато затвори очи, прекрачвайки моста между реалността и духовния свят, тя можеше да ги почувства как се прегърнаха.

* * *

Спеше ли? Нима най-после бе изгубила съзнание? Хармъни почувства как Ланс посяга към нея, как ръцете му я обгръщат, и си помисли, че сега той вероятно би опитал да ѝ даде топлината, която винаги се опитваше да задържи в нея, затова сега тя му даде своята.

Радост експлодира в нея, когато почувства истината в душата си. Сякаш разкъсаните остатъци от миналите ѝ демони и кошмарите ѝ бяха изчезнали и на тяхно място се бе родило нещо друго. Тя можеше да почувства Ланс. Той беше жив. Беше там, прегръщайки я, устните му се притискаха към челото ѝ, а гласа му мърмореше успокоително. Милостиво.

Ланс щеше да живее.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Хармъни се измъкна от чакалнята на реанимацията на следващата вечер, мина покрай семейството на Ланс, покрай Породите, които охраняваха периметъра и внимателно се насочи към стълбището, водещо към първият етаж.

Беше го видяла, докато стоеше до прозореца в стаята на Ланс, той гледаше нагоре към нея, изражението му бе мрачно, и тя знаеше, че ако не слезе долу при него, той ще се качи горе.

Много добре знаеше къде да намери Дейн. Той бе седнал на една пейка, в малкия залесен парк точно до болницата, бе стиснал тънка цигара между зъбите си, а изражението му изглеждаше примирено, щом я видя да се приближава.

Беше невъоръжена. Ако ѝ се наложеше да се бие, не бе сигурна, че ще има нужната енергия.

— Къде е Райън? — Тя седна на пейката до него, вдишвайки острия аромат на тънката цигара.

— Обажда се на майка — изсумтя Дейн. — Постоянно му повтарям, че това негово увлечение към нея ще го вкара в гроба. Татко ще го накара да мечтае да не си е и помислял да флиртува с майка ми.

Хармъни вдиша бавно. С години бе слушала как Дейн се подиграва на Райън, заради склонността му да флиртува с майка му.

— Дейн, ти порода ли си?

Той издърпа цигарата от устните си, издиша струя пушек и присви очи, поглеждайки към нея.

— От колко време ме познаваш, Харм? — попита той, вместо отговор, използвайки съкратеното име, което ѝ бе измислил преди години.

— От достатъчно дълго, че да знам кога избягваш да отговориш на въпроса ми. — Тя въздъхна, прокара ръка през косата си и се сгуши в якето, което ѝ бе дал един от братовчедите на Ланс по-рано днес. — Нямах кучешки зъби, не притежаваш миризма. Дори не съм подозирала.

— Ако бях порода, вероятно много щях да внимавам никой да не разбере. — Сега в гласа му се долавяше сянка на присмех, сянка на тъга.

— Защо?

Той въздъхна тежко.

— Понякога отговорите са много по-сложни, отколкото въпросите. Достатъчно е да кажа, че винаги съм бил твой приятел. И винаги ще бъда.

Гласът му бе равен, уверявайки я, че няма никакво намерение да отговори на въпроса ѝ.

— Защо тогава ми помагаше? — попита го тя. — Можеше да вземе тази информация, когато пожелаеш. Изглежда винаги си знаел къде е. Защо са тези игрички.

Той се наведе напред, изтръска пепелта от цигарата и подпря лакти на коленете си, преди да отговори:

— Ти имаше нужда от причина да живееш. Аз просто ти я дадох — най-после заяви той, свивайки рамене. — Сега, след като имаш това, от което винаги си се нуждала, Хармъни, ще взема информацията и ще подсигурия тя никога да не бъде използвана с лоши цели.

Тя поклати глава, гледайки го мълчаливо.

— Но защо? И проклет да си, поне този път ми отговори. — Беше ѝ писнало от игричките, беше ѝ писнало да не отговарят на въпросите ѝ, и мъжете винаги да се опитват да я манипулират. — Просто ми кажи защо?

— Защото те обичам, Харм.

Това я изуми. Тя го изгледа невярващо, а очите ѝ се разшириха, виждайки дълбокото му изражение.

— Погледни се. — Той поклати глава, леко развеселен. — Никога така и не разбра. Но... — Той отново сви рамене. — Никога не поисках да разбереш. Ако ни беше писано да сме заедно, щяхме да бъдем. Ти имаше нужда от причина да живееш, а аз не можех да бъда тази причина, затова ти помогнах с тази причина, която сама бе избрала. Толкова е просто.

Тя преглътна тежко, несигурна какво да му каже, и какво да изпитва към този мъж, който бе толкова голяма част от живота ѝ.

— Как успяваше винаги да ме намираш?

Устните му се присвиха, чувайки как тя предпочете да не коментира признанието му.

— Искаш ли да ти покажа? — Той вдигна ръка и я премести под косата ѝ, докато пръстите му притиснаха малка, едва забележима издутина под кожата ѝ.

Тя примигна към него, докато ръката ѝ се повдигна към косата ѝ, за да опипа сама мястото. Беше не по-голямо от глава на карфица, но там определено имаше нещо.

— GPS локатор, който е изключително чувствителен към жизнените ти показатели. Пулс, усещане за болка, и така нататък. — Той сви рамене. — Винаги разбирах кога си в беда и къде се намираш. И винаги идвах за теб.

— Защо? — Объркване, недоверие и раздражение, примесено с гняв, изпълваха съществуването ѝ. — Защо си го направил, Дейн?

— Защото ме е грижа за теб, любов — прошепна той, а в гласа му се прокрадна лек акцент. — Ти си важна както за мен, така и за хора, които не познаваш. Ти си жизненоважна за нас, не заради това, което си, нито заради това, което криеш, а заради сърцето и душата на млад воин, който носиш в себе си. Важна си за нас.

— Не... — Тя поклати рязко глава.

— Ти имаше нужда да знаеш, че си сама, затова те оставяхме да мислиш така. Ти имаше нужда да знаеш, че не си нечия слабост и че никой няма да те отслаби, затова те оставяхме да вярваш, че те спасявам, само в замяна на работата, която може да свършиш за мен. — Той ѝ се усмихна леко. — Винаги си знаела по-добре, Харм. Ако не беше така, щеше да дадеш на Джонас това, което иска. Щеше да ме предадеш.

— От къде знаеш? — Тя докосна скритото устройство.

— Не, не мога да чувам гласа ти или да следя действията ти. — Усмивката му не бе особено развеселена. — Скъпа, в Убежището имам и други източници. Знаех какво иска Джонас. Доста бях любопитен до къде ще стигне, за да го получи. Макар че винаги съм знаел, че мога да ти имам доверие.

Тя вкопчи пръсти в якето си и погледна нещастно към него.

— Знаел си през цялото време. — Тя поклати глава, осъзнавайки това. — Защо не ми каза?

Той присви широките си рамене.

— Какъв е смисъла? Беше достатъчно обърквана. Чифтосване, влюбване, изправянето пред опасността, в която поставяш мъжа си. Искам да си щастлива, Хармъни. — Усмивката му бе мрачна. — Бих предпочел да се беше влюбила в мен. Но щастието ти е това, което е от най-голямо значение.

Тя бе имала приятели. Мъж, който се грижеше за нея; просто не можеше да приеме, че той я обича. Дейн и Райън бяха рискували живота си за нея повече пъти, отколкото можеше да преброи на двете си ръце. Но тя никога не бе осъзнала, дори по-лошо, никога не бе искала това, което ѝ бяха предлагали.

— Съжалявам. — Тя срещна погледа му, изпълнена със съжаление. — Заслужаваш повече, дори и за приятел.

— Не, скъпа, ти заслужаваш повече. — Той поклати глава заради думите ѝ. — Ти беше като ранена лъвица, бореца се за оцеляването си. Аз просто ти помогнах, когато можех. Нищо повече.

— Грешеш — прошепна тя. — Направи много повече.

Тя се изправи на крака, знаейки, че вече няма време. В мига, в който Джонас научи, че е излязла, щеше да започне да търси Дейн.

— Джонас мисли, че ти си Първия Лъв и е решен да те залови — каза му тя. — Внимавай с него, Дейн. Дори в лабораториите Джонас имаше плашещия навик винаги да получава това, което иска. Сега е станал още по-силен и по-решителен.

Дейн се ухили.

— Аз не съм Първият Лъв, Харм. Но ако някога го срещна, ще се постарая да му предам съобщението.

Той се изправи, погледна надолу към нея, а смарагдовите му очи блеснаха дори и в тъмнината.

— Ти си порода — прошепна тя. — Мисля, че винаги съм...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Върви в мир, малка лъвице. А ако имаш нужда от мен... — Ръката му се плъзна по малката издупчина на тила ѝ. — Винаги ще бъда наблизо.

Тя го гледаше как се обръща и тръгва към автомобила, паркиран на края на ливадата.

— Прати поздрав от мен на Джонас — извика той през рамо, докато изчезваше в сенките. — Кажи му, че пак ще се срещнем.

Последното прозвуча като предупреждение.

Хармъни побърза да се върне в болничната стая на Ланс, промъквайки се покрай сестрите, които го наблюдаваха и шмугвайки се в сенките на стаята, също като предишната нощ. Всеки път щом я заловяха, я караха да напусне. И всеки път, тя се връщаше.

Пердетата на широкия прозорец, гледащ към стаята на сестрите, все още бяха затворени плътно, позволявайки ѝ да седне на стола до леглото.

Хармъни докосна с пръсти неговите, напълно наясно с жичките и тръбичките, водещи от тялото му към машините до леглото. Имаше нужда да го усети. Нужда да почувства топлината му и да сподели с него своята.

Тя сведе глава в края на матрака и въздъхна дълбоко. Не можеше да повярва, че той все още е жив. Дишаше. Хирурзите бяха сигурни, че ще се оправи, без да има сериозни последствия. Това чудо все още имаше силата да отслабя коленете ѝ и да изпълва очите ѝ със сълзи.

— Хармъни... — Крехкият звук я накара да изправи рязко глава и да погледне към него.

Очите му бяха отворени, тъмносиният им цвят бе чист и блестящ, докато гледаше към нея.

— Ланс. О, господи... Ланс. — Тя вдигна ръка и докосна веждата, бузата и устните му — Жаден ли си? Боли ли те...?

— Шшш... — издаде тихо звук той. Това успя да я успокои много повече, отколкото всичко до сега.

— Ще се оправиш... Лекарите...

— Шшш — прошепна той отново.

Тя се намръщи.

— Обичам те — прошепна той, а гласът му бе дрезгав и слаб.

Ръката му се помръдна и той се пресегна, за да помилва с пръсти корема ѝ. Топлината му се разстла върху нея.

— Момче е.

Дъхът ѝ заседна в гърлото при думите му.

— Обичам те, Ланс Джейкъбс — прошепна тя. — И в мига, в който се оправиш, смятам да ти наричам задника заради това, което стори.

— Шшш... Целуни ме, скъпа. Нека те почувствам. Нека да разбере, че съм жив...

Тя се наведе над него, позволявайки на устните си да го докоснат. Лека, нежна ласка, потвърждавайки, че е жив.

— Обичам те... — прошепна тя отново, устните ѝ бяха на милиметър от неговите, а погледът ѝ прониза неговия. — Завинаги.

И той се усмихна.

— Завинаги.

ЕПИЛОГ

Три месеца по-късно

Вашингтон

Джонас изви бедрата си, тласкайки срещу партньорката си, чувствайки горещата стегната хватка на вагината ѝ около болезнената си ерекция. Влажната течна горещина, която го обгръщаше, му помогна да пресметне приближаващия ѝ оргазъм.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му, остри малки нокти пронизаха плътта му, докато дългата руса коса се спускаше около двамата във влажни копринени кичури.

Раздалечавайки коленете си върху леглото между разтворените ѝ бедра, той се тласкаше бързо в нея, присвил очи, докато наблюдаваше удоволствието изписано на лицето ѝ, сдържайки собствената си кулминация. Първо дамите. Не бе негово мото, а просто част от сексуалното му обучение. Учените се бяха чудили дали удоволствието и сексуалното освобождаване могат да надвият гените, които пречеха на Породите да се възпроизвеждат. Не се бе случило, но Джонас бе толкова добър в доставянето на удоволствие, че се бе превърнал в жребца на лабораторията си.

Използваха го да съблазнява съпруги, дъщери и ключови професионалисти — всеки, който бе станал мишена за целите на Съвета. Жените говореха с любовниците си, особено тези, които за първи път бяха с мъж, който знаеше всичко за интимните отношения така, както ги знаеше Джонас.

Докато тласкаше в изкусителната малка адвокатка, намирайки всички деликатни нервни окончания в меката ѝ вагина, ръцете му я милваха и галеха. Устните му се плъзгаха по запотената ѝ плът, хапейки, лижейки и целувайки чувствителната кожа.

Удоволствието му идваше от нейното, колкото и странно да бе това. Тук единствената болка бе агонията на нуждата, или глада, който започваше да изпълва въздуха със стоновете ѝ на удоволствие. Сега ръцете ѝ сграбчиха бицепсите му, бедрата ѝ се повдигнаха към

неговите, поемайки пениса му по-дълбоко в себе си, докато той не усети горещината на освобождението ѝ върху цялата си ерекция.

Виковете ѝ се извисиха по-силно, когато вълните на удоволствието не започнаха да карат тестисите му да пулсират. Той можеше да свърши още преди тридесет минути. Вместо това, бе продължил да се движи, плъзгайки се в богатите горещи дълбини на утробата ѝ, докато тя започна да пищи под него.

Тя бе напълно потопена в удоволствието. То блестеше в очите ѝ, тялото ѝ се бе изчервило от него и бе покрито с пот. Главата ѝ се въртеше на чаршафите, миг преди дъхът ѝ да заседне в гърлото, тялото ѝ потръпна безпомощно под него, а вагината ѝ го засмука още веднъж за последно, преди да освободи сладката си огнена влага от освобождението.

Едва тогава Джонас се отдаде на собственото си удоволствие, едната му ръка сграбчи бедрото ѝ, когато започна да се тласка мощно в нея, чукайки я със силни тласъци, докато собственото му освобождение се обви около него.

Той остана вътре в нея, семето му се изля в тесния тунел, докато той стискаше зъби и продължаваше да се движи в нея, решен да извлече цялото удоволствие от това преживяване.

Рядко се случваше да мисли за нещо друго, освен водещата нужда да пази обществото на Породите. Поне тук той можеше да се потопи в топлината, да си позволи да го докосне, макар и само за миг.

Докато последните вълни на освобождението преминаваха през члена му, той знаеше, че това не е достатъчно. Безпокойството, което го преследваше, докато работеше, бе започнало да се промъква и в тези редки часове на удоволствие. Смътно недоволство, което не бе изпитвал преди, по време на секс. И това започваше да го нервира.

Вдишвайки дълбоко, докато последните спазми на освобождението вибрираха през мускулите му, Джонас се отдръпна от прегръдките на Джес, измъквайки се от копринената ѝ вагина, докато прокараваше ръка през разрошената си коса. Имаше нужда от подстрижка.

Той бе наясно, че погледа ѝ го следи, докато ставаше от леглото и се насочваше към банята, за да се измие.

Тя щеше да изчака още малко преди да го последва.

— Знаеш, че един ден ще намериш жена, от която няма да можеш просто да се изправиш и отдалечиш — промърмори тя няколко минути по-късно, в мига, в който той излезе от банята, освежен след бързия душ.

Той се ухили на думите ѝ и започна да се облича. Имаше работа за вършене и да си играе игрички с любовницата си, не бе на дневен ред. Имаше да търси шпионин и сега бе на крачка по-близо да го залови.

— Трябва да придвижим делото по случая с Породата, която бе намерена пребита почти до смърт, миналата седмица — заяви Джес, когато той си обу чорапите, преди да вдигне обувките си. — Искам тези фанатици под закона на Породите, вместо да се изправят пред правителственото правосъдие. Сигурна съм, че Управляващия кабинет може да ги накара да платят за грешките си.

— Не съм съгласен. — Той я погледна мрачно. — Нека правосъдната система се заеме с тях. Цял ден пресата ще го излъчва. Порода записана на запис как се опитва да *не* нарани похитителите си, а само да избяга, и бива пребита почти до смърт заради усилията си. Ще събуди симпатия, състрадание, както и гняв. Убий ги и на Породите ще се гледа с не по-добро око, отколкото на нападателите им.

Леко смръщване изкриви лицето ѝ.

— Имаме право да получим справедливост — каза тя меко. — Същата група изнасили и уби младата женска порода преди месец и ти го знаеш много добре. Не можем да позволим това да продължи.

— В мига, в който ги освободят, аз ще се погрижа за тях. — Той облече копринената си риза и я закопча, преди да я набута в панталоните си. — Такива хора изчезват постоянно. Засега е най-добре хората да вярват, че полицията ще ги задържи.

Помогна това, че един от хората на Алонзо бе намерил смъртта си на мястото, където бяха нападнали Хармъни и Ланс. Обвинявайки един от активистите за опита за убийство над шерифа, който бе на косъм да стане успешен, бе отнело голяма част от силата на групировката.

Няколко внимателни маневри и Джонас бе направил всички следи за случилото се да водят към убиеца познат като Смъртта. И тези следи водеха точно към лейтенанта на расистката организация, който Хармъни бе убила.

За Джонас това бе правосъдие. Сега Хармъни бе в безопасност в Броукен Бът със своята половинка, а онези, които подозираха, че тя е Смъртта, вече не можеха да говорят, за да я обвинят.

— Игричките ти един ден ще доведат до нечия смърт — каза най-после Джес и въздъхна, когато той приключи с обличането.

Усмивката му бе твърда и студена.

— Много вероятно — съгласи се той. — Кръвните расисти и онези проклети групировки ще са първите, ако продължат да ми се пречат. Света ще е по-добър без тях.

— Те казват същото за Породите. — Тя поклати глава и се изправи от леглото. — Ще се погрижа случая да стигне до съд, но там има дванадесет заседателя, които просто може да ги пуснат на свобода. — Не беше нещо ново. Да осъдиш кръвен расист никога не бе лесно.

— Да ги накарам да изчезнат е много лесно. — Факта, че те ще избягат, не го тревожеше толкова, колкото възможността да не стигнат до съдебен процес.

Ако успееш да се отърват от обвиненията в побой, след очевидните доказателства, които имаше за престъплението, той знаеше накъде трябва да се насочи, за да осведоми света какви опасности грозят Породите. Всичко можеше да бъде направлявано, особено емоциите.

До тогава той трябваше да пренапише плана си за залавянето на Първия Лъв. Ако Породите имаха късмет, той можеше да успее да покрие тайната за чифтосването още поне за година. И да се надяваме, че през това време учените ще могат да научат повече за феномена, време, за да научат тайните на забавеното стареене.

Калън Лайънс, лидера на Прайда, вече бе над четиридесетгодишен, но имайки предвид тестовете и физическото му състояние, след чифтосването си той бе остарял не повече от година, макар Джонас да се съмняваше в това. Кейн Тайлър, половинката на Шера, сестрата на Калън, също не бе остарял, а той не бе порода. Жена му също не бе остаряла. Вече започваха да се чуват спекулации и да ги държи далеч от публичността бе почти невъзможно. Ситуацията ставаше експлозивна, имайки предвид, че в Убежището имаше шпионин.

Винаги имаше шпиони. Предателствата бяха ежедневие за Джонас. Но това не значеше, че той оставя шпионите живи веднъж

щом научи кои са.

— Пак си в зоната, Джонас. — Гласът на Джес го накара да я погледне, пъхайки крака в меките кожени обувки, преди да седне, за да ги завърже.

Предпочиташе ботуши, но бързо бе научил, че на тази арена, на която се бореше, външността бе всичко.

— Имам работа, Джес. — Времето за игра бе приключило. — Погрижих се да свършиш, след това се погрижих и аз да свърша.

Смехът ѝ бе лек и изненадващо нежен. Той рядко успяваше да я вбеси, макар да бе опитвал доста пъти.

— Да те видя чифтосан ще е голяма забава — провлачи тя, когато мъжът я стрелна с поглед, присвил очи.

— Нямам половинка — напомни ѝ той внимателно.

— Все още. — Откритото веселие изписано на лицето ѝ бе дяволски обидно. — Но когато я откриеш, ще е дяволски забавно, Джонас. Надявам се да съм тук, за да го видя.

Интересно. Кой е казал, че жените са нежния пол? Който и да е бил, не е имал ни най-малка представа какво говори.

— Имам работа за вършене. — Той се изправи и се запъти към вратата на спалнята. — Ще се видим в офиса, на сутринта. Не забравяй, че трябва да летим за Убежището.

Проклетите Вандерел Индъстрис заплашваха да спрат спонсорирането на оръжията и превозните средства, от които се нуждаеха Породите. Пращаха един от представителите си, който да обсъди притесненията им с Управляващия кабинет. По дяволите, точно това му трябваше, още едно проклето задължение пред Убежището.

Жената, която изпращаха, дори не бе някой с важен пост в организацията на Вандерел.

Тя беше проклет книжен плъх. Превзета малка писарка, която го караше да изтръпва, щом се замисли кои ли финанси ще реши да им отреже. Не че Убежището нямаше да оцелее без тях, но, по дяволите, щеше да е много неприятно да загубят интернационалната си подкрепа.

Освен това, трябваше да се срещне с Ели и да разбере дали има информация, идваща от имплантанта, поставен на тила на Хармъни. Криптираното съобщение, което бяха получили преди три месеца, с GPS координатите, вероятно бе спасило живота на Хармъни и Ланс.

Преди месец Ели докладва, че има подозрения този чип да съдържа много повече от координатите на Хармъни.

Докато разглеждаше списъка със задачи за идната седмица и ги нареждаше по важност, той излезе от дома на Джес. Знаеше, че навън го чака екип Породи, бодигардовете му, и лимузина. Погледа му огледа района, сетивата му автоматично долавяха сигналите и уханията в нощния въздух, липсата на опасност.

Коего бе достатъчно.

Настанявайки се в лимузината, той отвори куфарчето, което го очакваше, и издърпа първият файл. Беше време да се заеме отново с работата си. Доближаваше се до шпионина, а скоро щеше да се доближи и до Първия Лъв. Нямахше да се предаде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.